

СИНТИЯ ИДЪН ПОЛУНОЩЕН ПОВЕЛИТЕЛ

Част 3 от „Полунощ“

Превод от английски: Сия Монева, 2017

chitanka.info

ГЛАВА 1

Да припаднеш в началото на живо включване по телевизионен канал изобщо не беше добра идея, освен ако не искаш кариерата ти стане на пух и прах още преди да е започнала.

Пръстите на Холи Щорм стиснаха микрофона с такава сила, че кокалчетата ѝ побеляха, докато се опитваше да се овладее.

— Холи... — тя едва успя да чуе гласа на продуцента заради бързото си и шумно дишане.

По дяволите! Още миг — и кариерата ѝ щеше да отиде на кино. Постара се да отмести поглед от тялото, за което знаеше, че не принадлежи на човек, и отново погледна в кръглия обектив на камерата.

— Аз... Аз съм... Х-Холи Щорм и предавам на живо от мястото, където е станало... — да, това определено си беше истинска касапница... — ... зверското убийство.

И думата „зверско“ подхождаше най-добре, с оглед на това, че мъртвият буквално беше нарязан на парчета.

„Вземи се в ръце!“ — не спираше да си повтаря тя. Не можеше да си позволи да отстъпи пред обзелата я слабост точно в този момент. Холи преглътна с усилие и най-накрая успя да си поеме дълбоко дъх. Покашля се леко и отново заговори. Със спокоен и уверен глас; глас, който беше усъвършенствала много отдавна, още в колежа, на занятията по основи на общуването.

— Полицията не дава никаква информация... — Във всеки случай не даваха на нея. И това бе напълно обяснимо: двамата детективи, които събираха уликите — Колин Гит и Тод Брукс — не бяха в списъка ѝ с приятели. — Но вашият покорен репортер не може да не си зададе въпроса: що за чудовище се разхожда по улиците на Атланта?

Отдясно дочу ръмжене. Очите ѝ се стрелнаха по посока на звука и се срещнаха с яркия поглед на детектив Гит.

Да върви по дяволите! Тя повдигна брадичка.

— С вас беше Холи Щорм с пряко включване от мястото на убийството.

Обективът на камерата застина за момент, след което...

— Боже, Холи! Не ти ли се струва, че беше прекалено драматично? — измърмори Бен Блейк, докато сваляше камерата от рамото си. Върху главата му имаше шапка с емблемата на „Храбреците“ — любимия му бейзболен отбор на Атланта, която той носеше, независимо дали печеше слънце, или валеше дъжд; дали беше ден, или нощ. Страните му бяха покрити с тридневна брада.

— Драматичното е добро — отвърна Холи, наясно, че въпреки спокойствието в гласа ѝ, сърцето ѝ тупти лудо. — Истинската драма кара хората да забравят за битовите си проблеми и да се залепят за екраните в очакване на поредните новини.

— Добре ли си? — дочу се тихият, но вече без паника глас на продуцента. — Не всеки е в състояние да води подобен репортаж.

Раменете ѝ се напрегнаха. Тя нямаше да позволи на никой да я изхвърли от това разследване. Последния път, когато Холи се сблъска с „Другите“ — свръхестествени същества, които се разхождаха по улиците на града и се преструваха на обикновени хора, като използваха защитна магия за прикритие — завърши с опърлените ѝ коси, синини по цялото тяло и отровен привкус на страх върху езика.

Но тя не беше от онези, които се криеха от опасността. Какво пък... Факт номер едно: чудовищата действително съществуваха. Факт номер две: тези чудовища я плашеха до смърт. Факт номер три: ако искаше да продължи да работи в Атланта — в което Холи беше напълно сигурна — щеше да се наложи да се научи да си съжителства с тези създания, които се шляеха из улиците му.

— Добре съм, Мак.

Мак Артър Филипс беше ветеранът в новинарския екип. По-рано той беше лицето на „Нюз Флаш Файф“, но на шейсет и три години беше решил, че е настъпило време да насочи вниманието си към друга сфера, т.е. към продуцентството. Мак не изглеждаше на шейсет и три. Той ходеше четири пъти в седмицата на фитнес и поддържаше форма, за която всеки би му завидял, а черната му косата едва беше започнала да посивява.

Холи знаеше, че Мак е един от онези мъже, които говореха тихо, но биха смазали всеки, който се изпречеше на пътя им, само с няколко

думи. Сигурно това беше останало у него от армията. От онези времена, когато беше воювал във Виетнам. Тя неведнъж беше слушала разкази за военните му подвизи.

— Не ме лъжи. — Гласът му все още беше тих, но под думите проблясваше стомана. — В един миг беше пребледняла като смъртник. Репортер, който припада пред камерата...

— ... ще повиши рейтинга на канала си — усмихнато отсече Бен и подръпна козирката на бейзболката.

Холи му хвърли изпепеляващ поглед.

— Аха, направо си мечтая всички да ме знаят като „Припадащата девица от Нюз Флаш Файф“.

Ама че задник! Бен ѝ харесваше, но понякога направо я вбесяваше.

Тя смръщи нос. По дяволите, можеше да се закълне, че още усеща миризмата на кръв.

— Е, ако не искаш да припаднеш, понеси дупето си натам и разбери от ченгетата какво става — изръмжа Мак.

Холи изскърца със зъби. Ченгетата вече бяха оповестили, че няма да правят изявления. Поне не и „официални“ такива. Но една жена трябваше да направи опит, нали? Тя бутна микрофона в ръцете на Бен с думите:

— Ще се върна след десет минути.

И много се надяваше да го направи с информация. Затова се завъртя на пети и спря поглед върху детективите, които разговаряха с полицаи с униформа с напрегнати лица. После бързо се промуши под жълтата лента и се насочи към мъжете с надеждата да подслуша нещо...

— Госпожице Щорм, какво, по дяволите, си мислите, че правите? — пресрещна я Колин Гиг. Той не отместваше яркосините си очи от нея. Ръцете му бяха кръстосани пред гърди с доста впечатляваща мускулатура. — Това е местопрестъпление. — Гиг я хвана за рамото и я издърпа обратно към лентата, без да обръща внимание на протестните ѝ думи. — Ако искахме репортерите да ни съсипят всички улики, нямаше да си правим труда да заграждаме с ленти.

Ама той това хилавичко заграждане ли имаше предвид? Гиг я избута под лентата, поклати глава и се намръщи.

— По дяволите, не си ли научи урока миналия път?

Да си научи урока ли? Ама тя какво, да не е на две годинки?

— Това, което научих миналия път, е... — започна тя и понижи глас, за да не бъде чута от някой друг — ... че в града е пълно със смъртоносни тайни. — Холи посочи към трупа. — Изглежда, че се е появил ловец на демони.

Очите на Колин се разшириха от учудване.

— Какво?

Охо! Изглежда, че детективът не беше наясно с...

За по-малко от секунда Гит се наведе под лентата и се озова до нея. За толкова едър мъж той определено се движеше бързо.

— Какво каза току-що?

Холи облиза устни. Детективът я смущаваше ужасно; с тази негова мрачност и проблясващи зъби, които изглеждаха прекалено остри и...

— Тя каза, че жертвата не е човек — студеният, леко подигравателен глас накара всеки нерв в тялото на Холи да се напрегне. Не, по дяволите, не беше въз...

Двамата с Колин се обърнаха едновременно и се втренчиха в Найл Лайпен. Слънцето беше залязло и сумракът обгръщаше мъжа с тъмни сенки, които сякаш пълзяха и се обвиваха около високо, мускулесто тяло.

Найл се насочи към тях. Във всяко негово движение се усещаше едва сдържана сила. Лицето му, което според мнението на Холи болшинството жени биха сметнали за привлекателно — но не и според нея, разбира се, а според болшинството — не показваше никаква емоция. И ако трябваше да бъде искрена и честна, тя никога не беше забелязвала в него признаци на някаква емоционалност.

Черните му като смола коси бяха отметнати над челото, като излагаха на показ една идеална външност; във всеки случай поне от естетична гледна точка. Високи скули, ясно очертана брадичка, дълъг прав нос и устни, които така привличаха...

Не е за мен! Холи рязко отмести поглед към черните му очи; далеч от устните, които ни най-малко не я интересуваха. Трябваше да се съсредоточи върху очите му, защото точно те показваха истинската същност на човека. Или — в случая на Найл — неговата истинска същност на демон. Защото Найл Лайпен беше демон. Вероятно най-

силният и най-опасният демон от всички, които беше срещала Холи, и тя нямаше намерение да забравя този факт. Както и това, че последният път, когато се бяха озовали заедно, тя бе сигурна в едно: той беше убил.

Очите на Найл се отместиха върху нещо зад гърба ѝ. Холи проследи погледа му и видя да прибират трупа в черен найлонов чувал. Време беше.

— Госпожице Щорм, как успяхте толкова бързо да стигнете дотук? — Гласът му беше станал по-мрачен и настоятелен.

Веждите ѝ полетяха нагоре. Какво намекваше този демон?

— Правех репортаж на две преки отук и чух полицейските сирени. — Да, историята не беше кой знае какво, но в крайна сметка накрая се появи ексклузивна новина. Така тя се озова на местопрестъпление, което явно щеше да подхранва нощните ѝ кошмари не само една седмица.

Не и сега! Не можеше да си позволи да го приеме прекалено лично в момента.

Но, по дяволите, защо точно него? Безобиден и приятен младеж, който определено не заслужаваше ужасната си смърт в мръсната пресечка до задния вход на някакъв стриптийз клуб.

— Шибана работа! — Колин направи крачка към Найл. — Познаваше ли жертвата?

— Хм... — Нито да, нито не.

Детективът стисна юмруци.

— Не си играй с мен, Найл. Ако беше видял какво са сторили с този нещастник...

— Видях.

Колин застина.

— Ти нали не си...

Найл се разсмя грубо и рязко. Погледът му отново се върна върху Холи.

— Не съм го убил. Направил го е някой, като нея.

Какво? Такъв като нея ли? Какво си...

— Ела с мен. Веднага! — Гиг насочи пръста си към нея. — Що се отнася до вас, госпожице Щорм, стойте по-далеч от местопрестъплението.

Найл я измери с бегъл поглед от главата до черните ѝ сандали с тънки каишки и Холи потръпна. Опасен, но, по дяволите, толкова сексуален. Така, трябваше да се концентрира.

— Не можете да криете информация от медиите, детектив. Обществеността има право да знае...

Найл поклати глава.

— Все още ли повтаряш тази песен, Холи?

Холи, не госпожица Щорм. И гласът му се беше променил. Беше станал дрезгав. Грапав. Така разговаряше мъж в леглото. По голите ѝ ръце пробягаха тръпки.

— Не зная...

— Ти знаеше, че е демон — устните на Найл трепнаха в усмивка, но погледът на бездушните му очи все така я пронизваше. — Той беше един от твоите информатори, нали?

Нямаше да отговори на въпроса му, макар демонът пред нея да беше прав. Карл Бронкс беше един от нейните информатори. Тя беше разговаряла с него много пъти. Млад, на малко повече от двадесет и пет години, с неизменната сърдечна усмивка и трапчинки на бузите.

Не! Не трябваше да допуска такива мисли..., че добродушният Карл беше човекът, когото бяха нарязали на парчета... Защото точно тези мисли едва не я бяха накарали да припадне пред камерата.

Найл пристъпи към нея и прокара външната част на дланта си по ледената кожа на ръката ѝ.

— Не си толкова силна, за колкото се мислиш — прошепна той и дъхът му размърда косата до ухото ѝ подобно на ласка. — Жалко.

Холи примигна, за да се избави от глупавите сълзи, които изпълниха очите ѝ. Въпреки че тялото на младежа беше затворено в черния чувал, тя все още продължаваше да вижда окървавения му труп.

Найл поклати глава.

— Захапала си нещо, което не е за теб. Иди си вкъщи, Холи. Върни се в безопасния си свят — той отстъпи назад. — Остави на мен демоните и смъртта.

Мъжът не можеше по-ясно да я прати по дяволите. Холи гледаше как Найл се обърна и двамата с Колин се насочиха към полицейската кола.

О, да, много приятен начин да кажеш: „Разкарай се!“ Но, за съжаление на демона, тя не беше от онези, които покорно тръгваха натам, където им посочеха.

— Е, какво, май не получи история, а? — попита Бен и застана до нея.

Холи не отместваше очи от Найл, който спокойно се беше облегал на синьо-белия полицейски автомобил.

— Засега — не.

— Нищо, ченгетата скоро ще дадат официално изявление. Така че, всичко е наред...

— Не, не е наред!

Животът на Карл беше важен. Той беше едно от добрите момчета..., е, добрите демони, и определено не заслужаваше такъв край. Проклетие, никой не заслужаваше такава смърт...

Карл ѝ доверяваше тайните си и тя не смяташе да остава встрани от случая. Разбира се, помнеше основното правило: не си позволявай да приемаш всичко със сърцето си. Мантрата на всеки журналист. Но... прекалено късно. Това убийство прие много личен характер за нея. И тя сама щеше да се заеме с разследването му.

Найл и Колин разговаряха, устните им се движеха бързо, но тя беше прекалено далеч и не чуваше думите. След малко демонът кимна и се отдалечи. Колин явно беше бесен, защото лицето и тялото му бяха напрегнати. Найл невъзмутимо се отправи към сгъстяващите се сенки.

Хали беше наясно, че не може да очаква никаква помощ от ченгето. Но демонът... той беше съвсем друго нещо. Дишането ѝ едва не спря, когато тялото ѝ беше пронизано от възторга от простотата на решението.

— Холи... — в гласа на Бен се чува нервни нотки; верен признак, че мъжът беше започнал да се вълнува. — За какво си мислиш?

— Мисля, че историята ми е вързана в кърпа — усмивката, която му хвърли, приличаше повече на озъбване. — По един или друг начин.

Дори ако за това се наложеше да влезе в бърлогата на дявола.

Всъщност тази идея не звучеше никак зле. Време беше да се потопи в мрака и да разбере какви тайни се криеха в него. В края на краищата тя беше журналист, а истинският журналист винаги стигаше до дъното на всяка история.

Симпатичната червенокоса жена беше влязла в неговия „Рай“ така, сякаш беше собственичка и господарка в него; брадичката — вирната, раменете — изправени, а едната ѝ ръка докосваше бедрото. О, да, всичко говореше за сериозността на нейните намерения.

И докато я наблюдаваше, Найл Лайпен не можеше да спре да се пита... дали, когато се приближеше до нея, в невероятно зелените ѝ очи ще проблесне страх?

Той знаеше, че преди последната им среща Холи не изпитваше страх. Но онази вечер, когато влезе в клуба му, който някои считаха за рай, а други смятаха за ад, в погледа ѝ проблясваше страх. Разбира се, тя не позволи на страха си да я спре. А Найл толкова обичаше да се възползва от страха на жертвите си. И затова още преди месеци беше решил, че от журналистката щеше да се получи чудесна плячка.

Подпря лакти на бара, без да изпуска от поглед жената, която бавно прекосяваше „Парадайз Фаунд“. Тя се беше преоблякла. Тъмните панталони и модната блуза бяха изчезнали, заменени от къса черна рокля. Тъмният плат чудесно подчертаваше перлената бледност на кожата, която във вдлъбнатината между идеалните ѝ гърди и горната част на бедрата леко розовееше.

Хм-м. Е, той всъщност не беше против. Страшно му допаднаше идеята да целуне и оближе тези дълги крака. Прекалено лесно можеше да си представи колко приятно ще е усещането на гладката ѝ кожа под устните и езика си.

Намръщи се. Жената явно умееше да се облича, което беше точка в нейна полза. Освен това, умееше чудесно да си намира неприятности. Още една важна точка за Холи.

— Проклятие! — Барманът не скри отвращението си. Найл изпитваше същото чувство към репортерите. Но не и към нея. — Какво, по дяволите, прави тя тук? — сърдито попита Марк.

Найл продължаваше да я наблюдава. Дясната ѝ ръка стискаше малка черна чантичка и той беше готов да се обзаложи, че в нея има диктофон. Високите ѝ точета тракаха по пода и демонът чуваше всяка нейна крачка. Клубът — неговият втори дом — беше препълнен, което не можеше да не го радва. Въпреки това, всичките сетива на Найл, при това дяволски чувствителните му демонски сетива, бяха фокусирани

върху Холи; все пак беше демон от десето ниво. Беше готов и да се обзаложи, че ако поиска, би могъл да почувства дори аромата ѝ — лек, но наситен аромат с лавандулов привкус.

— Шефе, искаш ли да изритам задника ѝ вълн? — попита Марк. Дочу се звън на стъкло.

Устните на Найл се извиха в усмивка.

— Това не е нещото, което искам да се случи с дупето на дамата.

Не, той определено имаше други планове за Холи... и за нейното великолепно дупе.

Прекалено дълго се беше застоял без любовница. Почти месец. Защото беше прекалено зает да се занимава с убийци и смърт. И явно прекалено се беше увлякъл.

А сега по улиците се подвизаваше друго копеле. Ако загинеше още един демон...

Найл повдигна чашата до устните си и я пресуши с една голяма глътка. По гърлото му се разля приятна топлина, когато течността се плъзна по него.

— Не се тревожи за журналистката, Марк — въпреки че работеше в клуба отскоро, Марк вече беше наясно с основното: репортерите и ченгетата не бяха добре дошли в „Парадайз Фаунд“. — Аз сам ще се заема с нея.

О, да, и при това с голямо удоволствие.

Холи Щорм. Тя беше най-новият репортер на „Нюз Флаш Файф“. Умна. Находчива. И освен това красива — пълни устни, миниатюрно носле, високи скули.

Да, репортерката определено беше много секси. Но проблемът се състоеше в това, че жената беше просто една ходеща неприятност, защото знаеше прекалено много за тайния свят, който се криеше в мрака — светът на демоните.

Повечето хора не бяха наясно, че чудовищата, които им се явяваха в кошмарите нощем — вампири, шифтърри и всякакви други ужасии — в действителност бяха реални. Смъртните прекалено много се вълнуваха от проблемите на работното си място; притесняваха се да не бъдат ограбени от човека до тях или в хранителния магазин; да не им откраднат автомобила, когато спираха на светофар в съмнителна част на града или на паркинга. Те никога не се вглеждаха в света около тях. И ако само веднъж отвореха очи, веднага щяха да осъзнаят, че на

Земята е много по-страшно, отколкото смятаха, и че някои от кошмарите им могат да бъдат дори прекалено истински.

За пръв път Холи се сблъска с реалността преди няколко месеца. За известно време тя дори обмисляше да оповести за откритието си в пряко предаване и така да го направи достояние на целия свят. Разбира се, плановете ѝ се промениха, когато Найл пред очите ѝ беше призовал адския пламък. В буквалния смисъл на думата.

В този миг погледите им се срещнаха. Зениците на Холи леко се разшириха. Бавната походка се превърна в бързи крачки, когато тя се насочи към него и... Един вампир прегради пътя ѝ.

Найл започна да потропва с пръсти по бара. Живият мъртъв задник му беше препречил гледката. Той щеше да даде на кретена пет секунди, за да се махне, и след това...

Холи заобиколи кръвопиеца. Яркоалените ѝ устни — в любимия цвят на Найл — се присвиха. Аха, значи тя не беше в настроение за...

Вампирът си позволи да я докосне, като я сграбчи за ръката. После я дръпна към гърдите си.

Найл застина. Вълната от ярост го изпълни и започна да търси излаз навън. Подът започна да трепери, когато демонът се насочи към двойката.

— Холи! — гласът му заглуши музиката, разговорите и фалшивия смях.

Вампирът — с бледна кожа и хлътнали очи — се обърна към него и...

— О, по дяволите! — Паразитът отблъсна Холи настрана и тя залитна на десетсантиметровите си токчета.

— Страхотно, ти, копе...

Мъжът оголи зъби и изръмжа.

Холи буквално зяпна от изненада и се олюля. Найл я хвана за китката — прекалено тънка според него — секунда преди тя да падне на земята.

Погледът ѝ се спря върху демона.

О, да, имаше страх. Промъкваше се зад маската „Изобщо не ми пука“. Страх и... безпомощно любопитство. Смъртни! Толкова любопитни винаги. И винаги искаха да знаят какво се криеше в тъмнината. Но след като го откриеха, тутакси побягваха, безсилни да скрият ужаса си.

— Андре, тя е журналистка — почти измърка Найл, докато поглаждаше туптящата ѝ вена с дългите си пръсти. Пулсът ѝ, и без това бърз, моментално се ускори. — Нямах нужда от такава плячка.

„Защото, тя е моя!“

— Журналистка? — прекалено острите зъби изчезнаха. — Мислех, че не позволяваш на такива като нея да се размотават тук.

Холи рязко си пое дъх. Опита се да издърпа ръката си от тази на Найл, но не успя. Опита втори път — пак неуспешно. След което изсумтя — звук, който не би трябвало да е секси, но беше точно такъв — и премести поглед към вампира.

— Това е обществено място, идиот. И съдейки по всичко, тук пускат всякакви. Дори мъртъвци.

— Аз не съм мъртъв — напрегна се Андре.

— Точно така — тя отново дръпна ръката си, но Найл само стисна китката ѝ по-здраво. — Слушай, приятелче, ти...

Устните на вампа отново оголиха зъби, които човек нямаше друг начин да види, освен ако не е на път да се превърне в храна.

Найл неохотно пусна ръката на Холи, а после пристъпи напред и застана между нея и вампира.

— Андре, проблем ли има?

Не му пукаше, че кръвопиецът беше висок и едър. Найл беше по-висок. А последния път, когато беше изпитал страх пред вампир... е, ами всъщност, той никога не се беше страхувал от зъбатите чудовища.

Андре преглътна и леко настръхна.

— Аз... аз просто... — той нервно облиза устни. — Журналистите нямат място тук. Ти разбираш, че това е прекалено рисковано...

Вампирът повиши глас и двама шифтъра — пантери на съседната маса започнаха да им хвърлят изнервени погледи.

— Тя не е твой проблем. Забрави за нея.

— Ъ... Тя е тук, между другото — Холи почука с показалец Найл по гърба. — И тя с всяка минута все повече излиза от кожата си.

Последва още една серия от настойчиви почуквания по гърба на Найл, точно по гръбначния стълб. И без това присвитите очи на Андре се превърнаха в цепнатини. Страхът бе пометен от вълната на гнева.

— Изхвърли я оттук, Найл. Ако искаш вампирите да останат клиенти на този клуб, ще изхвърлиш тази кучка.

Почукването по гърба на Найл спря. А поради факта че вампът отново повиши глас, всички „Други“, които се намираха наоколо — а болшинството от посетителите не бяха обикновени смъртни — замряха.

Найл бавно поклати глава.

— Мисля, че си забравил нещо, вамп...

Той събра в юмрук кипналата черна енергия, която пулсираше под кожата му и... кръвопиецът полетя към противоположния ъгъл на бара и с приглушен вик се блъсна в стената. Китаристът изруга и отскочи, стиснал в ръце китарата си така, сякаш прегръщаше дете.

Внезапно настъпилата тишина беше оглушителна. Найл направи жест към бармана.

— Марк, налей ми още едно.

След което се обърна към вампира на пода, който се опитваше да се изправи.

— Да съм ти разрешил да ставаш? — този път почти не му се наложи да прилага усилия, за да захвърли отново кръвопиеца към стената. Просто си го помисли.

Да, усещането за могъщество и сила беше просто чудесно. Понякога, да бъдеш демон беше дяволски приятно. Да не говорим за това да си демон десето ниво — най-готиният негодник в това помещение. Найл тръгна напред като се наслаждаваше на отдръпването на тълпата пред него.

Вампирът започна да трепери. Страхотно! Той спря на крачка от лежащия до стената Андре.

— Първо — изръмжа той, — никога, ама никога, шибаняк такъв, не ми казвай какво да правя в моя клуб.

Кръвопиецът рязко кимна.

— Второ... — Ръцете на Найл се свиха в юмруци, докато той се стараеше да обуздае потока от сила, който се опитваше да се измъкне на свобода. Толкова много сила... о, толкова изкушение, което толкова лесно можеше да бъде използвано. Дори прекалено лесно. Още една мисъл; просто само още една — въпрос на съсредоточаване — и вампът в краката му щеше наистина да е мъртъв.

„Ако използваш силата си прекалено често, ще изгубиш себе си“ — гласеше едно старо предупреждение. Едно от тези, които чуваш прекалено късно. Найл беше на двадесет и пет, когато срещна демон,

който му беше равен по сила и мощ и когото се опита да предупреди, но... предупреждението му закъсна. Найл знаеше, че от много години е сред Падналите. Беше станал такъв в момента, когато уби за пръв път.

— Второ — повтори демонът със студен глас, който буквално проряза тишината като с нож, — ако смяташ, че ще се притесня за това дали вампирите идват, или не идват в клуба ми... — Върху устните на Найл се появи някакво подобие на усмивка, но веселието не се отрази в очите му. — То дяволски се заблуждаваш, вампир.

— С-съжалявам, Найл, аз...

Найл само се разсмя и му обърна гръб.

— Томас? — Охраната винаги беше някъде наблизо. — Изхвърли този вампирски задник навън.

Когато Томас пристъпи напред, звукът на китара проряза тишината. В този момент, като по команда, танците и пианските закачки между Другите се подновиха.

Найл огледа клуба в търсене на пляката си и видя, че Холи го наблюдава. О, тези очи, червени къдрици и устни, които просто молеха за целувка! Той тръгна към нея, наясно, че всички наоколо все още ги зяпат. Нямахше право да показва слабост. Никога.

„Аз не съм слаб!“

Той беше най-силният демон в Атланта и не смяташе да дава повод „Другите“ да се съмняват в това. Свръхестествените същества не толерираха слабите, а ги убиваха.

Когато спря пред Холи, усети как го обгръща аромата на лавандула. Тя вдигна очи към неговите. И понеже не беше толкова висока и едва достигаше до рамото му, той заплашително се извиси над нея. Ето кой беше слабият. Както всички хора. Смъртни! Толкова беше лесно да ги нараниш. Или убиеш.

Найл вдигна ръка и я погали по лицето. Проклятие, беше толкова нежна. Наведе се към нея и изрече:

— Скъпа, аз те предупредих какво ще ти се случи, ако дойдеш отново в моя Рай.

Нямахше никакво съмнение, че думите му бяха чути и от „Другите“. Около бара имаше толкова много шифтъри, че нито един звук нямаше да бъде пропуснат. Проклетите им обострени сетива!

— К-какво искаш да кажеш? — Гласът на Холи излезе дрезгав, но дори и такъв, на Найл му хареса; дори прекалено много. Демонът лесно можеше да си представи как тя му шепне с този глас, сплели телата си върху омачканите завивки на леглото. Или стене до ухото му, по време на оргазъм.

Той обви с пръсти брадичката ѝ. Приятна. И нежно закръглена. А тези устни... Долната беше малко по-пухкава от горната. Съвсем мъничко. И толкова червени. Тя леко ги разтвори.

В очакване?

Холи отстъпи крачка назад и поклати глава.

— Найл, не зная какво мислиш, че правиш...

Демонът просто я погледна в очите.

— Знаеш — той обви пръсти около нейните и я придърпа към тялото си. — Казах ти, когато последния път дойде в моя клуб...

Очите ѝ станаха огромни.

— Найл...

О, да! Определено му харесваше начинът, по който тя произнасяше името му. Вкусваше го като въздишка. Устните му се приближиха към нейните.

— Ако искаш да се поразходиш в рая, ще се наложи да го направиш в компанията на дявола.

— Не, аз...

Найл я целуна. Устремено. Страстно. Нахлу с език между изкушаващите ѝ устни и ги заклеями така, като изискваше демонът в него.

Вкусът на Холи напомняше на вино и колкото повече я опитваше, толкова повече я желаше. Прегръдката му се стегна около нея. На практика, тя се беше гушнала в него така, че напрегнатите ѝ зърна се притискаха в гърдите му. Възбуденият член на Найл започна да пулсира. Проклятие! Той беше възбуден още от момента, в който Холи влезе в клуба му.

Езикът му срещна нейния и тя го прие. Когато от устните ѝ се откъсна протяжен стон, Найл я притисна още по-силно, и тя отвори уста в негласна покана. О, да, точно това е, което...

Но Холи се отдръпна. Дишането ѝ беше накъсано, устните ѝ блестяха.

Той искаше още. Найл се облиза, като се наслаждаваше на вкуса ѝ върху езика си. Колко време щеше да бъде необходимо, за да я измъкне от тази рокля? Можеше да се закълне, че беше по силите му да я заведе в кабинета си, да я съблече и да я застави да стене от наслада за по-малко от две минути.

— Махни си ръцете от мен!

Върху перленобледите ѝ страни бяха разцъфнали ярки розови петна. Холи преглътна. Един път. После още веднъж.

— Тук съм, за да говорим за Карл и...

Найл отпусна ръце. Имаше прекалено много очи и уши наоколо.

— Холи, ако не си тук, за да се чукаме, не ми губи напразно времето.

Тя изумено отвори уста.

— Какво?!

Демонът почти се усмихна. Почти. Все пак трябваше да поддържа имиджа си.

И благодарение на репортерката, трябваше да направи нещо с възбуждения си член.

— Хората, които идват в „Парадайз Фаунд“, знаят правилата. Те идват тук, за да си поиграят... — Блондинката на съседната маса явно си прекарваше времето дяволски добре с вампира. — Или да станат нечия играчка.

Колко просто! Зелените ѝ очи се присвиха.

— Един човек е мъртъв, Найл. Нужна ми е помощта ти!

Найл само вдигна ръка. И щракна с пръсти.

Холи трепна.

— Ти нали не...

Томас, който вече беше успял да се избави от вампа, застана до него.

— Шефе?

Този път Найл си позволи да се усмихне. Просто, ситуацията беше твърде забавна, а освен това лицето на журналистката беше порозовяло много сладко.

— Томас, направи ми услуга... — Найл направи пауза. Усещаше, че погледите на всички са приковани в него. Погледна за последен път към съблазнителната фигура на Холи, след което се обърна и заповяда: — Изхвърли оттук това симпатично дупе!

ГЛАВА 2

Да, в живота си определено беше имала и по-лоши нощи. За щастие, не бяха много, но все пак ги имаше.

Тя се втренчи в задната част на сградата, защото — ама, разбира се, че как иначе? — от „Парадайз Фаунд“ не я бяха извели през главния вход. Да, докато вампът беше изхвърлен през предната, онази горила — охраната — я беше довякъл до задната врата на клуба и я беше избутал във вонящата пресечка отзад.

— Изчезвай, госпожичке! — заповяда канарата и посочи с пръст, дебел като наденичка, по посока на сгъстяващия се мрак. — Това е последно предупреждение — лицето му, плашещо и грозно, беше напрегнато.

Ами да, когато те изхвърлят, сякаш си боклук, това си беше някакъв вид предупреждение.

— Предай на Найл, че аз няма да оставя това така! — извика Холи, макар че мъжът ѝ беше обърнал гръб и затваряше вратата. — Аз няма да изчезна! Аз не...

Вратата се затръшна.

— ... разговарям с никого — завърши тя и изръмжа от раздражение.

Проклятие! Защо Найл се държеше така? Черноокото копеле, между другото, ѝ беше длъжник. Нима тя не си беше държала устата затворена? Нима беше разказала на някого за онова, което той беше направил пред очите ѝ?

Тя се обърна и безпомощно огледа пресечката. Да, точно там. Тя стоеше там и гледаше как Найл буквално опече човека. Пламъците бяха толкова горещи, че топлината им едва не обгори кожата ѝ. Копелето, което умираше в мъки, беше убиец. Болен психопат с извратен ум, който се беше опитал да я убие. Холи не пророни дори сълза след кончината му. Само дете изобщо не успя да се избави от нощните кошмари.

И ето, тя отново беше тук. Върна се обратно на мястото, на което можеше да бъде убита. Холи направи няколко бавни крачки напред. Беше много трудно да се видят следите от бушуващия огън в края на пресечката при слабата светлина. Да, тя не плака над трупа. И не излезе пред камерата да разкаже. Не съобщи истината за убиеца — за това, че той беше силен демон. Защото след онова, на което беше свидетел, Холи разбра, че светът изобщо нямаше да е готов да узнае истината: че чудовища съществуваха.

О, да, те бяха истински. Силни. Опасни. Зли. И адски плашещи. Тя спря на ръба на черните петна. Това беше всичко, останало от живота на един демон.

Толкова много чудовища... Холи стисна юмруци. Някои от тях, като Карл например, не бяха лоши. Те бяха почти... нормални, като обикновените смъртни. И просто се опитваха да оцелеят в един враждебен и неуютен свят. Докато тъматата не заявеше правата си над тях.

Холи се наведе и настръхна — нощният въздух беше прекалено хладен. Беше късна пролет и трябваше да бъде по-топло, но градът беше превзет от студен въздушен фронт. Пръстите ѝ докоснаха грапавия асфалт и проследиха донякъде черните линии.

„Той беше в главата ми. Контролираше ме. Превърна ме в марионетка.“ Макар тя да се противеше с всички сили. Имаше нощи, през които все още усещаше шепота на страха. Холи беше толкова уплашена. И толкова сигурна, че се взира в очите на смъртта. Дали и Карл беше усетил същото? За секунда, преди да бъде буквално изкормен от някакъв...

До ушите ѝ достигна тих, шумолящ звук. Много тих. Сякаш някой беше отъркал дрехите си в една от стените, които я обкръжаваха. Тя бързо се изправи. Сърцето ѝ туптеше с такава сила, че грохотът му отекваше в ушите ѝ. Холи се завъртя и огледа пресечката с присвити очи, докато се опитваше да различи нещо в тъмнината.

— Има ли някого там?

Кожата по ръцете ѝ настръхна, но тя не можеше да определи дали заради студения въздух, или от внезапния страх. Никой не ѝ отговори и тя облиза пресъхналите си устни. Не беше сама. Усещаше го. Някой или нещо беше заедно с нея в тази пресечка. И я следеше, скрито в непрогледната тъмнина. Всичките ѝ инстинкти крещяха, че

трябва да се махне оттук колкото се може по-бързо. Но тя трябваше да се върне отново в „Парадайз Фаунд“. Имаше си причина. Затова не побягна, а остана на мястото си.

— Зная, че тук има някого.

Въздухът сякаш застина срещу нея. Холи направи крачка напред, надявайки се да изглежда много по-уверена, отколкото се чувстваше в момента. Тя мразеше тази воняща уличка. И това я плашеше, защото ѝ напомняше за нейната собствена уязвимост.

„Тогава защо, по дяволите, стоиш тук в пълна тъмнина, след като прекрасно осъзнаваш, че някой те наблюдава!“

Гърдите я заболяха, когато си пое дълбоко дъх. За краткото си съществуване беше успяла да примами доста негодници да изпълят от сенките. Беше се изправяла срещу крадци. Срещу дрогирани. Но това...

Някой я наблюдаваше.

Това беше различно. Добре, време беше да се маха оттук. И да зареже достойнството си, което беше загубила в клуба.

— Холи!

Тя издаде стреснат стон, когато някой почти изръмжа името ѝ. О, боже! Тя се завъртя объркано и погледна към входа на уличката, където пъхнал ръце в джобовете на дълго, черно палто, стоеше мъж.

Найл.

Холи почти му се зарадва. Ах, по дяволите всичко! Тя се насочи към него, като почти тичаше. Освен това беше дяволски щастлива да го види. Понякога дяволът, когото познаваш, беше много по-безопасен от чудовището, което се криеше в мрака. Докато бързаше към него, тя забеляза, че демонът внимателно се вглежда зад гърба ѝ. Дори ѝ се стори, че застина за миг.

— Найл, какво...

— Холи, качвай се в колата!

Едва тогава видя черният джип, спрян до ъгъла. Зад автомобила се виждаше облак от лек бял пушек, който се издигаше към нощното небе.

Тъй като беше стигнала до клуба с такси, и тъй като нямаше никакво желание да се обаждат и да чака на улицата за друго, Холи просто последва рязката заповед. Но нямаше как да не обърне глава

през рамо още веднъж. От пресечката я наблюдаваха само тъмни сенки. Сенки и спомени за смърт.

Той беше усетил аромата на жената. Сладък и лек аромат, който се издигаше над миризмата на гниенето и изпражненията на паразитите, окупирали уличката.

За кратък миг успя да се озове близо до нея. Толкова близо, че можеше да я докосне. И да прокара пръсти по нежната кожа.

Достатъчно близо, за да разкъса бледата плът.

Звукът на затваряща се автомобилна врата прорязва тишината на нощта. Последва още един. Проскърцаха гуми и това копеле — демонът — потегли.

Като взе и жената.

Интересно.

Найл обичаше смъртните жени. И обичаше да си играе с тях. Както и с безсмъртните.

Какво пък, явно между него и демона имаше нещо общо.

Като си подсвиркваше, мъжът излезе от гъстия мрак. Той щеше да изчака търпеливо, докато червенокоската сама се хвърлеше в ръцете му.

Понякога съдбата сама ти поднасяше желаното.

Той излезе на пресечката и подсвиркването му стана по-силно.

Такава хубава нощ. Жалко, че все още не беше убил. А днес беше просто идеална нощ за убиване.

Е, какво пък, може би беше време да открие нова плячка?

— Какво, по дяволите, правеше там? — изръмжа Найл, стиснал здраво волана. — Животът ли ти беше омръзнал?

— Какво! Послушай, приятел, нима ти не беше онзи, който така любезно ме изхвърли там? Аз нямах никакво желание да се озова на...

— Ти не беше сама — едва процеди през здраво стиснатите си зъби демонът.

— Аз бях... — Холи прекъсна думите си, след което въздъхна. Найл усети как красивите ѝ очи го пронизаха. — Откъде знаеш?

Той рязко зави надясно и веднага се чу свистенето на гумите по асфалта.

— По дяволите, госпожичке, нима забрави кой съм аз?

След последната си демонстрация на същата тази забравена от Бога уличка? Де да можеше да изтрие всичко от главата си...

— Демон — въздъхна тя.

Найл кимна. Демон до мозъка на костите си, до последната капка кръв. Не, той не беше червенокож урод с рога и остра опашка, избягал от дълбините на Ада. И нито един демон не подхождаше на това описание, макар хората да си ги представяха точно такива. Освен това, демоните никога не са били слуги на дявола. Разбира се, някои доброволно бяха избрали този път, който водеше към вечното проклятие. А и самият Найл неведнъж беше пристъпвал тази черта.

На практика, демоните превъзхождаха смъртните. Бяха корави, бързи и надарени със сила, за която смъртните можеха само да мечтаят. Според слуховете някои демони произлизали от Падналите ангели, имали лош късмет чистите им и белоснежни задници да бъдат изритани от Рая. Найл не беше сигурен за истинския произход на неговия вид и изобщо не му пукаше, че не знае. Той живееше. Дишаше. И притежаваше достатъчно сила да разруши цял един квартал. Само това бяха фактите, които бяха от значение за него.

Улиците блестяха в светлината на фаровете от падналия дъжд. При преминаването на автомобила през локвите на всички страни хвърчаха пръски вода.

— Холи, ти си наясно с възможностите на демоните, нали? — Найл знаеше, че журналистката се опитваше да души за „Другите“ в Атланта. Тя беше разбрала за тях преди няколко месеца, когато по погрешка беше решила да направи сериен убиец свой информатор. Онази жена ѝ беше разказала много, а после едва не беше станала причина за нейната смърт.

Би следвало да се очаква, че след като едва не стана жертва на маниака, Холи ще позабрави за известно време за работата си. И би трябвало да държи надалеч нослето си, обсипано с лунички, от света на демоните. Но, не. Тя ровеше, душеше и съдейки по онова, което Найл видя на местопрестъплението няколко часа по-рано, все така погрешно успяваше да подбере източниците си на информация. И сама си търсеше белята.

Иначе защо щеше да се озове в клуба му?

— Зная... нещичко.

Найл изкосо я погледна. Елегантните линии на лицето ѝ ту се появяваха, ту изчезваха, осветени от уличните лампи.

Гласът ѝ трепереше, но не от страх. А би трябвало да се страхува.

— Зная — тихо продължи тя — че всеки демон притежава способности. У някои са слаби...

— Както у твоето приятелче, Карл.

Проклетие! Той познаваше Карл. Беше виждал младежа на улицата и в „Парадайз Фаунд“. Трето ниво с много силно напрягане. Карл едва ли би могъл да бъде заплаха за някого.

И затова не виждаше смисъл в начина, по който го бяха нарязали на парчета. Ако Найл не беше сигурен, вероятно щеше да си мисли, че точно острите като бръснач нокти на някой шифтър бяха оръжието на убийството.

— А някои демони... — замислено завърши Холи — са много по-силни от останалите — последва пауза. — Като теб, например.

Найл спря на светофара, който светеше червено, и обърна глава към нея.

— Да, скъпа. Например, като мен.

В света на демоните съществуваше скала на силата им. От едно до десет. Всеки демон, който притежаваше сила между едно и три, беше по-силен от обикновен смъртен. Както всички демони, те притежаваха екстрасензорни способности, но не представляваха реална опасност за обществото. Онези, които притежаваха ниво от четири до седем бяха наистина неудобни. Те можеха да предизвикат пожар. Да контролират силата на вятъра. Дори да подслушват мислите на хората или да влизат в сънищата им. Но съществуваша и други — по-висок клас демони; демони, за които хората, ако знаеха, наистина биха се ужасили. Осмо ниво, девето и...

— Ти колко си силен, Найл?

Светофарът светна зелено. Найл се усмихна. Усмивка, за която знаеше, че е едновременно жестока и студена. След което натисна педала на газта.

— Достатъчно.

Десето ниво. В действителност дори по-високо, но той не обичаше да се хвали.

В миналото толкова мощни демони си бяха изработили определена... репутация. И именно благодарение на тях хората бяха разбрали значението на думата „обсебен“. Защото демоните от десето ниво можеха не само да чуват мислите на смъртните, но и да контролират тези нещастници. Напълно.

— Не ме е страх от теб.

Спокойно. И хладнокръвно. Но Найл чу, как ноктите на Холи нервно одраскаха кожената обшивка на вратата.

В главата ѝ вече беше прониквал демон. Не, не проникнал, а нахлул. Беше си проправил път със сила в мислите ѝ и я беше оставил напълно безпомощна.

Джипът започна да се тресе.

— Н-Найл?

Той рязко си пое дъх и тресенето спря. Завъртя волана надясно и спря пред уютния ѝ дом. Едно леко движение на китката и двигателят на автомобила замлъкна. Демонът все още не я поглеждаше. Засега. И позволи на малката ѝ лъжа да увисне във въздуха между тях. Секунда, втора...

— Знаеш ли, че чувам дори туптенето на сърцето ти — тихо каза той и започна да потропва с пръсти по волана в такт с пулса ѝ.

Ритъмът на сърцето ѝ се ускори.

— Шифтърите притежават обострено зрение, слух и нюх — едва успя да изрече Холи. — Демоните имат само страшни очи.

Страшни очи. Найл се обърна към нея. Той беше спрял на осветен участък на улицата и Холи лесно можеше да види лицето му. Както и мрака в очите му.

Повечето демони — включително и тези от най-високо ниво — използваша магия, за да скрият цвета на очите си. Те криеха черните си ириси. И черните еклери. Опитваша се да се слоят с хората, не да ги плашат.

Но на Найл не му пукаше. Той не се интересуваше, че погледът му правеше смъртните нервни. Отдавна го беше решил за себе си: ако не ти харесват очите ми — не гледай!

Е, добре де, и защото обожаваше да плаши хората. Нима това беше толкова лошо?

— Чувам туптенето на сърцето ти — тихо повтори той и погледна към Холи; към лицето, а после към врата ѝ... там, където толкова отчаяно туптеше пулсът ѝ. — Да, моите сетива не са толкова обострени, както у онези животни — никога не беше харесвал шифтърите. — Но затова пък са много по-силни от човешките.

И затова знаеше, че в онази уличка имаше още някого. Усети миризмата на пот. Чу звука на подметка, плъзнала се по метална кутия.

И разбра, че Холи Щорм е преследвана.

Найл стисна зъби. Ако някой причинеше вреда на тази червенокоска, то това определено щеше да бъде самият той.

Демонът повдигна очи и погледна право в нейните. Облиза устни и осъзна, че отново иска да я опита. Онова опитване в „Парадайз Фаунд“ не му беше достатъчно. Не, беше прекалено кратко, за да почувства някакво удовлетворение. Прокара върховете на пръстите си по скулата ѝ. Толкова гладка кожа. Копринена. Нежна. Наклони се към нея и, проклет да е, ако тя също не се наклони към него. Не го очакваше. Но пък Холи го изненадваше още от самото начало. Палецът му се плъзна надолу към устните ѝ, които леко се разтвориха и топлият ѝ дъх погали пръстите му.

Двамата продължаваха да се гледат в очите.

— Холи Щорм — прошепна Найл — ти ме желаеш.

Тя трепна, но не се отдръпна.

Възбуденият му член се притисна към ципа на дънките. Лавандуловият ѝ аромат — смесица от парфюм и мирис на жена — се усили и Найл го вдиша дълбоко.

— Ти ме желаеш — продължи той с нисък глас — но дяволски се страхуваш.

Демонът застина и зачака още една лъжа. Чакаше да чуе как се отронва от устните ѝ. Но вместо това, Холи му се усмихна. Върху дясната ѝ страна се появи познатата трапчинка и това накара сърцето му да запрепуска лудо.

— Разбира се, че се страхувам, Найл.

С едно натискане тънките ѝ пръсти откопчаха предпазния колан. Чу се тихо из щракване, но тя не се опита да излезе от колата. Вместо това Холи съкрати разстоянието между тях, като остави между устните им едва няколко сантиметра.

— Знаейки кой си, щях да съм истинска глупачка, ако не бях дяволски уплашена.

Устните ѝ трепереха, но гласът ѝ звучеше уверено. Разбира се, че той я плашеше. Тя го беше видяла да убива. Да унищожава. Беше видяла...

Холи повдигна ръка и докосна лицето му. Членът на Найл потръпна.

— И аз наистина те желая — устните ѝ едва доловимо докоснаха неговите.

Проклятие! Не беше достатъчно. Не, не беше...

Тя се отдръпна от него и хвана дръжката на вратата.

— Но само едното желание за мен не е достатъчно.

Вратата се отвори и в купето на автомобила нахлу хладния нощен въздух. Холи излезе от джипа и в полезрението на Найл останаха само страхотните ѝ бедра.

О, толкова му се искаше да ги захване. Просто да се впие в тях.

Изръмжа и отвори вратата със сила, с която едва не я изтръгна — толкова бързаше да излезе. А докато заобикаляше, Холи почти беше преполовила пътя до дома си.

— Холи!

Тя застина на място и вятърът разпиля косата ѝ.

— Ти сама дойде при мен.

Холи нямаше нужда от припомняне, но обърна глава и го погледна право в очите.

— Но не за секс.

Което беше дяволски разочароващо за него. Тя гордо повдигна брадичка.

„Инатливка!“ — възхити се той.

— Ти много добре знаеш защо дойдох в „Парадайз Фаунд“.

Найл стисна ръце в юмруци.

— Стой по-далеч от света на „Другите“.

„За да не си навлечеш белята. Или не те убият.“

Другите демони нямаше да се церемонят, а вампирите не биха се поколебали да забият зъбите си. След което щеше да се наложи да довърши копелетата.

— Скъпа, аз не съм единственият убиец, който се разхожда в мрака. Бъди внимателна.

Това си беше чисто предупреждение. Холи преглътна.

— Кажи ми... ти познаваше ли го?

Младежът. Демонът глупак с прекалено мекия характер. Найл не отговори.

— Ти го познаваше — отвърна той и се замисли колко близка е била Холи с информатора си.

Тя изправи рамене.

— Карл беше добър чо...

— Демон.

— ... и не заслужаваше такава смърт.

— Мнозина не заслужават начина, по който умират.

Просто факт. Найл беше виждал изнасилвачи, мирно умрели в съня си. И мили старици, нелепо загинали в улична престрелка. Животът не беше справедлив. Смъртта — също.

— Аз няма да забравя това.

Холи беше обкръжена от сенки. Мракът чакаше.

— И не трябва — рязко. Грубо. — Направи репортаж за смъртта му. Разкажи на хората, колко добър беше; спомняй си за него, когато си легнеш свита под одеялото, в опит да не мислиш за злото, което се разхожда по улиците — Найл въздъхна. — Но не се рови в причините за смъртта му.

Холи наклони леко глава наляво и светлината от улицата я освети.

— Защо това ми прозвуча като заповед?

— Защото беше заповед.

— Но аз не съм една от твоите марионетки, Найл. И не възнамерявам да следвам заповедите ти.

Съдейки по всичко, назряваше проблем.

— Нали разбираш, че мога да те принудя да го направиш? — Думите сами се изплъзнаха от устата му. Но бяха истина. Щяха да са му необходими само няколко минути, за да се концентрира. Щеше да проникне с лекота в съзнанието ѝ и да я застави да се подчини...

— Това вече ми се е случвало. — Гласът на Холи трепереше от гняв. И не само гласът, а цялото ѝ тяло. — Искаш да го направиш пак? Ами, давай! Но мисля, че ще разбереш, че не съм толкова безпомощна, колкото миналия път.

Споменът за онази нощ, когато съзнанието на Холи беше завладяно от инкуба, който по-късно се опита да я убие, увисна между двамата.

Найл знаеше, че наистина беше копеле. И никога не го беше отричал. Но за един кратък миг почти усети... срам.

По дяволите! Тази жена не му влияеше добре.

— Не прави така, че да ме принудиш да го направя.

Той нямаше да допусне смъртта на Холи да тежи на съвестта му. Проклятие! И защо изобщо трябваше да го е грижа? Той просто трябваше да влезе в съзнанието ѝ и да изтрие спомените за мъртвия демон. Но в нея имаше нещо, което го караше да се колебае.

Холи беше привлякла вниманието му преди няколко месеца. Всъщност, той беше привлечен от нея още от момента, когато я видя за пръв път. Тя водеше някакъв репортаж на живо за някаква авария, станала на „Пичтри стрийт“, но всичко, за което той бе в състояние да мисли, бяха огнените ѝ кичури.

Глупак! Приличаше на обсебен. Да, и беше точно такъв. Същата вечер прави секс с червеночоса. Свали една от онези, които се въртяха в клуба му. Той я чукаше, затворил очи, докато си представяше, че под него е журналистката от „Нюз Флаш Файф“. Безумие! Да, сигурно беше нещо наследствено. Не беше в състояние да се спре да мисли за нея. И постоянно да си мечтае. Дори започна да следи новините... А той мразеше местните новини. Но му харесваше да я гледа.

— Да не правя какво? — върна въпроса му Холи и Найл видя как потрепнаха възхитителните ѝ гърди. — Защо просто не се опиташ да ме принудиш...

За кратък миг той съкрати разстоянието помежду им и пръстите му се сключиха здраво около ръцете ѝ. И прекалено силно. Той я придърпа към гърдите си, като буквално я изпепеляваше с поглед.

— Това не е игра!

Дори след всичко, което се беше случило, тя не разбираше колко е уязвима. И колко лесно можеше да умре. Също като Джилиан. Доведената му сестра. Сестрата, която също беше демон и все пак притежаваше някаква сила, макар и малка. Сила, която се беше оказала недостатъчна, за да се справи с убийците, ловуващи през нощта.

— Аз няма да оставя тази история така.

Устните на Холи се присвиха без никакъв намек за трапчинка. Жалко!

— Аз ще открия кой уби Карл. Дойдох в „Парадайз Фаунд“, защото си мислех, че ще искаш да ми помогнеш.

— Сбъркала си.

И тъй като беше наясно, че това може да е последният му шанс и защото... добре де, защото много искаше да усети върху езика си сладкия ѝ аромат, а и светлината на звездите създаваше определена атмосфера... Найл просто я целуна.

Устните на Холи бяха леко разтворени — тя тъкмо се канеше да направи демона на пух и прах, но — о! — какъв вкус само...

Найл нахлу в устата ѝ. Настоятелно, с което изискваше ответна реакция. И отговорът ѝ не закъсня. Тя разтвори устни и езикът ѝ пресрещна неговия. Експлозията от чувствен глад го прониза така, сякаш в корема му се вряза юмрук. И без това възбуденият му член буквално се вдърви. Гърдите на Холи се притиснаха в тялото му и той усети как набъбналите ѝ зърна се отъркваха в тениската му. Тя сложи длани върху ръцете му, обви пръсти около бицепсите му и стисна. Нямаше съпротивление. Не, Холи не го отблъскваше, не се опитваше да се измъкне... Беше се приближила колкото се може по-плътно към него. Също както и той към нея. Устните ѝ — плътни и меки — бяха идеални срещу неговите. А езикът ѝ..., ах, госпожицата прекрасно умееше да използва езика си. Знаеше как да погали. И как да поизмъчи. Как да го подлуди. Може би тази смъртна жена все пак нямаше да има нищо против да си поиграят? О, беше абсолютно...

Но Холи се освободи от устните му, отблъсна ръцете му и отстъпи крачка назад.

— Не!

В широко отворените ѝ очи се четеше желание. И ужас. Нищо ново! Доста често го беше виждал през живота си. Но въпреки всичко се напрегна. Не искаше тя да го гледа по този начин.

Пръстите ѝ се стрелнаха към устните, сякаш за да изтрият вкуса му оттам и Найл присви очи.

— Мислиш... — започна Холи бавно, но после спря и преглътна. — Мислиш ли, че първо можеш да ме заплашваш, че ще изчукаш мозъка ми..., а след това и мен?

Найл не отговори. А и какво можеше да каже?

— Не! Аз не съм една от твоите курви, които се увъртат около демоните. Аз не искам набързичко да се изчукам с теб в тъмното просто заради тръпката, а след това да разказвам, че съм се чукала с чудовище.

Попадението беше абсолютно точно. Изглежда, че журналистката беше наясно с мотивите на смъртните жени, които посещаваха клуба му.

— Аз не искам да си играя...

— Не, Холи, искаш го.

Сърцето ѝ все още туптеше прекалено бързо, зърната ѝ бяха напрегнати, а скулите ѝ — поруменели от желание. Тя наистина го желаше. Него. Найл.

— Аз не смятам да си играя. — Холи отпусна ръце. — А да си свърша работата. И ще изясня какво се е случило с Карл. Със или без теб.

Той я измери с поглед. Колко жалко! Толкова им беше добре заедно. Сексът им щеше да бъде невероятен. В нея имаше толкова огън... Жалко! После поклати глава.

— Съжалявам, скъпа, но ще е без мен. — И направи единственото, на което беше способен. Обърна се и се отдалечи.

Но докато крачеше към автомобила си, усещаше погледа на Холи върху гърба си. Ръката му посегна към дръжката на вратата.

— Найл?

О, гласът на тази жена определено му въздействаше! Леката дрезгавина в него, когато произнасяше името му... Сякаш приласкаваше члена му.

Само че Найл не се обърна да я погледне. А отвори вратата.

— Трябва да те е грижа.

В гласа на жената се бяха появили железни нотки.

— Ти се правиш на копеле, но освен младеж, Карл беше и един от твоите. Ти трябва да...

Горчив смях се откъсна от устните на Найл. Той просто не успя да се въздържа. Обърна се и я погледна.

— Скъпа, нима забрави толкова бързо? Инкубът, който те беше хванал онази нощ, той също беше един от „моите“. А аз просто го изпепелих... и огънят беше толкова красив.

Холи трепна. Устните на Найл се извиха във вледеняваща душата усмивка.

— Аз убивам своите.

Инкубът не беше първият, нямаше да бъде и последният.

— Аз не водя кръстоносен поход, за да спасявам... особено пък смъртни, които са толкова глупави, че си пъхат носа там, където не им е работа.

— Ти си безсърдечен гад, Найл.

Не че не му го бяха казвали.

— Аз не смятам да се крия. И ще разбера какво се е случило...

Найл се качи в колата. Не можеше да остане повече с нея. Не и на открито — там, където всеки може да ги види.

Никога не се знаеше, кой може да те следи в този град.

Найл си имаше своите шпиони, но такива имаха и други СС, които желяеха да управляват Атланта.

СС... Свръхестествени същества, или, както вероятно би ги нарекла Холи — свръхестествени задници.

Той не погледна към нея, докато палеше двигателя. Не погледна назад и когато потегли. Много отдавна се беше научил да гледа само напред.

Бедната Холи Щорм. Той се опита да я предупреди.

Или тя щеше да намери смъртта си, или смъртта щеше да я намери.

ГЛАВА 3

Да, явно трябваше да зачеркне демона. И не че трябваше да бъде изненадана.

На следващия ден Холи стоеше на ъгъла на улицата в един от не толкова престижните райони на града. Тя се надяваше да спечели, като уговори за сътрудничество друг, не по-малко уважаван човек... е, добре де, демон, от когото също се страхуваха в Атланта. Това би могло да ѝ помогне в разследването. И тъй като Найл беше дал недвусмислено да се разбере, че му е необходима единствено за секс, дори не си струваше да мисли за него.

Макар че точно мисълта за секс с Найл не я напускаше вече от няколко седмици. Дори го сънуваше. Проклятие! Сексуален. Заплашителен. Холи никога не си беше падала по лошите момчета. Не бяха неин тип. Бившият ѝ годеник беше професор в Университета Мелрун. Тя харесваше умни мъже. Изискани. С които се чувстваше удобно и сигурно. Комфортно. Поне дотогава, докато те — точно като Зак — не започнеха да ѝ изневеряват със студентки.

Задник!

Какъв идиот тря...

— Ти не трябва да си тук.

Холи почти подскочи от изненада, когато дочу зад гърба си пресипналия глас. Обърна се и се озова лице в лице с мъж, чиито глава и тяло бяха скрити под дълго наметало. Подпухналото му лице беше по-бяло от сняг, а устните — червени.

— Сам — облекчено въздъхна Холи. — Благодаря ти, че дойде на срещата. Искях да те попитам...

Но мъжът само поклати глава.

— Не е нужно да ме питаш абсолютно нищо!

Погледът му бързо се стрелна първо наляво, после надясно.

— Единственото, което трябва да направиш, е да забравиш номера ми...

Тя едва успя да се справи с изненадата си.

— Какво? Сам, имахме уговорка...

— Вече не.

Той въздъхна и от устните му излезе облаче пара. Студеният фронт продължаваше. Нейният колега от метеорологията беше казал, че студът ще се задържи най-малко още пет дни. Да, полезна информация, само че това никак не ѝ помагаше. Тя се загърна още поплътно в палтото си.

— Забрави за моето съществуване, Щорм. Забрави името ми и всичко, което съм ти разказвал.

Определено не беше това, което искаше да чуе днес от демона. Гневът ѝ закипя, като така ѝ помогна да се стопли.

— Той се е добрал до теб, така ли?

Сам облиза треперещите си устни.

— Кой? Кой?

Холи премигна. Добре, този демон винаги беше малко поизнервен. Изглежда, че всички бяха такива.

— Найл.

По дяволите! След като не искаше да помага, щеше да бъде по-добре да не пречи.

— Той ти е казал да не говориш с мен, нали?

Последните четири седмици именно Сам я снабдяваше с информация за света на демоните, откакто го беше намерила, изпаднал в нирвана, в един от подвалите, където разследваше лаборатория за метамфетамин. И понеже беше под въздействието на наркотика, мъжът не можеше добре да се контролира. Очите му блеснаха в черно и тя разбра истината. Беше му помогнала да спре с дрогата. Помагаше му и да се пребори с пристрастяването си. Защото знаеше от личен опит колко опасно беше всичко това; тя все още не можеше да спре да чува виковете на дрогирания си брат.

— В това е замесен Найл? Мамка му, аз изчезвам!

Сам се обърна с намерението да си тръгне.

— Не! — Холи го хвана за ръката. — Почакай! Ако Найл не ти е казал да ме разкараш, то кой...

Но Сам се измъкна от ловките ѝ пръсти.

— Пази си симпатичното дупе, Щорм. Скоро в града ще се отвори Адът.

С тези думи мъжът се обърна, притича през улицата и се скри в една от пресечките.

Раменете на Холи се отпуснаха. Втори удар, по дяволите! И сега какво?

Стъпи на улицата и започна да разтрива схванатите мускули на тила си. В тази част на града винаги имаше малко хора. Все някога градските власти щяха да се заемат с това място и да го променят, но... До ушите ѝ достигна рев на двигател. Тя повдигна глава... и видя белия микробус, който летеше право към нея.

О, по дяволите!

Тя объркано се отдръпна назад. Прекалено късно. Колелата на автомобила се насочиха към нея... върху нея... О, Боже! Нямахше да успее да се отмести. Токчето ѝ се огъна и се счупи. Тя нямаше да...

Микробусът я блъсна странично. Ударът я завъртя и я отхвърли настрани. Тя болезнено се блъсна в асфалта и дишането ѝ буквално спря. Пред очите ѝ притъмня. Последното, което Холи видя, преди милосърдната тъмнина да я погълне, беше задната част на автомобила, който продължи да се отдалечава по улицата с бясна скорост.

— Господи Исусе, Холи! Какво се е случило с теб?

Холи вдигна очи, когато Бен пусна чантата си на пода.

— Сблъсках се с един микробус.

Последните четири часа беше прекарала в отделението на спешна помощ. Бяха я прегледали трима лекари, като и тримата бяха на мнение, че трябва да остане в болницата. Но освен кървенето, синините и гневът, който буквално я изгаряше, Холи не можеше да се оплаче от друго. Затова отказа да пренощува там.

Сините очи на Бен станаха огромни.

— Мила, не можеш да излезеш пред камерата в такъв вид...

Холи изръмжа и Бен мъдро млъкна. После махна с ръка към помощник-продуцента, който се взираше в скъсаната ѝ пола.

— Ти — мъжът опули очи. — Сложи ми микрофон — след което отново погледна към Бен. — Защото смятам да се появя на живо.

— Не, Мак каза, че Сюзън ще направи репортаж за отровена храна в ресто...

Дочу се още едно изръмжаване. Холи премина като ураган покрай него, като така привлече вниманието на оператора, който беше дежурен тази вечер, докато асистентът се опитваше в крачка да прикрепи микрофон към блузата ѝ.

Холи не седна върху дубльорския стол на водещите, който се намираше зад тях. Тя просто застана в средата на студиото така, че да може да се вижда от главата до петите.

Някъде отзад се дочу гласът на Мак с ясна команда:

— Превключете камерата върху Холи след пет, четири...

— Какво, по дяволите, става! — възмути се Сюзън Патрик. Блондинката се втурна към камерата, като направи опит да изпепели Холи с поглед. — Това е моето време...

— Задръж си репортажа, Сю. Бургерите могат да почакаат — Мак посочи към Холи. — Тя има не история, а бомба.

Мак винаги имаше нюх за добрите репортажи. И ако репортер имаше засъхнала кръв по дрехите си, това можеше да означава само едно — раждаше се страхотна история.

— ... три, две, едно...

Обективът на камерата се фокусира върху Холи. Тя вирна брадичка, украсена в синьо. Върху езика си все още усещаше вкуса на собствената си кръв.

— Аз съм Холи Щорм и тази вечер съм на живо с вас, с молба за помощ.

Найл застина пред екрана на телевизора. Ръката, която повдигаше чашата с вода към устните му, също застина.

Към него гледаше Холи. Дълга червена драскотина пресичаше скулата ѝ. Камерата бавно се отдалечи и Найл я видя в цял ръст. Разкъсани дрехи. Кръв.

Подобно на спирала, гневът бързо се завъртя в тялото му.

— По-рано днес станах жертва на микробус, които караше с превишена скорост.

Чашата в ръката му се пръсна на дребни късчета.

— Бял микробус, без номера ме блъсна днес, в ранния следобед на „Балтимор стрийт“.

Найл изтръска водата и полепналите стъкълца по ръката му.

— Ако някой разполага с информация за това престъпление, да се обади в полицията...

Демонът сграбчи дистанционното и изключи звука. След което се втрени в Холи.

Толкова уязвима.

„Балтимор стрийт“ ли каза? Убежище на проститутки, наркодилъри и главорези. Какво, по дяволите, търсеше Холи в онзи район? И какво щеше да прави той, ако тя беше загинала там?

Мамка му!

Протегна се през масата и взе телефона си. След което набра номер. Отсреща вдигнаха след втория сигнал.

— Имам нужда от защита — не губи време да се представя Найл. Защото нямаше нужда.

Последва лека въздишка.

— За вас ли, сър?

Найл едва не се изсмя. Ама че въпрос! Той все още виждаше синините върху кожата на Холи.

— За Холи Щорм.

А беше казал, че ще я остави на произвола на съдбата. Изглежда, че Холи не беше единствената лъжкия в града. И някой щеше да плати за това, че ѝ беше причинил болка.

Сам Митерс беше абсолютно чист от четири седмици, два дни и шестнадесет часа.

В началото броеше дори минутите. Когато дребничката Холи Щорм му протегна ръка в знак за помощ в тази дупка и докато го гледаше как повръща, тогава беше започнал да следи минутите. Първите му дни бяха като обвити в мъгла. Той се връщаше няколко пъти в съзнание и все я виждаше. Изглеждаше като някакъв ангел на отмъщението — около главата ѝ пламтеше огнената геена. Красивата Холи Щорм.

Да, тя му помогна да преживее Ада. И му даде втори шанс. Но тя не знаеше нищо за живота му. И нямаше да разбере. Неговият дар му позволяваше да вижда тъмата в душите на хората. Единствено мрака. Той чуваше шепота на кошмарите им. Усещаше желанието им да убиват. И измъчват.

Сам никога не беше чувал мислите на добрите хора. Например нито веднъж не успя да долови дори намек от мислите на Холи.

А само тези на убийците. На извратените и пропадналите души... само те разговаряха с него. И никога не млъкваха. Без наркотичното опиянение, тези гласове ставаха все по-силни.

Един глас — дълбок и силен — се разнасяше в главата му от няколко дни. И оттогава, заради гласа, да го вземат дяволите, Сам не можеше да спи. Оттогава, той само потръпваше от отвращение и ужас.

Нещата, които искаше гласът... На Сам му се повдигаше от тях. Не, той дори не можеше да си го помисли. Опитваше се да си представи, че гласът не съществува, че никога не го е чувал, че ловът не е започнал...

А след това бяха намерили онова хлапе.

Сам започна да удря задната част на главата си в тухлената стена зад гърба си. Не, той нямаше да може да издържи повече, нямаше да може...

— Аз мога да спра това.

Сам задиша конвулсивно, защото този път гласът не беше дошъл от вътрешността на съзнанието му. Той погледна нагоре, докато тялото му трепереше, и срещна очите на непознат мъж, който му се усмихна.

— Преследвал си дракона не толкова отдавна, нали, приятел?

Преследване на белия дракон. Сам отново си пое конвулсивно дъх. Метамфетамин. Възхитителна бяла красота. Той поклати глава, въпреки че сърцето му сякаш заседна в гърлото. И преглътна, в опит да се справи със сухотата в устата си. Той се справяше толкова добре. Беше останал чист. И за какво! Да може шибаният психопат да се вмъкне в главата му? Сам все още продължаваше да чува думите. Отново и отново.

Убийте ги! Нарезете ги! Пролейте кръвта им! Нечистите ще умрат!

Убийте ги! Нарезете ги! Пролейте кръвта им!

— Имам нещо, което може би ще ти хареса. И ще те накара да се почувстваш по-добре.

Сам никога не се беше чувствал добре. Дори когато метамфетаминът течеше във вените му. Но с негова помощ гласовете ставаха тихи. О, тази прекрасна тишина.

— К-къде?

Непознатият поклати глава.

— Не, няма да стане така. Аз не работя по този начин. Първо ще трябва да ми платиш.

Нарежете ги!

Сам започна да го тресе.

Мъжът се наведе, отвори черната чанта, която стоеше в краката му, и извади оттам стъклена тръбичка. От устните на Сам се изтръгна хленчене. Той обичаше да използва такива тръбички. Харесваше му да държи прохладното стъкло в ръцете си и да вдишва опияняващия аромат.

Демонът не можеше да откъсне очи от ръцете на непознатия. След което облиза устни. Само един път. Можеше да вдиша и да заглуши гласа...

Нарежете ги!

А после ще се вземе в ръце. И няма да попадне отново в капана на метамфетамина. Само този път. Един път.

Сам протегна ръка и пристъпи напред.

— Аз... не разполагам с много пари...

Непознатият се усмихна студено и очите му блеснаха като късчета лед.

— Не ми трябва парите ти.

Сам имаше нужда от тази тръбичка.

— Какво тогава?

Мечтаният предмет изчезна обратно в чантата.

— Информация. Това, което искам от теб, Сам, е информация.

Демонът примигна. Откъде мъжът знаеше името му?

— Разкажи ми онова, което искам да зная, и ще те отведа на едно пътуване, което никога няма да забравиш.

Пролейте кръвта им!

Митерс затисна с ръце ушите си, но това не му помогна — продължаваше да чува гласа.

Непознатият прехвърли чантата си през рамо. После се приближи до Сам и дръпна ръцете му надолу.

— Боли, нали?

Демонът кимна.

— Аз ще спра болката. Просто ми дай онова, което искам.

Последва още едно кимване. Точно сега Сам беше съгласен на всичко. Шибаният глас просто трябваше да спре.

— Журналистката... Холи Щорм. Какво ѝ каза днес?

Холи. Тя му беше помогнала...

Непознатият погледна право в очите на Сам и ги задържа в ледения плен на своите.

— Какво ѝ каза?

— Н-нищо — истина беше. — Че повече не работя... с нея. — Сам не искаше тя да знае за гласовете. Нещо с него не беше наред, иначе нямаше да чува гласове на убийци. Подобното към подобното. Такъв беше законът на Другите.

Не, не, той не беше убиец. Не е...

— Но тя дойде при теб, защото искаше нещо, нали?

Сам се опита да мисли, но в главата му царяха смърт, глад и страх. Той трябваше да получи дракона си. Гласът на Холи прозвуча в съзнанието му. Той толкова отчаяно се опитваше да се измъкне от нея, да се скрие.

— Какво ти каза Холи Щорм?

Устните на Сам затрепериха.

— Найл! — името само се измъкна навън. — Тя мисли, че той знае нещо за смъртта на момчето... — Нали беше казал точно така? Да, да, тя спомена Найл, това беше вярно.

Ледените очи на непознатия се присвиха.

— Това сигурно ли е?

В този момент Сам престана да се контролира. Той сграбчи ризата на мъжа и я стисна.

— Дай ми дозата! — Демонът искаше това да прозвучи заплашително, подобно на рев, но то излезе от устата му като подобие на жалко хленчене.

Нарежете ги!

— Разбира се...

Непознатият погледна зад гърба на Сам към тъмната уличка.

— Ела с мен.

Та той щеше да го последва дори и в Ада!

Сам се препъваше след мъжа, който се насочи към ъгъла на сградата. Непознатият продължаваше да върви; той завиваше и сменяше посоката, докато навлизаха във все по-непозната за Сам част

от квартала. Най-накрая стигнаха до една врата. Черна, масивна врата. На гърба на друга сграда. Във въздуха висеше тежкият аромат на пушек и боклук. Непознатият я отвори и се отмести.

— Влизай! Ще ти дам това, което ти трябва...

Сам се втурна вътре. Лаборатория... може би там имаше цяла лаборатория, която очакваше единствено него?

Самотна малка, гола крушка висеше от тавана и разпръскваше сенките. Нещо прошумоля под краката му. Сам погледна надолу. Какво беше това, по дяволите? Приличаше на пластмаса. Разстлана по целия под до масата...

Нарежете ги!

Косата на тила на Сам настръхна. Той преглътна. Не, нещо не беше наред. Обърна се към непознатия и усети топлина там, откъдето мина острието на ножа. Той извика и падна назад. Прекалено късно осъзна, че не трябваше да изпуска мъжа от очи.

— Не се притеснявай, Сам! Аз ще накарам гласовете да замлъкнат.

Ножът, чието острие беше червено от кръвта му, отново се издигна.

— Ще замлъкнат... завинаги.

— Не! — Сам се нахвърли към мъжа в опит да се пребори за живота си.

Ножът го промуши още веднъж.

Няколко часа по-късно, когато Холи влезе в дома си, тялото адски я болеше; и то не само от болката при удара, а и от преумора. Имаше отчаяна нужда от леглото си.

Затвори вратата с крак, включи осветлението и... видя Найл в средата на гостната си.

— Ох! — стресна се тя и удари лакът в дървената рамка на вратата.

Демонът въпросително повдигна вежда. Холи не сваляше гневния си поглед от него, докато се опитваше да обуздае страха си. Наистина нямаше сили за тези глупости сега.

— Какво... — тя си пое дълбоко дъх — ... по дяволите, правиш в дома ми?

След което погледна наляво, към проклетата, неефективна и безполезна охранителна система, която в момента пицеше, защото тя не беше набрала кода за изключване.

Найл мълчаливо тръгна към нея. Холи преглътна, когато пресрещна погледа на черните му очи. Висок, мрачен и заплашителен, той продължаваше да върви към нея и дишането ѝ се накъса.

„Знаеш какъв е, нали?“

Убиец.

„Но той ме спаси.“

И той определено не беше дошъл в дома ѝ, за да...

Найл се спря пред нея. Достатъчно близо, за да я докосне. И се наведе напред. Притисна едната си длан към вратата, до главата на Холи, и повдигна другата... Пръстите му набраха кода за деактивация и писукането на алармата спря.

Тя въздъхна. Колко мило!

— Влизане с взлом... Нали знаеш, че това е престъпление?

Той просто повдигна рамене. След което обви пръсти около брадичката ѝ и повдигна лицето ѝ към светлината. И към своето. Устните му се присвиха.

— Скъпа моя, изглеждаш направо ужасно.

Точно този комплимент ѝ липсваше сега.

— А ти приличаш на престъпник, проникнал в дома ми с взлом.

При това много сексуален престъпник, няма спор. Беше облечен както винаги в черно. Прилепнала тениска и дънки, ниско на бедрата. Разрошена тъмна коса, която изглеждаше така, сякаш през нея бяха преминали женски пръсти, което най-вероятно съответстваше на истината.

Демонът отново повдигна рамене.

— Трябваше да те видя.

Той се приближи още и телата им се докоснаха.

— Гледах те по новините тази вечер.

Нещо подобно на възбуда се размърда в нея.

Черните му очи изучаваха лицето ѝ.

— Тогава също не изглеждаше добре.

Холи въздъхна и тихо изръмжа.

— Демон — взломаджия, който знае как да очарова една жена. Точно за такъв съм си мечтала...

Найл я целуна. Нахлу в устата ѝ и започна да се опива от вкуса ѝ. Притисна мускулестото си тяло срещу нейното и я принуди да разтвори крака. Дори през дънките Холи усети възбуждения му член и това я накара да се задъха в устата му. И не от ужас, който би трябвало да изпитва. А от удоволствие. По дяволите, желаше го! Демон, престъпник... просто го желаше. Пръстите ѝ се забиха в раменете му. Тя имаше нужда да се притисне към него по-плътнo. И да усети всеки сантиметър от тялото му.

Целувката им стана по-страстна, по-настоятелна. Този мъж, без съмнение, умееше да се целува. Знаеше как да плъзне езика си и как да предизвика ответна реакция. А Холи беше готова да се разтопи в тези ласки.

Пръстите, които държаха брадичката ѝ, се плъзнаха надолу. Към гърлото и отчаяно туптящия ѝ пулс. Връхчетата им бяха леко грапави, но нежни. Холи очакваше всичко друго от Найл, но не и нежност. Макар за нея да се окаже изненада и фактът, че самата тя го желаше толкова силно.

Когато устните му се откъснаха от нейните, Холи едва успя да потисне протеста си. Очите на Найл, все така тайнствено черни, блестяха от неприкрито желание.

— Реши, че все пак искаш да си поиграеш, така ли?

При тези думи страните ѝ порозовяха, но тя не отмести поглед. Зърната ѝ се бяха напрегнали и сега се притискаха към гърдите му. Беше наясно, че мъжът притежава изострени сетива и вероятно може да усети и аромата на... възбудата ѝ. Нямахше смисъл да се прави на невинна. Беше такава преди много години.

— Найл, ти знаеш, че те желая.

По дяволите! Почти всички жени го желаяха. Демонът излъчваше секс и опасност. Дива комбинация, от която жените губеха разсъдък си. Тръпката от адреналина при пътешествието по тъмната страна. Сексуалният трепет.

Аха, сякаш тя беше първата, тупнала в краката му. И определено можеше да се обзаложи, че няма да бъде и последната.

Ръцете ѝ, обвити около раменете на Найл, се плъзнаха надолу към гърдите му и Холи се опита да го отблъсне.

— Но и аз съм наясно, че не можеш да имаш всичко, което желаяш.

Найл продължаваше да стои неподвижно, без да обръща внимание на дланите, опрени в гърдите му. И в тази им поза, затворена като в капан в прегръдката му и обгърната от топлината на тялото му, тя разбра колко силен беше той. И колко безпомощна можеше да направи една жена.

Холи облиза устни. Усети вкуса му върху езика си — аромат на секс и мъж — и продължи мълчаливо да изчаква. Устните на демона се извиха в пародия на усмивка и той се отдръпна, като взе всичката топлина около нея със себе си. Холи усети отново спазмите на болките в умореното си тяло. Когато Найл я докосваше, забравяше за всичко друго. Съществуваше единствено той. Тя го заобиколи и се насочи към дивана. Надеждите ѝ за сън, за който така жадуваше, постепенно се изпаряваха. Погледна през рамо и видя, че той я гледа с присвити очи. Много внимателно.

— Найл? — Холи повдигна вежди. — Защо си тук?

— Ти... ранена си — Гласът му беше напрегнат. И сякаш неуверен. А Найл рядко показваше неувереност.

И затова беше влязъл в дома ѝ?

— Откъде знаеш кода ми? — Тя винаги беше смятала, че в дома си е в безопасност. Приличен район. Уважавани съседи. Нова охранителна система.

— Зная много неща за теб.

Сега погледът му се превърна в оценяващ. Ноздрите му леко се разшириха.

— Как е китката ти?

— Как е... — тя бързо затвори уста. Как беше разбрал? Блузата ѝ беше с дълъг ръкав и я скриваше.

Холи беше навехнала дясната си китка, когато падна, в напразен опит да се предпази, но освен синините, които сега украсяваха ръката ѝ, всичко беше наред.

— Добре съм. Натъртвания и прорези, но никакви сериозни травми. Доволен ли си?

Найл направи една плавна крачка напред.

— Следващия път няма да се отървеш толкова лесно.

Тя отново се обърна с лице към него.

— Какво знаеш?

Следващия път ли? Тя дори не искаше да си помисля, че отново може да се сблъска с двутонния микробус.

— Стига, Холи, наистина ли си мислиш, че това е просто нещастен случай?

Пред очите ѝ отново проблесна спомена за връхлитащия автомобил. Лъскавото купе, тонираните стъкла... Микробусът сякаш летеше право към нея и явно възнамеряваше да я прегази.

— Да — тихо отговори тя — много добре разбирам.

— Ти работиш по случая — не беше въпрос, а констатация. — Разпитваше за мъртвия младеж. — В гърлото му се зароди ръмжене. Животинско. Мрачно. — Казах ти да оставиш това...

— А аз ти казах, че ще продължа да работя по случая. Със или без твоята помощ.

Холи сви ръце в юмруци и ги сложи на кръста си, без да обръща внимание на болката в китката.

— Останах с впечатление, че не ти пука много какво ще се случи с мен.

Той се устреми към нея и посегна да я прегърне.

— О, пука ми и...

На вратата се позвъни. Звукът отекна в къщата и прекъсна думите му. Демонът се намръщи.

— Чакаш ли някого?

Не и толкова късно.

— Не.

Холи пристъпи напред, но Найл я хвана за ръката.

— Почакай!

Вратата се разтресе под ударите на нечий юмрук. Пръстите на Найл се обвиха по-плътно около ръката ѝ.

— Аз ще отворя.

— Не, няма...

Но Найл вече беше до входната врата и посягаше към дръжката. Холи забърза след него и усети как всичко в нея се присвива. Но този път това не беше свързано с желанието ѝ към демона; сега причината за него беше страхът.

Вратата отново се разтресе. Найл отвори със замах и...

— Какво, по дяволите, правиш тук?

Въпросът беше произнесен от човек, когото Холи изобщо не очакваше да види на прага си. Тя застана до Найл, докато детектив Колин Гит и неговият партньор — детектив Тод Брукс — стояха в очакване на отговор, без да свалят очи от демона. Найл изобщо не си направи труда да им отговори. Само кръстоса ръце пред гърдите си и спокойно ги загледа.

Холи прочисти гърлото си и се опита да помисли защо двама от най-добрите детективи в града бяха пред вратата ѝ в този късен час. Може би Найл не беше успял да изключи сигнализацията или...

— Щорм? — Детектив Брукс най-накрая отмести поглед от Найл и загрижено я погледна. — Добре ли си?

Той беше на мястото на инцидента днес, когато автомобилът едва не я беше прегазил. И тогава в погледа му се четеше същото безпокойство.

Холи се изкашля леко.

— Аз... хм... всичко е наред. Сигурно е станала някаква грешка.

Хвана Найл за ръката и преплете пръсти с неговите. Демонът щеше да ѝ е длъжник.

— Алармата ми просто...

— Не сме тук заради алармата.

В кристалночистите сини очи на Колин нямаше тревога. Само подозрение.

— О! — Холи се опита да измъкне ръката си от тази на Найл, но не успя да се измъкне от желязната му хватка. — Тогава защо сте тук, детективи?

Гит хвърли изпепеляващ поглед към демона.

— Трябва да поговорим насаме, госпожице Щорм...

Найл дрезгаво се изсмя.

— Няма да стане, шифтър.

Шифтър? Холи едва не се задави. Толкова за деликатността на Найл по време на разговор.

В очите на Гит забушува ярък пламък.

— Казвайте защо сте дошли и се измитайте. — Поднесе ръката на Холи до устните си и целуна кокалчетата на пръстите ѝ. — Прекъснахте ни.

Брукс изруга.

— Щорм, мислех, че имаш по-добър вкус.

Гит изхъмка.

— Да... демон... — Изглежда, двамата вече се бяха зашлевили един друг с ръкавиците си. Шифтърът разтвори якето си. Полицейската значка, закачена на колана му, проблесна, а пистолетът му се видя съвсем ясно. — Понякога убийството изобщо не се случва в подходящо време.

— Убийството? — Холи изправи рамене. — За Карл ли става дума? Открихте ли този, който го е нападнал?

— Не сме тук за Бронкс — отговори Брукс и замълча. След малко попита: — Госпожице Щорм, знаете ли как вашата визитка се е озовала в ръцете на Сам Митерс?

— Сам? — Холи направо се смръзна. Сякаш всичката топлина на тялото ѝ се оттече нанякъде. Тя вече знаеше към какво щеше да доведе този въпрос.

— Да, аз... аз... зная. Той е...

Демон. Информатор. Приятел. Тя въздъхна, усетила погледа на Найл. Прочисти гърлото си и погледна към Брукс.

— Какво се е случило с него?

Но тя вече знаеше, по дяволите! Разбра още преди Гит да изрече:

— Защо не дойдете с нас в участъка? Искаме да идентифицирате тялото...

ГЛАВА 4

Той не би нарекъл ченгетата свои приятели. За нищо на света. Може би защото знаеха кой и какво беше.

Убиец!

Найл стисна по-здраво ръката на Холи. Отиваха към моргата. Мирисът на смърт беше прекалено силен и задушаващ и се пропиваше в кожата.

Движенията на жената до него бяха сковани и напомняха на тези на робот. Беше потръпнала цялата, когато онзи задник Гит ѝ беше разказал за тялото. Една вълна, която беше преминала от главата до петите. А отчаянието, с което беше произнесла името на онова нещастно копеле... „Сам“. След което се взе в ръце. Бързо. Дори прекалено бързо, по дяволите! Сега пред него имаше жена, изпъната като струна. И с лице, върху което нямаше дори намек на емоция. С ледени ръце.

Разбира се, Найл знаеше името, споменато от ченгетата.

Сам Митерс. Демон седмо ниво.

Беше му станало навик да знае всички демони в града. Единствено от съображения за сигурност за бизнеса му. Нестабилният, почти невменяем наркоман Сам. Беше въпрос на време да му се случи нещо.

— Не е задължително да идваш с нас в моргата — каза Гит.

Найл изсумтя. Детективът не го искаше вътре, но на него не му пукаше. Още един демон беше загинал на негова територия и той трябваше да види тялото.

— Аз... аз искам Найл да остане с мен — изрече Холи с овладян, но отнесен глас.

Тресеше я. Две убийства и едно покушение върху живота ѝ — и това само в рамките на два дни. Да, определено имаше повод за безпокойство. Трябваше да се вслуша в думите на Найл. Сега беше в центъра на адски водовъртеж.

Холи го погледна с блестящите си зелени очи. Толкова зелени. Хората смятаха, че очите са прозорец към душата. Но грешаха. Както винаги, впрочем. Очите лъжеха. Ето например очите на Холи в този момент. Тя се опитваше да си придаде вид на силна, че всичко е под контрол. А всеки момент щеше да се разпадне.

Найл протегна лявата си ръка и отвори вратата.

— Давай да се разберем с тези лайна.

Докато Холи не се беше пречупила.

„И защо това трябва да ме вълнува толкова?“

Тя беше просто още един човек. Просто още една смъртна. Чу тихата въздишка, която се отрони от устните ѝ, когато Холи пристъпи напред.

Тялото лежеше на маса в центъра на стаята, покрито с тънък бял чаршаф. Найл видя двете стъпала, които повдигаха плата в далечния край на масата и бледите пръсти под него.

Опакован. И с етикет.

Появи се жена с много тъмна черна коса и кожа с цвят на кафе с мляко. Найл веднага я позна — доктор Наталия Смит. Патоанатомът. Името ѝ често се споменава в вестниците след случая с Нощния Касапин. Умна, твърда и наясно със съществуването на „Другите“.

Погледът на Смит беше насочен към Холи, не към него. Зад гърба на Найл стоеше Гит, а онзи задник Брукс реши да се приближи към милата докторка.

— Роднина ли сте? — обърна се Смит към Холи.

Тя само поклати глава.

— Приятелка.

Доколкото знаеше Найл, това не беше равнозначно на истината. Старият Сам не беше сред дружелюбните. Погледът на Смит се насочи към него.

— А вие сте...

— Забрави за него — отрязва Брукс. — Просто изтрий от спомените си, че изобщо си го виждала някога.

— Това няма да стане.

Погледите на Смит и Найл се срещнаха и той забеляза шока, който се отрази върху лицето ѝ. В тъмните очи не прозираше лъжа. Те издаваха всички чувства, които изпитваше патоанатомът в момента, а той познаваше този поглед много добре. Затова се усмихна.

Смит, стиснала зъби, рязко кимна. След което протегна ръка, отмести чаршафа надолу и откри тялото.

— Боже! — Холи се отдръпна, олюлявайки се, и се блъсна в Гит. — Какво, по дяволите, се е случило с него? — и прикри уста с външната част на дланта си.

Гит я прегърна през раменете и я притисна към себе си.

Найл се напрегна и въздухът около него се стъсти. Щеше да бъде по-добре шифтърът да се разкара. Никой нямаше право да я докосва, нито един...

Гит прихвана погледа му и — умно копеле! — прочете предупреждението в очите му. Той вдигна ръце с длани нагоре и се отдръпна. Найл се приближи към Холи. Искаше му се да я вземе в обятията си и... да я утеши?

Какво, по дяволите...

— Какво се е случило с него? — повтори Холи с овладян глас, без да може да откъсне очи от трупа. — Лицето му, то...

Сякаш беше нарязано. На идеално равни парчета.

Смит върна чаршафа върху тялото.

— Значи можеш да идентифицираш жертвата?

Холи кимна.

— Това е Сам.

Или поне онова, което беше останало от него.

Ноздрите на Найл трепнаха. Той се опита да се изолира от мириса на хлор и кръв, за да изучи по-внимателно тялото. Трябваше да има нещо, някаква следа, оставена от убиеца... С периферното си зрение видя, че Холи започва да се свлича на пода и веднага се озова до нея. Подхвана я и я притисна към гърдите си.

Проклятие, толкова перфектно му подходеше. Да я усеща до тялото си беше толкова естествено. Дори когато я разтърсваха тръпки.

— Трябва да се махна отгук.

За разлика от Найл, тя не беше свикнала с гледката на трупове. Обикновено, когато журналистите пристигнеха на местопрестъплението, телата вече бяха отнесени. Макар че... ако смяташе и занапред да продължи да разследва този случай, трябваше да свикне. И то бързо.

Демонът я побутна към вратата. Бяха видели тялото. Холи беше изпълнила гражданския си дълг и повече нямаше смисъл да си губят

времето тук. Тя натисна дръжката със сила и отвори вратата. Найл вървеше след нея. Да, госпожицата определено имаше лош ден. Първо убийството. После опита за убийство. После той.

Светлината от тавана се отразяваше в теракота на пода.

— Благодаря ти, Найл — прошепна Холи и в зелените ѝ очи проблесна нещо искрено. — Не мислех, че ще го кажа някога, но ти ми беше необходим и...

— Не толкова бързо, госпожице Щорм! — беше гласът на шифтъра. Тих. Непреклонен.

Найл се обърна. Той имаше въпроси към Гит, но не искаше да ги задава в присъствието на журналистката.

Защото... да, имаше нужда от нея, подобно на пламък, и той го знаеше. Но все още ѝ нямаше вяра. Той нямаше доверие в никого. И затова беше все още жив. Във всеки случай, това беше поне една от причините.

Смъртният — Брукс — застана до Гит.

— Ще трябва да ви задържим за разпит за известно време — пауза. — И двамата.

Мамка му!

Бяха ги разделили. Глупави човешки манипулации. Сякаш, ако с Холи ги сложеха в отделни стаи, двамата веднага щяха да започнат да се обвиняват един друг. И да издават тайните си. Които дори не съществуваха.

Шифтърът остана с Найл. Впери поглед в него и мълчаливо го загледа. Найл му отвърна със същото.

След десет минути ченгето заговори.

— Отново убиваш своите, така ли, демон?

Демонът присви рамене. Облегна се на стола, протегна крака и... се отпусна.

Къде беше Холи? Той знаеше, че няма защо да се притеснява за нея. И че след като се отърсеше от ужаса на видяното, тя щеше да се окаже готова за действие. Но на него му се искаше да е наблизо. За да може да я следи по-лесно. И да я предпази.

— Сам Митерс беше демон, нали? — Гит кръстоса ръце. Найл реши, че детективът иска да изглежда заплашително, но в

действителност беше просто досаден. И дразнец. Затова повдигна вежда с думите:

— Доктор Чудовище ли ти го каза?

Доктор Чудовище беше доктор Емили Дрейк — единственият психотерапевт в града, който помагаше на Другите с техните безчислени проблеми. Тя разпознаваше свръхестествените само с поглед. И освен това виждаше остатъци от силата им дори около мъртвите тела. Талант, който беше много удобен. На Найл му се искаше и той да беше притежател на такъв.

Светът на Другите беше устроен така, че всички те се разпознаваха от себеподобни. Найл можеше да види през защитната магия и да определи дали пред него има демон или смъртен. Той знаеше, че магьосниците се усещаха един друг по енергийния импулс, който излъчваха, а шифтърите усещаха себеподобните си по миризмата.

Единствената смъртна, която разпознаваше Другите и разгадаваше тайните им за по-малко от секунда, беше Емили Дрейк. А фактът, че спеше с детектива... Шифтърът имаше непосредствен контакт с удивителния талант на Емили.

— Емили не е твоя грижа — изръмжа Гит.

Аха! Най-накрая някакви емоции от страна на ченгето. При това собственически, както при болшинството шифтъри. И не само абсолютни собственици, а и психопати.

— Защо го направи? Защо точно него? Ядоса ли те с нещо?

Найл въздъхна. Наистина нямаше време за тези глупости. Трябваше да стигне до Холи и да я откара до дома ѝ. А после да започне да преследва убиеца.

— Този път не съм аз.

Да, по ръцете му имаше кръв, но това не беше кръвта на Сам.

— Тогава кой? — Гит хвана стола, обърна го и седна срещу него. — Тогава, на първото местопрестъпление, ти разпозна младежа. И ми се стори, че си наясно кой го е убил.

Какво пък, ставаше топло, но посоката не беше вярна.

— Кажи ми, Найл. Какво, по дяволите, става в тоя град? Защо се препъвам в телата на мъртви демони? И защо, мамка му, се увърташ около Щорм?

„Защото жената ми харесва! Да усещам аромата ѝ, да я целувам, да я...“

Но това не влизаше в работата на детектива.

— Не копай под мен в това разследване — изрече Найл и се изправи. Разпитът приключи. Не беше длъжен да търпи тези глупости.

— Тогава под кого? — дочу се изръмжаване.

— Търси човек, ченге. Този път убиецът е смъртен.

Найл можеше да се обзаложи за това.

Смъртен, убиващ демони.

Светът изобщо не беше безопасно място.

— Защо визитката ти беше у Сам?

Холи премигна и се опита да не мисли за обезобразеното лице на Сам. Знаеше, че ще го вижда в кошмарите си. И то доста нощи.

О, Боже! Сам!

— Той... той беше един от моите информатори.

Нямаше смисъл да увърта. Разтърка очите си. Проклятие, толкова беше гадно. Цялото тяло я болеше и се усещаше така, сякаш бяха изтръгнали сърцето ѝ. Искаше да се махне от клаустрофобичната стаичка за разпити, в която постоянно мигащата червена светлина караше болката да пулсира в слепоочията ѝ, и да се прибере в дома си. В безопасност.

— С каква информация те е снабдявал Сам?

Тя разтри чело, без да поглежда към Тод Брукс. Мъжът беше обикновен смъртен, като нея, но беше прекалено дълбоко нагазил в света на Другите. Приятелката му беше сукуба, така че според Холи, нямаше накъде да затъва повече.

— Щорм? — дочу се скърцане по пода и Брукс седна до нея, като почти надвисна отгоре ѝ.

А тя мразеше, когато хората навлизаха в личното ѝ пространство.

— С каква точно информация те снабдяваше Сам?

Холи отмести ръка и го погледна. О, този измамен аз-ще-бъда-твой-приятел-довери-ми-се поглед на кафявите му очи. Доброто ченге, а не лошото, като Колин Гит. Аха, направо се върза! Холи едва не изсумтя. И двамата детективи играеха и бяха готови на всичко, за да

хванат плячката си. А плячката им, според нейното скромно мнение, в момента беше самата тя.

— Сам беше демон.

Дори не погледна към блестящата огледална стена. Тя знаеше, че има някого зад нея и че този някой я наблюдава. Единственото, на което можеше да се надява, беше хората в съседната стая да знаят с какво си имат работа. И че там не стоеше някой тесногръд бюрократ, който веднага ще се втурне към телефона, за да я приберат в най-близката психиатрична клиника.

— Той ми разказваше за своя свят.

Всъщност, беше й дал само трохички.

Брукс изруга, след което измърмори:

— Не можеш ли да ги оставиш на мира? Те едва не те убиха...

— Не те — Холи стисна зъби и едва успя да процеди: — Той. Един от тях.

Не всички демони бяха убийци. Поне в това беше сигурна. Точно както беше научила, че не на всички хора — дори и на онези, които носеха полицейски значки — можеше да се вярва.

Преди седем месеца лицемерният й годеник беше спомогнал много, за да го разбере. Тя въздъхна дълбоко и се опита да успокои туптящото си сърце. Тод искаше да я накара да излезе от кожата си. Мъжът я смяташе за съпричастна към убийствата и Холи добре разбираше защо. Тя беше на първото местопрестъпление и сама им каза, че младежът е бил демон... и че го е познавала. Карл беше един от източниците й, също както и Сам. Не трябваше да бъдеш гений, за да можеш да свържеш тези два факта. Но не ги беше убила тя.

— Сам не беше лош човек, ясно ли е? Той се опитваше да се откаже от дрогата.

А точно тя ли не знаеше, колко беше трудно това? И то след като беше наблюдавала борбата на брат си с нея? Битка, която брат й беше загубил.

— Той не беше опасен, той беше...

— Накълцан на парчета.

Тя трепна. Трябваше ли детективът да бъде толкова описателен? Тя нямаше нужда от това.

„Толкова съжалявам, Сам!“

До злополучната им последна среща двамата винаги се бяха разбирали добре. До последната им среща.

Сърцето ѝ не успя да забави ритъма си. Напротив. Затуптя още по-силно, когато в главата ѝ се завъртя една догадка. Сам отчаяно искаше да се избави от нея. Дали защото е знаел, че може да се превърне в следваща жертва? А и опитът да я прегазят веднага след като двамата се разделиха... За нищо на света нямаше да повярва, че това беше просто едно съвпадение.

— Кога видя за последен път Сам Митерс жив?

Холи конвулсивно облиза устни.

— Хм... около обяд.

Нима това вече беше вчера? Погледна часовника си. Беше почти шест сутринта.

— Вчера по обяд.

— Той не ти ли се стори... развълнуван?

Тя срещна внимателния поглед на Брукс и дланите ѝ се изпотиха.

— Да, може да се каже и така.

— Какво точно ти каза той на тази среща?

„Пази си симпатичното дупе, Щорм. Скоро в града ще се отвори Адът.“

Холи погледна Брукс право в очите.

Сам е знаел. Бил е наясно, че по улиците на града се разхожда убиец. Но дали е разбрал, че следващата му жертва ще бъде самият той?

— Какво. Точно. Ти. Каза. Той? — Гласът на Брукс стана настоятелен. Доброто ченге тихомълком се превръщаше в лошото. Къде беше Найл? И за какво искаше да го пита Гит? Нима смяташе, че Найл е замесен по някакъв начин?

В спомените ѝ изникна мърморенето на Сам в отговор на въпроса ѝ дали Найл го е принудил да се държи по-далеч от нея.

„В това е замесен Найл? Мамка му, аз изчезвам оттук!“

О, по дяволите! В каква каша се беше забъркала?

— Щорм?

Тя примигна и разбра, че Брукс не сваляше поглед от нея. Трябваше да каже истината на ченгето, макар и не цялата.

— Каза ми, че нашата договорка отпада. Че трябва да забравя номера му.

Болката отново запулсира в ръката ѝ. Имаше нужда от аспирин. Не можеше да приеме нищо по-силно, защото след това се чувстваше...

— Ти какво му отговори? — пръстите на детектива тихо потрепваха по края на масата.

„Попитай го, дали не го е уплашил Найл.“

— Той си тръгна. Аз бях блъсната от микробус. — Тя присви рамене, от което болката ѝ само се усили. — Край на историята.

Не точно. Краят беше дошъл, когато бяха нарязали Сам на парченца. Не това беше начинът, по който трябваше да умре. Нито той, нито Карл.

— Щорм, имаш двама мъртви информатори.

Щорм. Той винаги се обръщаше към нея по фамилия. Както и да е. Тя също мислеше за него като за Брукс. Не бяха приятели, че да се наричат по име.

— Двама мъртви информатори — демони.

Да, и тя беше наясно колко зле изглеждаше това отстрани.

— Не съм ги убила аз.

Той повдигна вежда.

— Не съм казал такова нещо.

Страхотно! А какво, по дяволите, правеше тя в тази стая за разпити, ако не...

— Но пък новото ти гадже... — последва тежка въздишка — ... е съвсем друга история. — Тъглчетата на устните му се извиха надолу. — Госпожичке, ти дори не знаеш с какво си се захванала. Дори не можеш да си представиш, колко опасен може да бъде твоят приятел.

О, тя много добре знаеше.

— Аз бях там онази нощ, детектив.

Напомняне, от което явно ченгето се нуждаеше. Холи беше убедена, че той също не беше забравил нито една подробност от онази нощ зад „Парадайз Фаунд“. Също като нея.

— И видях Найл. Видях всичко.

Дори повече, отколкото смяташе детективът. Брукс се беше разсеял. Трябваше да направи нещо с новопристигналите ченгета, да защити приятелката си и да се убеди, че убиецът е обезвреден.

Но Холи гледаше единствено към Найл. И беше видяла. Тя много добре знаеше колко опасен можеше да бъде той. И за това не беше

нужно да реже жертвата си на парченца. Достатъчно беше само да си го помисли.

Демон от десето ниво. В света на „Другите“ нямаше по-силно същество. А Холи не искаше да се преструва и да смята Найл за доброто момче. Или за демон с чисто сърце. Тя много добре знаеше кой беше той. И въпреки всичко го желаше.

Толкова за разумните постъпки.

— Характерът на Найл е непостоянен — провлече Тод. — Може би е излязъл извън контрол? Решил е, че когато покрай теб се мотаят други демони, това го ядосва, и просто се е избавил от конкурентите си?

Глупости! Ако нещо ги свързваше с Найл — дори да беше само секс — Холи много се съмняваше, че той би сметнал за съперници един младеж и един наркоман. Затова само поклати глава.

— Найл дори не знаеше, че работя с тях. Освен това грешиш, ако смяташ, че между мен и него...

Вратата на стаята за разпити се отвори с леко проскърцване. Тихо и плавно. В очертанията на рамката ѝ се появи Найл. Ръцете му бяха отпуснати покрай тялото.

— Холи, време е да тръгваме.

Тя само премигна.

— Ами...

— Какво, по дяволите?! — Брукс скочи на крака. — Изчезвай оттук, копеле! Тя е на разпит...

— Вече не — Найл я огледа. — Добре ли си?

Нима в гласа му се долавяше загриженост? Холи избута стола си назад и се изправи на крака, които... които не трябваше да треперят толкова, но... Това беше една дяволски дълга нощ.

— Да, да, добре съм.

Опита се да заобиколи Брук, но той посегна и я хвана за китката.

— Още не сме приключили!

Чу се изръмжаване. При това не от страна на шифтъра, който стоеше зад гърба на демона. Не, ръмженето идваше от Найл.

— Ти изобщо не искаш да направиш това — изрече демонът и думите му с тътен се разнесоха в стаята.

Въздухът около Холи се сгъсти, стана студено и... пръстите на Тод не бяха вече около ръката ѝ. Нещо сякаш ги беше изтръгнало.

Ченгето изруга и се олюля.

— Не съм в настроение за триковете ти, Найл!

— И аз не съм в настроение за твоите глупости.

Демонът прекоси стаята и хвана Холи за ръката.

— Дадохме ви половин час. И като примерни граждани отговорихме на въпросите ви. Сега си тръгваме.

Нещо нервно потрепна върху скулата на Найл. Гласът на демона беше равен, но Холи усещаше, че беше на косъм да загуби самоконтрола си.

— И какъв характер в добавка... — проговори Тод, след което хвърли преценяващ поглед към журналистката. — Щорм, сигурна ли си, че искаш да си тръгнеш точно с него?

Пръстите на демона галеха чувствено кожата на китката ѝ.

С нежни и леки докосвания. И, изглежда — несъзнателни. Пулсът на Холи се ускори, след което неистово запрепуска.

Найл се обърна към нея и очите им се срещнаха. Толкова тъмни очи. Абсолютно черни. Интересно, дали и душата му беше такава? Дали Холи не правеше огромна грешка?

— Аз не съм убил Карл или Сам. — Думите бяха произнесени гръмко, адресирани до ченгетата, но Найл не отместваше поглед от очите ѝ. — И Холи го знае.

— Но си убивал в миналото — изрече Гит и влезе в стаята.

Най-накрая демонът насочи вниманието си към него, а не към нея.

— Докажи го.

— Мамка му!

Холи видя усмивката, която пробяга върху лицето на Найл и която приличаше повече на озъбване, отколкото на усмивка.

— А сега се махнете от пътя ми и... стойте далеч от мен.

За секунда на Холи ѝ се стори, че очите на Гит блеснаха по-ярко и в тях се появи хищнически блясък, но детективът само изскърца със зъби и отстъпи встрани.

Двамата с Найл се насочиха към вратата.

— Чукай се с него колкото си искаш, но не му се доверявай. Предупреждението на Гит ги застигна на няколко крачки от вратата. — Не си пораснала чак толкова, за да играеш в играчките му.

Да, детективите изобщо не я познаваха. Холи им се усмихна, като им показа собствената си версия на усмивката на акула.

— Пораснала съм отдавна.

Беше се уморила от предупреждения. И от цялата тази глупост. И да, определено си имаше представа с какво щеше да се сблъска при общуването си с Найл. Но той беше единственият, който можеше да ѝ помогне да се измъкне от цялата тази каша.

Затова излезе с високо вдигната глава от стаята за разпити и се насочи към изхода на полицейския участък. С демона до себе си.

— Всичко мина крайно зле.

Капитан Дени МакНийл се облегна в стола си, като хвърли изпепеляващ поглед към двамата си най-добри детективи. Той беше наблюдавал разпитите и знаеше, че по това конкретно дело не бяха стигнали доникъде.

— Жената щеше да поддаде — каза Колин. — Ако не се беше намесил демонът...

— Нямаше — Дени беше сигурен в това. — Недооценявате я.

Журналистката умееше да пази тайни — беше го прочел в очите ѝ. Но защо се беше свързала с демона?

На вратата му тихо се почука, дръжката се завъртя и Наталия Смит влезе в стаята. Той се опита да не поглежда към краката ѝ. Дълги. Стройни крака. Полата, с която беше облечена, го подлудяваше. И то още от момента, в който днес сутринта Наталия излезе от банята с тази опитай-и-ме-хвани усмивка и я облече. А между другото, под душа бяха заедно. Но сега върху лицето ѝ нямаше усмивка. Пълните, греховно сексуални устни бяха стиснати, а очите — присвити.

— Имаме проблем — обяви тя и размаха папката.

И проблемите бяха два, ако не се лъжеше Дени. Два трупа.

Колин и Тод погледнаха към патоанатома.

— Нещо липсва.

— Нещо? — тихо повтори МакНийл. Изобщо не му харесваше накъде отиваха нещата. Наталия... хм... — доктор Смит за полицейския департамент — беше внимателна и упорита, а според него и най-добрият патоанатом, който беше срещал. И най-привлекателният, но това беше нещо като допълнителен бонус. Освен

това жената имаше и дяволски висок коефициент на интелигентност. Наскоро, тя беше преминала буквално през Ада и то благодарение на шибания психопат, който тероризираше града, и сега с огромен труд се връщаше към нормалния си живот. Или поне към това, което се смяташе за нормално в този свят.

МакНийл взе папката, прелисти я... и усети как кръвното му скача нагоре, преди още кръвта да запулсира в слепоочията му.

— Мамка му! Не ми казвай, че...

— Убиецът се е потрудил славно. Сърцето на Митерс липсва, като и бъбреците на Бронкс.

— Какво? — Шокът на Тод беше разбираем. Също като Наталия, той беше само човек. И все още можеше да изпитва потрес, въпреки че живееше с демон.

— За какво, по дяволите, на някого ще му трябват органи? — с отвращение в гласа попита и Колин. Той беше страхотен детектив и благодарение на обострените си сетива се беше превърнал в прекрасен ловец, чиято плячка трудно можеше да се измъкне.

— Явно по улиците на града броди още един извратен и психясал изрод — изръмжа Дени, наясно, че не греши. Мамка му, направо страхотно! Някой режеше демони, крадеше органите им, а журналистката беше точно в центъра на тази воняща каша. Проклетият му късмет! Това беше последната история, която искаше да види излъчена във вечерните новини на местния канал.

— Кой още знае за това?

Имаше опасност от изтичане на информация от полицията, а и не само от нея. Найл имаше прекалено много контакти, а демоните бяха навсякъде; дори и в полицейското управление на Атланта.

Те съществуваха заедно със смъртните в мир и следяха за прилагането на закона... като снасяха информация на Найл за всяко разследване.

— Дойдох първо при теб — тихо отговори Наталия.

Капитан МакНийл леко се отпусна. Той вдигна ръка и насочи пръст към детективите.

— Няма дълго да успеем да скрием този факт. — Може би ден или най-много два, и то ако имаха късмет. — Когато репортерите го надушат...

— Целият град ще бъде уплашен до смърт — завърши изречението му Колин.

Тод се изправи.

— Може би няма да е толкова лошо. Като се отчете фактът, че някой реже жертвите си на ивици.

Какво беше станало с този град? През последните няколко години престъпленията бяха станали по-жестоки, а убийците — садистични. Може би „Другите“ се бяха увеличили? Твърде много чудовища с твърде много власт и неограничени възможности? Явно смъртните бяха забравили за страховете си от чудовищата на нощта, а това беше голяма грешка. Защото тези чудовища... те винаги бяха в настроение да си поиграят с жертвата си, преди да я убият.

— Включи Емили в това разследване — заповяда МакНийл.

Емили Дрейк — психотерапевт, която беше способна да докосне разума на всеки Друг. И единственият човек, способен да направи психологически профил на свръхестествения убиец.

О, да, нямаше никакво съмнение, че имаха нужда от Емили в това разследване.

— Доведи я тук! И намерете убиеца!

Преди да убие отново. И историята да се завърти по всички канали.

Холи мълчеше. През целия път не пророни нито дума. Не отвори уста дори когато вървяха към входната врата на дома ѝ.

Жените и тези техни бойкоти бяха... смъртоносно оръжие. Найл въздъхна и я изчака, докато отключи. Слънцето беше изгряло и се канеше да започне пътя си по небето. Демонът виждаше синините по тялото ѝ и усещаше как гневът му отново се надига.

Тя отвори вратата и се обърна към него.

— Найл...

Е, най-накрая! Проговори. Но съдейки по изражението на лицето ѝ, Холи явно се канеше да го разкара. О, да, той щеше да се разкара и сам, но само след като изрече онова, което имаше да каже. Затова надвисна над нея така, че да я принуди или да отстъпи, или да го допусне по-близо. И по-интимно. Той нямаше нищо против

последното, но Холи отстъпи назад и той затръшна с крак вратата зад гърба си.

— Трябва да решим нещо, което касае нас.

Очите на Холи станаха огромни от изненада.

— Нас? Не мисля, че е имало „нас“. Мислех, че се каниш да ми изнесеш поредната лекция на тема: дръж се по-далеч от демоните, по дяволите!

Правилата се бяха променили. Найл посегна към нея, но тя трепна и се отдръпна.

О, не, проклятие!

— Не съм убил онези мъже — процеди през зъби той. Шибани ченгета... Бяха посели в нея зърната на страха. Да не забравеше да им благодари за това.

— Защо... как се озова на мястото, но което са убили Карл?

Защото Карл му се обади и поиска среща. Ако беше пристигнал по-рано, може би щеше да успее да спаси младежа. Вместо да го открие в локва кръв.

— Аз съм убивал, Холи. И ти го знаеш. — *И то не само психопата инкуб, който я беше нападнал в уличката зад „Парадайз Фаунд“.* — Никога не съм претендирал за ролята на доброто момче на бял кон. — Той не приличаше на Гит или на Брукс, които се опитваха да направят света по-добър, като пращаха в затвора лошите. Найл имаше друга представа за справедливост. — Но никога не съм убивал невинни.

Устните на Холи трепнаха в намек на усмивка. И, проклятие, трапчинките ѝ отново се появиха.

— О, Найл, аз зная, че не си добро момче. Знаех го от самото начало.

Но все пак беше дошла в бърлогата му. Ухаеща на страх и грях. За да го изкуши.

— И не ти вярвам, Найл — добави тя.

Добре!

— Не бях там, за да нараня Карл. — Беше настъпило времето на истината. — Аз бях там, за да му помогна.

— Как?

— Някой го преследваше. Карл искаше защита.

Той все още можеше да чуе гласа на младежа: „Г-той... ме следи, Найл. И ме дебне...“

— Почакай! Ти си знаел, че Карл има неприятности? Каза ли за това на Гит? Ако някой е...

— Мъртви са два демона — изрече Найл студено и равно. — Това не е за полицията. Това е моя работа.

— Защо? Ти, какво? Да не си съдия, съдебен заседател или палач за демоните в този град? Я, стига, ти...

— Да, точно така — пресече гласът му тирадата ѝ, с което направо я накара да онемее.

— Найл... — Холи разтърси глава. — Дори не се опитвай да ме предупредиш за последствията, ако не спра да разследвам този случай, разбра ли? Наясно съм, че си маркирал територията си, но те ми бяха приятели. Доверявах ми се. И аз не смятам да се отказвам от това разследване, докато не открия кой ги е убил.

Найл го знаеше. И освен това знаеше, че за Холи беше прекалено късно да излезе от този случай.

— Скъпа, ти си свързващото звено между тях.

Кое то той щеше да използва за лични облаги.

Тя просто преглътна, без да отговори, и демонът разбра, че Холи сама беше стигнала до този извод. Двама мъртви информатори. Един опит за прегазване. Трябваше да бъде сляпа, за да не види връзката.

— Холи, убиецът те следи.

Тя не отрече думите му.

— Единственият въпрос е... защо?

Тя не беше демон, но съществуваше вероятност да е разбрала нещо важно за света им; нещо, което би било по-добре да си остане тайна. Кой знае, в живота се случваше всичко!

— Искаш да кажеш, че ме преследва някой от „Другите“! — дишането ѝ се накъса. — Страхотно! И сега какво? Вампир ли е по следите ми? Полудял шифтър? Или...

— Смъртен.

Настъпи пълна тишина. След което...

— Би ли повторил още веднъж, моля?

— Карл каза, че го следи човек — само ако знаеше името на онова копеле... Но Карл беше нарязан на малки парчета, преди да успее да сподели нещо друго. — Този път убиецът е от твоите.

— Проклятие!

Хм... Кой беше казал, че чудовища могат да бъдат само демоните и върколаците? Подобни чудовищата живееха и у смъртните. И понякога хората се оказваха по-страшни от истинските чудовища. Много по-страшни.

Холи се обърна и закричи из стаята. Найл почти чуваше как се въртяха мислите в главата ѝ. Въртяха се, и се въртяха... Изведнъж тя се обърна и го прикова с поглед. Явно беше достигнала до някакъв извод.

— Не искам и занапред да бъда държана в неведение, Найл — в думите ѝ прозираше гняв. — Трябваше да ми кажеш още в самото начало.

Може би, но той също имаше проблеми с доверието.

— Мисля, че опитът да те прегазят, е бил предупреждение.

Той не можеше да измисли друго обяснение. Ако убиецът искаше Холи мъртва, тялото ѝ щеше да бъде открито още вчера. Нарязано. До тялото на Сам.

Той стисна юмруци и някъде вляво от него се разби ваза.

— Какво...! О, боже, Найл, какво правиш? — Холи се затича към него, подмина го, клекна и посегна да събере счупените парчета. — О, страхотно! Това беше подарък от...

Той я хвана за ръцете, без да обръща внимание на счупените стъкла, изправи я и я притисна към себе си. Ноздрите му трепнаха, когато нежният ѝ аромат стигна до носа му.

Ако Холи се беше озовала в онази морга...

— Найл? — погледът ѝ го потърси и той се опита да потисне гнева си.

— Все още ли искаш да обединим усилията си по този случай? — Тя нямаше да може да издири убиеца сама. Щеше да ѝ се наложи да се подвизава и в двата свята; в този на смъртните и в този на „Другите“.

Тя само кимна объркано.

— Ти знаеш, че го искам. Аз нямам твоите връзки.

Но си имаше немалоко свои. Беше порботила доста за смъртна, за да се добере до света, които беше скрит в мрака. Освен това, ако Найл беше прав, нямаше да им се наложи прекалено дълго да душат около демоните.

— Ти искаш моя свят. Аз искам твоя.

— Какво предлагаш?

Усещаше кожата ѝ под пръстите си нереално мека. Нежна. Можеше да я нарани, ако не внимава. Но с Холи, той щеше да внимава. Много да внимава. Найл щеше да спечели доверието ѝ, а с времето и... нея. Прекалено отдавна мисълта за Холи вълнуваше кръвта му. Време беше да потуши глада, който го терзаше отвътре. И да спре убиеца. За щастие, той имаше чудесен план как да постигне и двете неща. Демонът сведе глава и устните му се озоваха на сантиметри от нейните.

— Кажи ми, Холи, имаш ли желание да получиш нов любовник?

Тя рязко издиша.

— Приемам го за „да“. Ченгетата и без това си мислят, че сме двойка. Нека продължават. Идеално прикритие.

— Така ще можеш да общуваш с демоните и да ги разпиташ какво знаят за Карл и Сам.

И нито един демон в Атланта нямаше да посмее да я докосне, когато Найл я обявеше за своя.

— А каква изгода от съглашението ни ще извлечеш ти? — Гласът ѝ беше станал дрезгав.

По дяволите! Много сексуално.

Той определено щеше да се сдобие с повече фантазии. И посилна възбуда. И може би, само може би, щеше да осъществи мечтата си от последните месеци — да вкара Холи Щорм в леглото си. А ако разиграеше картите си както трябва, можеше да хване и убиеца.

— Повярвай ми, няма да остана без награда. — Засега това беше всичко, което възнамеряваше да каже.

Сведе поглед върху устните ѝ. Страхотни устни. Особено много му харесваше долната. Искаше да я целуне. И да я вкуси. А той беше свикнал да взема онова, което желае. Затова ги завладя. В дълбока и страстна целувка. Устни и език. Желание. Страст. Глад. А тя беше толкова мека и нежна...

Холи също го целуваше със страст. И необузданост. Нямаше неувереност.

Членът на Найл — и без това възбуден — набъбна още повече срещу нея. Искаше му се тя да е гола. Желателно в близост до легло. Разбира се, можеше да я занесе и в спалнята. Да я съблече и облече в действия всичките онези свои мечти. Би било толкова лесно.

Дланите ѝ се опряха в гърдите му и ноктите ѝ се впиха в кожата му.

А може би нямаше да е толкова лесно, колкото си мислеше. Той повдигна глава. Все още усещаше вкуса ѝ върху езика си.

— Какво искаш от мен, Найл?

Всичко!

— Искам същото, което искаш и ти — да спра убиеца.

Той се насили да отпусне ръце и да отстъпи крачка назад. Не му се искаше да я притиска. Или да я нарани.

Тя със сигурност беше усетила възбуждения му член по време на целувката им и беше наясно, че тази негова възбуда беше свързана с нея. Но въпреки всичко, Найл отстъпи. Макар и временно.

— Така че, какъв е твоят отговор, любима? Искаш ли да половуваш с мен?

— Да — веднага отвърна Холи. — Но правим това заедно, демон, ясно ли е? Повече никакви тайни и лъжи. Действаме заедно.

Найл не смяташе да дава обещания. Целият му живот беше построен върху тайни и лъжи.

— Тогава, добре дошла на тъмната страна, Холи.

И щеше да е по-добре да се приготви за дълга и груба езда.

ГЛАВА 5

Разбиването на ключалки и проникването с взлом никога не е било в списъка с желанията на Холи за добро прекарване на вечерта. Истина беше, че когато навърши осемнайсет, се срещаше с момче, което току-що беше излязло от затвора за непълнолетни и точно това момче я научи на няколко трика с шперца. Или казано по-точно — на основата на занаята. Макар че сега, тя просто нямаше избор.

— Повтори ми още веднъж — прошепна Найл. — Какво, по дяволите, правим тук?

„Тук“ беше на стъпалата на малката тухлена къща в покрайнините на Атланта. Холи беше идвала тук веднъж, заедно с Карл Бронкс.

— Това е къщата на родителите на Карл — погледът ѝ отново обходи улицата. — Те се преместили преди няколко години и я оставили на Карл. Той имаше квартира в центъра на града, но понякога обичаше да отсяда тук.

Тя си спомни за тази къща на „Сикамор стрийт“ секунди преди началото на вечерния репортаж на новините. Досети се, че ченгетата най-вероятно първо ще претърсят квартирата на Карл в центъра, а не този дом, така че имаше голяма вероятност двамата с Найл да направят тук същото първи. А и полицията можеше изобщо да не знае за тази къща.

Холи си пое дълбоко дъх. Чувстваше се добре. Мускулите ѝ не бяха толкова напрегнати. По-голяма част от синините и драскотините бяха изчезнали. Китката беше престанала да я боли, така че — да, можеше да каже, че се чувства дяволски добре. За щастие, винаги се възстановяваше бързо. Беше проспала по-голямата част от деня и докато го правеше, се измъчваше от кошмари за Сам. Всеки път, когато се събуждаше стреснато и с вик върху устните, тежката дрямка отново я потапяше в света на кръвта и страха. Тя не можеше да се избави от мъртвия дори в съня си.

След излъчването на новините Холи позвъни на Найл и каза, че има нужда от помощта му. Защото, ако възнамеряваш да проникнеш в дома на мъртвец, и като се вземе под внимание всичко онова, което се случваше в града, тя имаше нужда от някого, който да я прикрива. А кой щеше да подхожда най-добре за тази роля, ако не нейният всемогъщ демон?

Найл дойде да я вземе и я откара там, където тя му каза. И ето сега демонът стоеше до нея на каменните стълби пред входната врата на къщата на Карл. Тя повдигна килимчето пред нея с надежда да намери резервен ключ.

— Скъпа, ако искаш да влезеш, единственото, което трябва да направиш, е да кажеш... — Думите леко прошумоляха покрай ухото ѝ.

Тя потръпна. Трябваше да е от студ. Нощният въздух определено беше леден. Разбира се, че беше от студ. А не от сексуалния глас на мъжа.

Холи сложи ръцете си на кръста.

— Е, добре, демон, казвам.

Найл погледна към вратата. И присви очи. Тя отново усети онова странно сгъстяване на въздуха. Същото, което усети и в полицейския участък. И което долови секунда преди вазата, подарък от майка ѝ, да се разбие.

Дочу се тихо прищракване и вратата се отвори.

— Готино! — Този път Холи наистина го мислеше. Да, демоните определено можеха да бъдат много полезни. Тя направи крачка напред... и усети как Найл я стисна за рамото и я дръпна назад.

Смръщила вежди, Холи се обърна и го изгледа заплашително.

— Силен демон — каза той и заби пръст в гърдите си. След което посочи към нея и поясни: — Човек.

Тя изръмжа, но позволи на големия и зъл демон да влезе първи. Ако там наистина се криеше някой психопат с голям нож, тя щеше с огромно удоволствие да отстъпи и да позволи на демона от десето ниво да поеме удара върху себе си. Все пак, майка ѝ не беше отгледала глупачка!

В къщата беше тихо като в гробница. Въздухът беше застоял. Найл включи осветлението и лампата показа поизносена мебел и старичък телевизор.

— Е, какво ти показва твоята същност на паяк? — попита Холи, докато оглеждаше тъмните стаи отляво и отдясно.

Найл повдигна вежда и се втренчи в нея. Тя се опита да не обръща внимание колко скулптурно изглеждаше челюстта му и как блестеше тъмната му коса. А очите му... Те просто я объркаха. Среднощни езера, пълни с тайни и емоции. Да се взира в тях беше прекалено... съблазнително.

— Моята същност на паяк? — повтори Найл.

Холи махна с ръка към останалата тъмна част от къщата.

— А какво друго да ти помага да чуваш и виждаш толкова добре? — не толкова добре като шифтьрите, но много по-добре от нея. — Това място безопасно ли е?

— Безопасно е.

Това беше добре. Тя се отпусна.

— Тогава, давай да побързаме. Искам да претърся тази къща и то бързо. Преди тук да се отбият онова ченге — шифтьр с неговия мил приятел.

Холи дори нямаше представа какво търси. Но и най-малката зацепка все щеше да е повече от нищо. Нямаше смисъл да претърсват градската квартира на Карл. Ако там е имало нещо важно, вероятно Гит вече го беше запечатал в плик за събиране на улики и снабдил с етикет. А за нейно голямо съжаление, шифтьрът не обичаше да споделя.

Може би Карл беше оставил нещо тук? Ако наистина се е притеснявал, както твърдеше Найл, съществуваше вероятност да е отишъл някъде, където би се чувствал в безопасност и...

Демонът се насочи към кухнята и посегна към купчината с вестници и брошури, насъбрани явно от пощенската кутия.

— Почакай! — Холи бръкна в задния си джоб, извади оттам чифт латексови ръкавици и му ги подхвърли. Той ги хвана още във въздуха, след като ѝ хвърли поглед какво-по-дяволите...

— Рано или късно ченгета ще открият това място. Нали не искаме да открият отпечатъците ни тук?

Найл изрече едно замислено „Хм-м“, след което каза:

— Скъпа моя, излиза, че това не е първият ти взлом, така ли?

Холи не възнамеряваше да отговаря. Тя сложи своя чифт ръкавици, огледа хола и се насочи към старичкото бюро в ъгъла.

— Какво конкретно търсим? — попита я Найл.

— Нещо, което се различава от нормалното.

Стори й се, че го чу как изруга, но дръпна най-горното чекмедже. Отмести купчината сметки. После отвори следващото... И намери кафяв плик с името на Карл върху него, написано на ръка. Тя го отвори и извади отвътре снимка. Сърцето й заблъска лудо в гърдите. После видя и бележката.

— Найл...

Само след секунда той се озова до нея. Пръстите й трепереха, когато му протегна снимката — на нея и Карл. Двамата седяха на пейка в парка и разговаряха, свели глави един към друг.

— Бележка... там има и бележка.

Найл взе листчето.

— Майка му стара!

„Нечистите ще умрат.“

Смачка хартийката в юмрук.

— Сега вярваш ли ми? Един от твоите безценни смъртни убива демони.

Холи не беше в състояние да спори. Всичко сочеше точно към това. „Нечистите.“ Но как беше разбрал убиецът? Нима тя беше издала тайната на Карл по някакъв начин?

Или на Сам?

Найл се напрегна до нея.

— Трябва да тръгваме.

Той сграбчи плика, напъха обратно снимката и бележката, и бързо го прибра в джоба си.

— Какво правиш? Ти не можеш...

— Я виж ти! Жената, която влезе с взлом в чужд дом, изведнъж си спомни за морала.

Тя зяпна от възмущение.

— Имам приятели в полицията, така става ли? Ще им го дам, за да потърсят някакви пръстови отпечатъци. Изобщо всичко, което могат да открият. А сега да вървим.

Пръстите му се склучиха около ръката ѝ и той я дръпна към входната врата.

Когато се озоваха навън, хладният въздух сякаш прониза кожата ѝ с хиляди ледени иглички. Спуснаха се по стълбите и...

— Какво, по дяволите, правите тук? — настоя за отговор груб глас. От сянката излезе възрастен мъж, въоръжен с пушка, насочена към тях.

О, проклятие!

— Пусни оръжието! — Найл я избута зад гърба си. Гласът му трепереше от гняв.

Мъжът отвори уста от изненада, когато дулото на оръжието му се насочи към земята. Найл обърна глава към нея и ѝ заповяда:

— Стой зад мен и не се показвай, ясно?

Ако демонът искаше да застане между нея и куршума, Холи не смяташе да му противоречи. Затова просто кимна. Найл отново се обърна към мъжа.

— Не мърдай! — Гласът му вибрираше от сила.

Човекът дори не премигна. Гърлото на Холи пресъхна. Принуда. Пълен контрол. Тя знаеше какво точно прави Найл с изплашения човек, който се взираше в тях с празен поглед и не мърдаше.

И тя веднъж се беше озовала на неговото място. Във властта на демон. Беззащитна. Подобно на марионетка.

— Найл...

— Той не трябва да ни запомни — след което продължи по-меко, — когато ченгетата дойдат тук, може да ни опише.

Проклятие, тя знаеше, че Найл беше прав! Но това не означаваше, че харесва случващото се.

— Не му причинявай болка.

Последва леко кимване от страна на демона.

— Ти не си ни виждал. Никога!

Мрачният му и пронизващ глас изпълни нощта.

Мъжът не помръдна.

Двамата бавно продължиха към джипа, с който бяха дошли тук, докато старецът продължаваше да стои неподвижно с оръжие, насочено към земята.

Холи седна на седалката и Найл затвори вратата след нея. След което се обърна към мъжа и му нареди:

— Върни се вкъщи! Наспи се и забрави, че тази вечер изобщо си излизал.

Мъжът послушно се обърна, насочи се към оградата от храсти, и се скри от погледа им.

Холи въздъхна.

Найл мълчаливо седна на шофьорската седалка до нея.

Тя не издаде звук.

Демонът включи двигателя и джипът ги понесе напред.

Мамка му!

Найл спря пред сградата на телевизионното студио. Холи седеше на седалката до него напрегната и неподвижна като статуя. Не беше го погледнала дори веднъж, след като потеглиха от „Сикамор стрийт“.

— Не съм го наранил.

Във всеки случай не и физически. Да, той беше насочил цялата си мощ към мъжа, беше нахлул в съзнанието му и го беше лишил от волята му. Навярно, това можеше да се сметне за вреда върху психиката му, но Найл просто нямаше избор. Беше дяволски уплашен, когато видя дулото на оръжието, насочено към Холи. Инстинктът му беше сработил и той, без да се колебае, се беше възползвал от силата си.

Проклятие! До срещата си с нея той никога не беше изпитвал съмнения в действията си.

— Не можех да му позволя да си тръгне просто ей така, той ни видя и...

Найл беше чул стъпките на мъжа; просто съсед, решил да провери къщата. Вероятно беше видял джипа му и се беше разтревожил. Опита се да ги измъкне от къщата на Карл, преди мъжът да ги забележи, но... Беше прекалено късно.

— Зная.

Гласът на Холи беше безжизнен. Пръстите ѝ обвиха дръжката на вратата.

О, по дяволите! Той почти усещаше леда, звънтящ във въздуха.

— Нямах избор!

— Зная.

Отново глас, който подхождаше повече на привидение. Но не на Холи. Не и на неговата Холи. Найл стисна волана с такава сила, че кокалчетата на пръстите му побеляха.

— Аз не съм като онова копеле.

Копелето, което беше проникнало в съзнанието ѝ и направи така, че собственото ѝ тяло да я предаде. Психясалият изрод, който се опита да я убие пред очите на Найл.

— Ти не знаеш какво е... — тя най-накрая го погледна — ... когато някой друг те контролира...

Да, не знаеше. Защото още не се беше родил някой достатъчно силен, за да го направи.

„Тя го направи!“ — долетя тих шепот някъде от дълбините на съзнанието му, но Найл го игнорира. Искаше му се да я прегърне, да я вземе в обятията си и да я накара... да му вярва.

Не, това няма как да стане!

— Искаш ли да излезеш? — и Найл нямаше предвид от джипа му. Ако жената всеки път подвиваше опашка и се криеше, когато нещата загрубееха, партньорството им нямаше шанс.

Животът му никога не е бил гладък.

Може би журналистката не беше толкова твърда, за колкото я мислеше.

Холи присви очи. Страхът ѝ почти изчезна и на негово място заискри гняв.

Колко мило!

— Знаеш какво искам.

Правосъдие за двамата демони, които познаваше и които изгуби.

— И ти знаеш правилата, по които играя.

Ако искаше да се придържа към човешката си линия на поведение, трябваше да се погрижи да получи поддръжката на Брукс.

Холи изскърца със зъби.

— Това не е игра, Найл! Става въпрос за живи хора. Извини ме, че не съм толкова студена и безчувствена като... — Тя се запъна и не довърши.

Но Найл прекрасно знаеше какво щеше да се отрони от устните ѝ: като теб!

После поклати глава и отново заговори:

— За мен хората не са без значение. Ще се ядосвам. И да, понякога ще се плаша.

Разкопча предпазния си колан и се наведе към него.

— Но трябва да си наясно само едно: аз няма да се откажа! Улови ли мисълта ми?

Не, все още не. Но много скоро се надяваше да улови нея.

С пламнали очи, порозовели скули и развълнувано дишане, Холи беше дяволски красива; една много силна жена. Преди години Найл беше осъзнал, че само силният може да разбере, че страхът има място в този живот и... как да продължи напред, дори ако този страх се извива в него като истинско чудовище.

Много бавно той разтвори пръсти и пусна волана. Тя беше толкова близо. Затъмненото купе на джипа и тъмнината отвън създаваха около тях аура на интимност. Найл прокара външната част на дланта си по скулата ѝ и усети топлината, която сгръваше кожата ѝ.

Холи не трепна, но зениците ѝ леко се разшириха. Едва-едва. И не от страх. Беше време да разбере какво я очаква.

— Преди да приключим с това, ти ще бъдеш моя, скъпа.

Гола и необузdana в леглото му. Плът до плът. И буквално разтърсващо ги удоволствие.

Той очакваше протести. И думи от типа, че хората невинаги получаваха онова, което желаят. Майната им! Винаги се беше различавал от останалите. И сега желаше Холи така, че жаждата го караше да полудява; нещо, което никога досега не му се беше случвало. Дори и с Нина. А тя беше сукуба. И едва не похити сърцето му преди години. Той уби заради нея. В него нямаше нищо добро или благородно. И Холи го знаеше. Тя беше видяла Ада, който той можеше да сътвори от нищото, но все пак беше решила да остане с него. И се опитваше да се приближи още повече, като го съблазняваше. А колкото до самоконтрола му; той определено нямаше да издържи още дълго.

— Може би. — Тя се наклони още малко към него, сякаш без да осъзнава опасността, докато въздухът пулсираше от едва сдържаната му сила.

Пръстите на Холи се придвижиха към бедрото му и дланта ѝ се притисна към него. Членът на Найл потръпна и се втвърди още повече. Тя облиза устни и връхчето на розовия ѝ език се показа.

— А може би ти ще бъдеш мой.

Пулсът барабанеше в ушите му. Изкушението беше прекалено голямо. Тя трябваше да е наясно, че демоните не умееха да се противопоставят дълго на изкушенията. Поне тази част от слуховете за тях беше истина.

Ръцете на Найл се обвиха около нея и той се впи в устните ѝ. О, тези нежни устни. И палав език. Целуваше я диво и необуздано. Защото беше точно такъв. Но тя по нищо не му отстъпваше.

И точно Холи беше тази, която се премести върху него. За секунда се откъсна от устните му и изруга, когато се удари в скоростния лост, но след това отново се притисна към тях. Краката ѝ се наместиха около хълбоците му, гърбът ѝ се опря във волана и тя се притисна към възбудения му член.

Сексът в автомобил не беше в негов стил, но Найл не смяташе да протестира. С Холи беше съгласен на всичко. Пръстите му се плъзнаха под ръба на ризата ѝ и погалиха копринената кожа отдолу. Той беше опиянен от кожата ѝ. Толкова нежна. Покрита с лек аромат на лавандула. Харесваше му да я докосва. Искаше му се да я усеща отново и отново. Много повече от това.

Езикът му нахлу в устата ѝ. Той съблазняваше, като едновременно с това се опияняваше, докато пръстите му се плъзгаха по кожата и се притиснаха до дантеления ръб на сутиена.

Найл нямаше търпение да го свали и да махне ризата. Холи продължаваше да се отърква у него. Тялото му беше разтърсено от преминалата през него тръпка. Толкова близо до рая.

Главата ѝ се повдигна и тя се откъсна от устните му. По дяволите!

— Найл...

Когато една жена произнася името на мъжа едва чуто, с дрезгав и страстен стон така, сякаш изнемогва от страст и желание, тя можеше просто да го сломи.

Да сломи него.

Той обхвана гърдите ѝ през тънката дантела на сутиена и твърдите ѝ зърна се опряха в дланите му. Искаше му се да впие устни в тази възхитителна плът. Имаше нужда да я опита. Да я оближе и смуче, докато не я накара отново да стене името му.

А след това да го повтаря отново, и отново...

Холи отметна глава назад и му предложи бледата плът на гърлото си. Той нямаше търпение да я вкуси там. Прокара език по врата ѝ. Пулсът ѝ се ускори, когато устните му се притиснаха към кожата ѝ. Демонът я одраска леко със зъби и промуши пръсти под тънката дантела на...

... Някой почука по стъклото на шофьора.

Найл продължи да я ласкае. С език, зъби и...

— Проклятие! — Холи се изтръгна от ръцете му и се измести на седалката до него. Стъклата на джипа бяха запотени... Хм, не беше правил подобно нещо, откакто навърши седемнайсет.

Почука се още веднъж. Този път по-настоятелно.

Проклятие! Някакъв неизвестен беше съсипал най-добрите му петминутни натискания за цяла седмица. Това го раздразни неимоверно.

Найл завъртя ключа на джипа и щракна с пръсти. Прозорецът започна бавно да се спуска надолу. Мъж в униформата на охрана погледна в купето, като светна с фенерчето си.

— Човече, това не е шибаният булевард на срещите! Това е паркингът на „Нюз Флаш Файф“ и... ъ..., госпожице Щорм? Вие ли сте?

Холи се закашля и отметна косата си назад.

— Привет... хм... Стив.

Светлината на фенерчето блесна право в очите ѝ. Тя трепна и ги прикри с ръка. Найл само присви очи и фенерчето с трясък падна на асфалта.

— Моят... приятел ме докара дотук, за да прибера колата си.

„Приятел“ беше прекалено слабо определение. Предпочиташе „любовник“. Да, явно имаше над какво още да поработят. Охранителят се беше появил в най-неподходящото време, но затова пък към историята им започваха да се добавят и факти. Сега никой нямаше да задава въпроси, ако Найл се появеше в сградата на канала.

Младият мъж — Стив — също се оказа демон. Найл виждаше през защитната му магия. За съжаление, не можеше да използва силата си върху него, но това не беше от значение. Затова само се усмихна.

— Не можеш да си тръгнеш, преди да я целуна.

Мъжът изсумтя, след което тихичко подсвирна.

— Найл? Прок... Не очаквах да те видя тук.

Да, където и да отидеше, навсякъде го познаваха. Понякога това помагаше.

— Госпожице Щорм, трябва веднага да излезете от колата.

Но понякога пречеше. Найл повдигна вежди.

— Проблем ли има?

Младежът преглътна и адамовата му ябълка рязко подскочи.

— Н-не.

— Добре!

Холи отвори вратата и заобиколи. Светлините на фаровете я очертаха ясно.

— Благодаря ти за загрижеността, Стив. Сега вече ще тръгвам за вкъщи.

Охранителят отстъпи крачка назад и Холи добави:

— Найл, ще се видим после.

О, изобщо не трябваше да се съмнява.

След като кимна за довиждане, Холи се обърна и се насочи към колата си.

— Тя е смъртна — шепотът дойде от страна на Стив, докато той се навеждаше за фенерчето.

Найл отново повдигна учудено вежди.

— Има ли значение?

Върху скулите на младежа си пролича как той стиска зъби, преди да изрече:

— Холи Щорм, тя... тя е порядъчна. Изобщо не прилича на глупаците, които просто обичат да се гледат по телевизията.

Добре. Все пак беше решил да го предупреди.

— Не се притеснявай за Холи. Тя е моя грижа.

Охранителят прибра фенерчето в калъфа на кръста си.

— Точно от това се страхувам — след което се обърна и се отдалечи.

Холи се беше качила в колата си и стоповете ѝ светнаха, докато маневрираше, за да обърне. Найл извади телефона си и натисна бутона за бързо набиране. Отсреща му отговориха след втория сигнал.

— Всичко ли е както е уговорено? — попита той, докато проследяваше с поглед малката спортна кола на Холи.

— Да, сър.

Тя забави малко, след което зави наляво.

— Убедете се, че се е прибрала и я охранявайте до сутринта.

Нямаше нужда Холи да знае. Тя нямаше да разбере, ако наоколо се спотайваше някой, докато нещо не се случеше и тя нямаше нужда от помощ. Найл не обичаше нещата да бъдат извън контрол. Вече не.

Превключи на скорост. Все още нямаше полунощ. Нощта беше млада. Имаше предостатъчно време за лов. Този път щеше да поеме към най-мрачния район на града. Там, където демоните, сгушени в задимени стаички, бляскаха с изцъклени черни очи, докато наркотикът циркулираше из вените им.

Не само Сам търсеше забрава. Наркотичната зависимост беше истинският камшик за демоните. Найл не искаше Холи да влиза в тези стаи. А и той преследваше плячката си най-добре сам.

Шибани демони!

Беше се прикрил зад оградата, когато черният джип премина покрай него.

Той знаеше какво правеха вътре Холи и онова демоническо копеле. А в това, че Найл Лайпен беше демон, нямаше никакви съмнения.

Нечист.

Пръстите му се впиха по-силно в камерата.

Кой би си помислил, че Холи ще има такъв вкус за злото? А той смяташе, че я познава толкова добре.

В крайна сметка кучката щеше да си получи онова, което заслужава.

Както и Найл.

Човекът е бил създаден по образ и подобие на Бог. Мястото на демоните беше единствено в Ада.

А той ги изпращаше точно там. Един по един...

И парче по парче, ако е необходимо.

ГЛАВА 6

Да отрича, че направо се гърчи от желание към демона нямаше никакъв смисъл. А такова нещо не ѝ се беше случвало от... от времето, когато се срещаше със Зак. Не че беше изпитвала толкова силно желание към доктор Захария Хол. Не, той просто ѝ беше интересен; достатъчно интересен, за да се сгоди за него. Каква глупава грешка. Погледът ѝ се стрелна към лявата ръка, където отдавна отсъстваше пръстенът с диамант.

О, да, много глупаво.

Тя беше захвърлила пръстена в лицето му през онази последна съдбоносна нощ, когато реши да изненада годеника си в кабинета му. И го беше заварила на колене между разкрачените крака на една от студентките му.

Задник!

Холи изскърца със зъби. Найл изобщо не приличаше на Зак. Нито. Капка. Зак изглеждаше толкова надежден и уравновесен. А всъщност беше само едно лъжливо копеле.

Нямаше начин Найл да бъде наречен надежден при никакви обстоятелства. И това дори ѝ харесваше. Тя...

— Хм, Холи?

Тя премигна и откри, че пред нея стои Мак и внимателно я наблюдава. Между гъстите му вежди се беше образувала бръчка. Докато работеше като водещ, той постоянно повишаваше глас на всички. Но онези времена отдавна бяха отминали.

— Скъпа, добре ли си? През последните две минути не спрях да повтарям името ти.

Аха, докато тя беше заета да се самосъжалява. Изправи се на стола и промърмори:

— Извинявай! Мислех си за един репортаж...

— Аха... — гласът му прозвуча като мечешко изръмжаване. — Добро момиче! — Той се опря на вратата. — За какво си искала да ме видиш?

Холи нервно се размърда на стола.

— Аз..., да — след което с жест го покани да седне. — Мак, имам следа.

— Целият съм в слух — той прекоси стаята и се настани в стола пред нея. — Разказвай!

— Карл Бронкс...

— Младежът, заради когото едва не припадна пред камерата?

Добре де, можеше и да не й го припомня, нали?

— Карл беше един от моите информатори.

Последва още едно мечешко изръмжаване.

— Както и този, когото полицаите откриха вчера — Сам Митерс.

Този път нямаше никакво ръмжене. Само гробовна тишина.

Тя въздъхна. Внимателният поглед на присвитите очи на Мак неведнъж беше развързвал езиците дори на губернатори. А точно сега беше насочен към нея.

— В какво си се забъркала?

Холи прехапа устни. С демоните. Интересно, дали Мак беше наясно със съществуването им? Той беше прекалено умен мъж; един от най-умните и проникателните сред нейните познати. Със сигурност се е усетил, че наоколо става нещо. Толкова искаше да го попита...

— Неприятности ли имаш? — заговори много тихо Мак.

— Аз не... аз не бях там, когато... когато са го... — нарязали. Не, не точно сега. — Бях тук. Ченгетата ме извикаха, за да идентифицирам тялото на Сам.

И точно сега не трябваше да мисли за видяното в моргата. Достатъчно беше, че кошмарната картина постоянно се явяваше в сънищата й напоследък.

— И те подозират теб?

Разбираем въпрос.

— Може би.

Погледът му стана още по-внимателен. Холи едва се удържа да не се размърда нервно.

— Убийствата им са свързани, Мак, сигурна съм. Някой преследва такива хора и ги убива... И каквото и да си мислят ченгетата, не съм аз.

Нито пък Найл — тя беше сигурна в това.

— Искам да разровя тази история. Да видя, дали няма да...

— ... изплашиш някого — довърши Мак и потърка брадичката си.

— Да.

— Ако изплашиш грешния човек, под прицела на убиеца може да се окажеш ти.

Да, тя го знаеше.

— Тези хора заслужават справедливост.

— Това е работа на полицията — пръстите на Мак почукваха по края на бюрото ѝ. Той постоянно правеше така, когато се замисляше над решаването на някой проблем.

— Полицията търси убиеца на грешното място. Следата може да изстине. Искам да направя пряк репортаж.

— За какво? Ние вече правихме репортажи за убийствата...

В които не се спомена за връзката между тях. Нито колко са зверски.

— Просто ми дай време пред камерата. — В гласа ѝ нямаше отчаяние. Е, може би малко.

Мак въздъхна.

— Полицията все още не е направила изявление.

Не, те изобщо не планираха да го правят. Холи знаеше, че полицейското управление щеше да покрие тази история, докато все още беше лесно да се направи. Защото не бяха като онези гръмки убийства, чийто отзвук преди няколко месеца премина като цунами през града.

Тя потрепери.

По-напред по коридора имаше празен кабинет, който беше опустял точно по това време. Всеки, който преминеше по коридора покрай тази врата, която винаги стоеше затворена, го побиваха тръпки.

— Накарай ги да ти дадат официално интервю — пред камерата — и ще можеш да излезеш с предаване по всяко време.

Холи се усмихна.

— Благодаря ти, Мак! — Разбира се, това щеше да бъде дяволски сложно, но тя се държа прилично с ченгетата, така че беше техен ред да играят прилично с нея. — Няма да съжаляваш...

— По-добре да си права!

На вратата се почука и Холи вдигна глава.

— Ким? Какво има?

В рамката на вратата стоеше една от стажантките — стройна, млада и привлекателна. Холи знаеше, че макар и само на двадесет и две, момичето пред нея, което сега държеше жълт плик в ръката си, го очаква светло бъдеще.

— Това беше на рецепцията за теб. — Младата жена пристъпи навътре и протегна плика. — Аз дори не помня кога е било оставено. Извинявай, Холи. Мисля, че просто са го сложили не където трябва. Намерих го под някакви документи...

Тя взе плика.

— Не се притеснявай, всичко е наред! — Но защо стомахът я присви така? И пръстите ѝ започнаха леко да треперят?

Защото на плика нямаше обратен адрес. Само името ѝ, надраскано под ъгъл с големи и нечетливи букви. Холи беше виждала този почерк и преди. Подпъкна пръст под ръбчето на плика и дръпна. Усети как хартията се разкъсва и наранява пръста ѝ, но продължи, докато в ръцете ѝ падна снимка.

Найл. Седеше в джипа си и я гледаше, докато тя стоеше в светлината на фаровете.

Отвътре изпадна бележка: „Нечистите ще умрат.“

— Холи? — Мак бързо скочи на крака. — Какво се е случило?

Тя трябваше да е пред камерата след час. А не можеше.

Хвана снимката, заедно с бележката, и ги напъха обратно в плика. Показалецът ѝ пулсираше от болка.

— Мак, трябва да изляза.

Ким стоеше до вратата и пристъпваше от крак на крак. Черните ѝ коси я галеха по раменете.

— Всичко наред ли е, госпожице Щорм? — сините ѝ очи бяха станали направо огромни.

Не, не беше.

— Искам да вземеш записите от камерите за наблюдение от днес. И да ми ги дадеш, когато се върна. Искам да зная кой точно е оставил тук този плик.

Ако лицето на копелето беше върху записа, тя щеше да се добере до него.

„Нечистите ще умрат.“

Който и да беше този болен мозък, явно знаеше за Найл.

— Холи? — отново настоя за отговор Мак.

Но тя вече беше хванала чантата си, и се притисна покрай него.

— Мак, кълна се, че нямаше да постъпя така, ако това... — не беше въпрос на живот и смърт. — Сложи запис от вчерашния репортаж, става ли? Интервюто ще се вмести съвсем точно във времето.

— Какво, по дяволите?

— Аз... аз трябва да тръгвам — и Холи започна да рови в чантата си. Напипа телефона си и го извади. Набра номера, който ѝ беше дал Найл, и зачака. Номерът не отговаряше. Мъртва тишина.

— Трябва да тръгвам — повтори тя и в този момент чу прехвърлянето към гласовата поща. Холи изскочи в коридора, докато говореше: — Найл, когато получиш това съобщение... Бъди внимателен! По-добре... — проклятие, връзката се беше разпаднала.

Токчетата ѝ тракаха по мраморния под на коридора. Потръпна, когато премина покрай заключената врата вляво.

Тогава осъзна, че може да не успее да се добере до своя демон навреме.

На входа на клуба се беше наредила огромна опашка — дълга като змия редица от мъже и жени. Някои бяха разсъблечени, други — в прокъсани дънки. Беше петък вечер. Макар че все още беше рано за разгара на купона, всичко изглеждаше така, сякаш чакащите бяха готови да спукат по шевовете „Парадайз Фаунд“.

Холи се насочи смело напред към вратата, но беше спряна от татуиран от главата до петите гигант.

— И къде точно си мислиш, че отиваш, принцесо? — тежката му ръката се стовари върху рамото ѝ.

Тя чу недоволното мърморене зад гърба си и силния женски глас, който извика:

— Тази кучка трябва да си изчака реда като всички нас!

Холи не обърна внимание на тълпата, а се съсредоточи върху канарата. Трябваше да му се признае, че наистина беше огромен. Мускулите на ръцете му бяха толкова масивни, сякаш всеки момент можеха да се пръснат. И, боже, колко беше висок? Над два метра?

Тя разтърси рамене и свали лапата му от рамото си. Гигантът само повдигна вежди и посочи към дългата редица от чакащи да влязат

в клуба.

— На края, принцесо.

Няма начин!

— Трябва да се видя с Найл.

Очите на великана леко се напрегнаха. Почти незабелязано.

— Ти... както и всички останали.

Холи стъпи на пръсти.

— Нямате ли ВИП списък? Или нещо подобно? Проверете в него. Найл каза, че мога да дойда тук по всяко време, когато поискам. — Всъщност, той не беше казал точно това. Но се подразбираше, нали? Да работят под прикритие беше неговата идея, затова беше логично да предположи, че трябва да си е направил труда да каже на булдозите си, че новата му приятелка може да надзърне насам...

— О, имаме списък — изрече по-ниският мъж с мазна черна коса. — Кажете ни името си и...

— Холи Щорм. И нямам време за тези глупости. Трябва да се видя с Найл и то веднага.

Големият-и-силният и Малкия-и-мазният нямаше да я сплашат.

Не, за това вече се беше погрижил непознатият. А тя нямаше да бъде спокойна, докато не се убедеше, че онзи изрод не се беше добрал до Найл.

Горилите си размениха поглед и грамадният отвори вратата.

— Извинете, госпожице Щорм. Не съм ви виждал тук преди и... не разбрах, че това сте... вие.

Тя изобщо не се учуди, че охраната на входа не я разпозна. Почти никой не я разпознаваше в нормална обстановка. Може би ги объркваше факта, че не държеше микрофон в ръцете си; или горилите просто не гледаха новини.

Холи едва успя да кимне и пристъпи напред. Значи Найл беше дал указание на своите биячи да я пускат по всяко време. Много мило!

— О, какво, по дяволите...

Тя пренебрегна женския вопъл зад гърба си и влезе в клуба. Тълпата зад двойните врати беше огромна. Тела се притискаха едно в друго. Музиката неистово гърмеше.

Къде беше Найл?

Кабинетът му се намираше в далечния ъгъл на клуба. На Холи се наложи с усилие да си проправя път сред телата на мъже и жени,

Други и смъртни. Не обръщаше никакво внимание на проблясващите тук-там зъби или остри нокти, а просто си пробиваше път напред толкова бързо, доколкото успяваше. Сърцето ѝ сякаш туптеше в бесния ритъм на музиката.

Най-накрая стигна до вратата с надпис „Не влизай!“, вдигна ръка и започна отчаяно да чука по нея.

— Найл? Найл!

Нямаше отговор.

Проклятие!

Опита да отвори, но беше заключено.

Холи се обърна. Наоколо се носеше смях. Пияни, отчаяни, весели... В „Парадайз Фаунд“ имаше от всичко.

Но къде беше собственикът на заведението. Ако онзи побъркан се беше добрал до него...

Тя стисна зъби. Огледа наоколо, но никъде не видя симпатичния демон с полунощни очи и цинична усмивка.

Холи с труд си проби път към бара и стовари длан върху прохладния му плот.

— Найл.

Барманът се разсея за момент от коктейла, който приготвяше. Беше висок, но не чак толкова огромен, колкото беше гигантът на входа. Рижа коса. Кафяви очи. Холи вече го беше виждала... Мъжът не свали изпълнения си с ненавист поглед от нея онази вечер, когато беше тук за последно. Точно преди Найл да заповяда на своя задник — охрана да я изхвърли навън.

Приятен спомен, няма що, но моментът не беше подходящ за тези мисли.

— Казвам се Холи Щорм... — Тя прекъсна и повиши глас с надежда да надвика шума, който цареше в клуба. — Аз...

— ... Зная коя си ти! — барманът засили чашата по бара право към чакащите жадни ръце на мъжа в дълго черно наметало. Който имаше остри кучешки зъби. Ама, разбира се.

Мъжът ѝ намигна. Тя поклати глава и отново се обърна към бармана.

— Трябва да намеря Найл. И то веднага.

Да, нямаше значение в този момент, че говореше като истинска кучка, но, по дяволите, беше уплашена. Найл беше силен, но не и

неуязвим. Ако и с него се случеше същото, което се беше случило с Карл и Сам...

Не!

Устните на бармана се свиха в тънка линия.

— Не мога да му се обадя по телефона. Тук също го няма. — Тя се наведе над бара. — Трябва да се срещна с него.

Мъжът намръщено я изглежда.

— Никога не ми е пукало за репортерите.

Ноктите на Холи застъргаха по мрамора.

— А на мен — за барманите задници. — Което си беше чиста лъжа, с оглед на случилото се преди няколко месеца. — Така че сме квит. Охраната на входа знае името ми. Найл им е казал да ме пускат. А съм сигурна, че го е казал и на теб.

Стана тихо, когато групата на сцената завърши песента си. Тълпата изведнъж притихна. Холи погледна през рамо и видя на сцената дългочоса блондинка в прилепнала черна рокля.

Сукубата. Приятелката на ченгето.

Холи се обърна и отново се наведе над бара.

— Не вярвам в тази глупост. — Барманът взе една чаша и започна да я лъска с бяла кърпа. — За нищо на света няма да повярвам на това, че Найл си е паднал по една журналистка. Като се вземе под внимание фактът, колко много тайни има.

— Найл ми вярва.

— Госпожичке, Найл не се доверява никому. Затова е и най-големият играч в този град. Всички останали демони са само негови сенки. — Той обърна безпомощен поглед към сцената, когато Кара започна да пее със своя леко дрезгав, блусов глас.

Губеше си времето.

— Той е в опасност — изрече тя. — И трябва да се убедя, че всичко е наред. С него.

— Той винаги ходи по ръба. Такива са правилата на играта. — Нямаше никакво вълнение. Очите му отново бяха приковани в нея. — Мислиш, че можеш да го спасиш?

— Поне мога да опитам. — Ама че тъпанар! Още пет секунди... само още пет секунди, и тя щеше да му се нахвърли.

Устните на бармана трепнаха в усмивка, в която проблеснаха връхчетата на кучешките му зъби.

Страхотно!

Мъжът отстъпи встрани, взе химикал и надраска нещо върху парче хартия. След което се насочи към нея. Бавно, ама много бавно — явно изобщо не бързаше.

Повдигна бележката.

— Името ми е Марк.

Холи беше на път да започне да ръмжи.

— Ако Найл иска да уволни някого за това, кажи му, че аз съм този, който го заслужава. — И той разтри хартията между пръстите си.

Тя посегна към нея.

— Не още. — Барманът отдръпна ръка. — Трябва да те предупредя за правилата на играта на това място.

В крайна сметка Холи реши, че ще го удари с юмрук по лицето.

— Ти отиваш там или да си поиграеш... или да станеш нечия играчка.

Най-накрая успя да измъкне така желаното късче хартия измежду пръстите му, след което изрече:

— Това вече съм го чувала някъде — това беше правилото и в „Парадайз Фаунд“. — Тези думи някак си не успяха да ме задържат далеч от вашия клуб, няма да ме удържат и от следващия.

Насочи се към изхода, докато четеше адреса. „Монтлиф стрийт“ — шикарна улица, която нямаше изход.

Зад гърба си чу смеха на Марк.

— Госпожичке, ама че нощ ти предстои. Бих я нарекъл адска.

Високата и елегантна къща на „Монтлиф стрийт“ се извисяваше зад огромна каменна порта. Сградата се намираще между други две подобни на нея сгради, всяка от които беше по-голяма от тази на „Нюз Флаш Файф“.

Холи не знаеше що за адрес ѝ беше дал Марк, но изобщо не очакваше да се озове сред такъв разкош. Тя паркира малко по-надолу по улицата и се насочи към вратата, до която имаше охрана с униформа. Мъжете носеха прилепнали по тялото панталон и риза, излъскани обувки и широкополи шапки. Те с жестове поканиха приближаващия автомобил и вратата се отвори. Холи се опита незабелязано да се промъкне вътре, но не успя.

— Не мърдай!

Мъжът, който извика, насочи електрошока си към нея и тя замръзна на място.

— Дойдох, за да се срещна с приятел. — Тя кимна към дома. Сега сградата се виждаше много по-добре — огромна къща в колониален стил с бели колони и извито стълбище.

Някой явно имаше прекалено много пари.

Охранителят с електрошока се приближи и я подуши.

— Човек. — Шепотът беше толкова тих, че тя едва го долови.

Другият охранител, който стоеше най-малко на десет крачки от тях, кимна.

Косъмчетата по врата на Холи настръхнаха.

— Защо си тук?

По дяволите, нима не им беше обяснила защо трябваше да попадне в този дом, излязъл сякаш от епохата на Скарлет О'Хара?

— Трябва да се срещна...

— Защо? — Настойчивостта, с която охраната изискваше отговор беше... плашеща.

Холи си спомни за предупреждението на Марк. О, проклетие! Това трябваше да бъде някаква шпионска глупост от типа „парола — отговор“, що ли?

— Ами... да поиграя?

Електрошокът вече не беше насочен срещу нея.

— Тогава се забавлявай добре.

Това беше много съмнително.

— Може би няма да те използват прекалено много.

А може би тя нямаше да се върне тук с целия си екип и да покаже физиономията на този задник на цяла Атланта.

— Вечеринката е в разгара си — измърмори охранителят. — Надявам се да харесваш кръв.

„Не особено“, помисли си тя.

Холи!

Найл застина, без да сваля поглед от червените коси на жената, която вървеше към къщата. Той познаваше тези къдрици; навсякъде би ги разпознал.

Мамка му!

Какво, по дяволите, правеше неговата репортерка на най-грандиозната и кървава вечеринка в цяла Атланта?

Смъртна жена... Та тя ще се превърне в нечия закуска още преди да е успяла да пресече хола на първия етаж. И това щеше да го принуди да забие кол в гърдите на вампира. Или може би на десетки вампири.

Проклятие!

Найл беше дошъл тук в търсене на информация. И да разбере какви мрачни слухове се носеха около убийствата на демоните. Тук нямаше място за смъртни. Не и за такива като нея.

Стисна юмруци, докато гледаше от прозореца на третия етаж как Холи се приближава. „Върви си!“ — думите преминаха през съзнанието му, но Найл не се възползва от принудителното внушение. А би могъл. И то с лекота. Холи беше достатъчно близо, за да може да я контролира. Той само трябваше да й внуши и тя щеше да се обърне и да си тръгне, поклащайки съблазнителното си дупе...

Не. Нямаше да го направи. Не и с нея. Тази жена определено го правеше слаб. И беше време да се избави от всичките си мисли за нея.

Ако вампирите не го стореха първи.

Той се втурна надолу по стълбите.

Когато входната врата на къщата се отвори, металният мирис на кръв буквално я зашлеви през лицето.

О, по дяволите! Не можеше да отрече очевидното — беше попаднала на кървава вечеринка.

Холи се опита да потисне гаденето си и прекрачи прага. Разбира се, беше чувала за подобни вечеринки. Карл беше споменал за тях. И не беше пропуснал да добави, че ако тя притежава достатъчно разум, никога не би трябвало да си навира носа на подобно място. Защото, в качеството си на основно блюдо, на подобни вечеринки били... смъртните.

Точно до входа стоеше вампир, чиито зъби бяха забити в гърлото на жена. Очите ѝ бяха широко отворени и втренчени в Холи. Вампирът смучеше и гълташе; пиеше жадно и бързо на големи глътки. А върху устните на жената имаше усмивка.

По дяволите!

Холи се промуши покрай тях само за да види на стълбите вампирка, заедно с двама мъже. Единият седеше в краката ѝ и сякаш се покланяше. Другият — с черна коса и мъртвешки бледна кожа — стоеше едно стъпало по-високо. Червените маникюри на вампирката се бяха впили във врата на седящия мъж, а кучешките ѝ зъби — в китката на изправения. Холи можеше да види как се движи гърлото ѝ при всяка глътка.

О, Боже...

Искаше ѝ се да подвие опашка и да избяга. Тя вече беше виждала вампири, които пиеха кръв в „Парадайз Фаунд“, но тук всичко беше различно. Накъдето и да обърнеше поглед — навсякъде смучеха кръв.

И се чукаха.

Тя ги чуваше. Викове на страст и удоволствие. Стоновете...

Това вече беше прекалено.

Препъна се и неволно удари с лакът в гърба някакъв мъж. Мъжът се обърна и я погледна с черните си очи. Не такива, като на Найл. Очите на Найл бяха изцяло черни. Докато тези бяха различни. Единствено ирисите им бяха черни. Което означаваше само едно — вампирът беше в настроение за лов. Очите на вампирите се променяха така единствено по време на секс. Или когато бяха гладни.

— Аз... аз търся Найл. — Със сигурност идването ѝ тук не беше най-добрата идея, но тя нямаше друг изход. Къщата беше излязла сякаш от снимката на корицата на списание „Къщите на Юга“. Кой изобщо би си помислил, че зад нейните стени кървавата вечеринка е в разгара си?

— Не съм го виждал — каза вампът и я обходи с поглед. — Срам за него, че те е оставил сама. Насред целия този великолепен празник — усмихна се мъжът.

Опа! Познаваше тази усмивка. Вампир или смъртен, тя веднага разпозна хищника в него.

— Защо да не отидем на някое тихо местенце... — Той взе ръката ѝ, поднесе я към устните си и целуна дланта ѝ. — И да... поговорим?

Да, точно така! Освен ако „да поговорим“ не беше някакъв вид евфемизъм на „дай, да ти изсмуча кръвта!“.

— Не мисля, че съм готова да говоря с вас. — Цялата тази кръв не беше в нейния стил.

Холи припадеше прекалено лесно, а и стомахът ѝ беше прекалено слаб... Това беше една от причините, поради които едва не припадна на пода в моргата.

Мъжът усили захвата върху китката ѝ. Усмивката му вече не беше толкова лъчезарна, като преди малко.

— Тогава давай просто да...

— Разкарай шибаните си ръце от нея, Картър!

Холи не изчака вампира да го направи. Тя изтръгна ръката си от неговата и се обърна с лице към Найл.

Той беше жив. И невредим. Не можеше да си спомни кога за последно беше толкова щастлива да види някого. Затова се втурна към него и го целуна. Обви ръце около врата му, притекли главата му надолу и завладя устните му. Найл ѝ отвърна с ненаситна страст. С устни. С език. Той я опияняваше, завладяваше и подхранваше тлеещите въгленчета на страстта ѝ, които се разгаряха с нова сила. Ръцете на демона се спуснаха надолу по бедрата и я притиснаха плътно до тялото му. Тя усети издутината на възбудата му; толкова твърда и приятна. Бикините ѝ се навлажниха и нещо трепна в нея, когато страстта я прониза.

Найл повдигна глава и облиза устни така, сякаш искаше да поеме и последната капка от вкуса ѝ. Тежката и потискаща тишина около тях накара Холи да се огледа. Тя обърна очи надясно и видя, че вампирите на стълбището също ги гледаха. Двама мъже — демони — излязоха от някаква стая и също се втренчиха в тях.

Не, не в тях. А само в нея.

— Тя е журналистка — изръмжа единият.

Е, най-накрая някой да я разпознае. И не в клуба, не на вратата, а точно... в този момент. Понякога като нямаш късмет... просто го нямаш.

— Тя е моя — изрече Найл рязко и я притисна към себе си. — Имаш някакъв проблем с това ли?

Демоните веднага изчезнаха. Умни мъже.

Но жената вампир на стълбите дрезгаво се засмя и слезе три стъпала надолу.

— Може би аз имам. И те зависят от това защо тя е тук. — Усмивката ѝ трябваше да бъде прекрасна, защото всичко в лицето на жената беше прекрасно — високи скули, изящен нос и дръзка брадичка, но... беше просто студена. Дори малко страховита.

Вероятно беше заради кучешките зъби. Или заради кръвта, която ги беше оцветила. Да, определено имаше някаква причина, която да предизвика тръпката по цялото тяло на Холи.

— Защо си тук, новинарке от „Нюз Флаш Файф“? Какво, ние да не сме новото ти журналистическо разследване?

Въздухът ѝ се стори по-плътен. И сигурно беше така. Явно Найл отново възнамеряваше да използва силите си и да изпрати чернокосата вампирка нагоре по стълбите, за да може да продължи прекъснатата си вечеря. Но в такъв случай тук щеше да се развихри истински Ад, защото численото превъзходство нямаше да е на страната на нейния демон. Холи се съмняваше, че Найл щеше да успее да се справи с всички присъстващи тук демони и вампири.

Имаше шанс все пак, но... Тя не искаше да рискува. Холи бавно се обърна към него. Имаше усещането, че вампирите просто изчакаха подходящия момент, за да се нахвърлят върху им. Както и демоните.

Черните му очи срещнаха нейните. В тях се четеше предупреждение.

— Холи... — чу тя предупреждението и в гласа му.

Ръцете ѝ все още го прегръщаха. Тя го погледна в очите и спокойно отговори:

— Дойдох да си поиграя.

Устните му се разтвориха от изненада.

Около тях отекна смях.

Вампирите отново се върнаха към прекъснатите си занимания, демоните изчезнаха, а кървавата вечеринка се възобнови.

Найл я целуна. С една от тези дълбоки, умопомрачаващи целувки, които караха пръстите на краката ѝ да се присвиват. Ех, ако не бяха заобиколени от миризмата на кръв и не ги обкръжава чудовища, на които не можеше да се има доверие... Защото точно в този момент Холи искаше да остане насаме с него. И се радваше, че Найл беше в безопасност.

И откога, по дяволите, демонът беше започнал да означава толкова много за нея?

Тя усещаше силното туптене на сърцето му. Топлината на тялото му я сгриваше. А тази уста... И този език...

— Да се махаме оттук — изръмжа Найл, когато се откъсна от устните ѝ.

Холи само кимна. Нямахше търпение да изчезнат оттам. Демонът я стисна здраво за китката и я поведе през къщата. Преминаха покрай полилеи, които блестяха на светлината от запалените свещи, покрай огромни камини, високи колкото човек, и полуоблечени демони. След което се озоваха навън и стъпиха върху каменната пътека, от двете страни, на която растяха розови храсти. И тук имаше няколко гости, но двамата ги оставиха далеч след себе си. Найл я издърпа в сянката, прегърна я и я притисна към гърдите си. После наведе глава и дъхът му раздвижи косата до ухото ѝ.

— Болшинството предпочитат да се веселят в къщата. Там е по-безопасно и има по-малко любопитни очи.

Шепотът му трябваше да бъде заплашителен. Беше твърде тъмно и зловещо. Тя настръхна, но не защото беше уплашена. Ако някой погледнеше към тях, щеше да види просто една двойка, усамотена в нощта. Тела, които бяха плътно едно до друго, докато устните на демона почти докосваха лицето ѝ. За секунда, Холи можеше да се закълне в това, усети докосването на езика му, който се плъзна по горната част на ухото ѝ.

Коленете ѝ се разтрепериха.

— Найл...

— Защо си тук? — Отново онзи зловец шепот. — И кой, проклетие, ти е разказал за това място?

Тя вдиша дълбоко. Усети мириса на свежест след падналия вчера дъжд и аромата на цветя... И задушавашата миризма на кръв.

Вампири.

Тя се притисна по-силно към него. Гърдите ѝ дразнеха неговите. Найл не беше облечен в изисканите дрехи като болшинството вампири — копринени панталони и риза, а просто в стандартните черна тениска и избелели дънки.

Тениската плътно обгръщаше широките му гърди и рамене и подчертаваше мускулите на ръцете му. А дънките... да, определено трябваше да остави това за по-късно.

Повдигна се на пръсти и плъзна устни по челюстта му.

— Марк ми разказа... Аз го принудих, но сега това не е важно. — Изобщо не беше важно. Холи преглътна. — Снимката у Карл... — тя говореше тихо, почти нечуто. Наоколо липсваха вампири, но тя не искаше да дава възможност някой все пак да ги подслуша. — Днес получих същата и аз. Беше ми донесена в студиото.

Докато говореше, Холи погледна над рамото на Найл и видя кичестите, кървавочервени бутони на розите. Храстът се увиваше около старомоден газов фенер и образуваше невероятна гледка. Странно, че розите бяха разцъфтели тук толкова рано, но затова пък бяха прекрасни. Тя се изкашля и продължи:

— Аз получих снимка, на която сме двамата с теб и... бележка.

Розите трепнаха, листенцата на цветовете потъмняха, станаха болезнено кафяви и започнаха да паднат на земята. Листенце по листенце. Магията на Найл.

Холи отметна глава назад и широко отворените ѝ очи отново се взряха в демона. Лицето на Найл се беше превърнало в застинала маска, а черните му очи блестяха.

— Какво пишеше на бележката?

— Нечистите ще умрат.

Косата ѝ се разпиля от повей на вятъра, който преди минута не съществуваше.

— Мисля, че ти си следващият в списъка на онзи психопат! — Копелето само дето не беше нарисувало мишена върху него.

— Аз трябваше да те намеря и да се убедя...

Тя спря.

Едната черна вежда на Найл се повдигна.

— Да се убедиш в какво?

— Че си добре.

Веждата му се отпусна, но върху челото му се появиха бръчки.

— Ти си се притеснила за мен?

Тя се хвърли с главата напред.

— Да! — Истина беше. Забеляза проблесналата в очите му изненада. Какво? Нима никой друг не се беше притеснявал за него? — Няма значение колко си силен. Ти все пак можеш да бъдеш ранен... или убит.

Холи не искаше дори да си го помисля. Ноктите ѝ се забиха в раменете му.

— Копелето ни е следило. И аз няма да му позволя да те превърне в следващата си жертва.

Намек на усмивка пробяга по устните на Найл.

— Това е смъртоносно.

— Да, изродът наистина е сериозен, но аз...

— Не той. Ти си смъртоносна.

Тя не знаеше как да реагира. Смъртоносна? Все още никой не я беше наричал така.

— А това много ми харесва.

И кой би се съмнявал?

— Ако нашият... приятел... ни е следил и е направил тези снимки...

— Било е миналата нощ. На паркинга на „Нюз Флаш Файф“.

Убиецът се беше приближил прекалено близо до тях. Найл я стисна по-здраво в обятията си.

— Ако този задник ни е следил снощи... — погледът му се впи в очите ѝ. — Защо смяташ, че не го прави и в момента?

Дишането на Холи за миг спря, докато сърцето ѝ запрепуска като лудо.

По дяволите! Той наистина можеше да ги следи. И да ги наблюдава през цялото време.

А ако това беше така, значи тя беше довела онзи изрод право при Найл.

ГЛАВА 7

Холи внезапно пребледня и той изруга.

— Смяташ ли, че ме е проследил? — В гласа ѝ прозвуча неприкрит ужас.

Нямаше смисъл да я лъже.

— Вероятно — а може би негодникът следеше него. — Във всеки случай, копелето ни съобщи, че играта е започнала.

— И че ти си следващата му жертва.

Или тя.

Не, в това нямаше смисъл. Нечистите, за които се споменаваше в бележката, това най-вероятно се отнасяше за демоните. Нито един смъртен не беше толкова зверски накълцан на парчета. Единствено демоните. Така че, да. По всичко изглеждаше, че явно Найл беше изтеглил печелившия билет.

Какво пък. Нека копелето да направи опит да се приближи. И да се пробва да го убие.

— Цветята умират — тъжно прошепна Холи. — Найл, спри. Те бяха единственото най-хубаво нещо тук.

Той дори не беше забелязал, че е отслабил контрола над силите си и моментално се концентрира. Отпусна ръце и отстъпи още по-назад в тъмнината. В трепкащата светлина можеха да се видят опадалите розови листа.

Мъртви. Да, той беше добър в убиването.

А след като едно нещо беше мъртво, нямаше начин да го върнеш обратно.

Найл погледна безпомощно към Холи.

След като нещо е мъртво...

Не!

Холи може и да не е демон, но някой вече беше направил опит да я убие тази седмица. Той нямаше да ѝ позволи да рискува. Нея също я имаше на снимката. А ако убиецът изведнъж решише, че тя се навърта

прекалено често около демоните? И ако в болния му мозък тя вече се беше превърнала в нечиста?

Може би трябваше да открие копелето и сам да го нареже на парчета?

Холи го докосна по лицето и той едва се удържа да не трепне. В докосването ѝ нямаше никакъв сексуален подтекст, но на Найл му харесваше тя да е близо до него. Чувствените ѝ устни бяха най-голямата съблазън, с която се беше сблъсквал през последните години.

— Всичко е наред — прошепна тя. — Това са само цветя, Найл.

Още не беше изрекла думите, а той видя как в очите ѝ проблесна спомен. За друга нощ. И друго място. И друг изблик на силата му.

Но тогава в краката им лежах не почернели листа, а овъгленото тяло на мъж.

Негодникът възнамеряваше да убие Холи. Така че той нямаше друг избор.

Тя не отдръпна ръката си, макар Найл да очакваше да го стори. Спомените бяха все още в очите ѝ и тя беше наясно на какво е способен. И какво беше направил.

— Аз така и не ти благодарих — продължи тихо Холи. — Онази нощ вие с Кара спасихте живота ми.

Като отнеха друг.

— Не е нужно да ми благодариш.

— Аз... мисля, че трябва.

— Не ме превръщай в герой. — Ето какъв нямаше да бъде никога.

— Няма да допусна подобна грешка — стори му се, че устните ѝ се присвиха в намек за усмивка. Найл дори можеше да се закълне, че видя появилата се за миг трапчинка върху лицето ѝ. — Но ти не си и безсърдечен злодей.

Дали не беше? Понякога дори самият той не беше сигурен. Хвана я за ръката и я стисна. После каза:

— Трябва да вървим. Ако този кретен ни следи, тук не сме в безопасност.

Имаше само едно място, където Холи щеше да е в безопасност.

Домът му.

Леглото му.

Тя се обърна и погледна към зловещата къща.

— Трябва ли да се връщаме вътре?

— Не — придърпа я той за китката. — Зная друг изход. Да вървим.

Трябваше да се махнат от това място.

Докато новият им приятел не се беше появил.

Оставиха колата ѝ там, където Холи я беше паркирала. Найл реши, че после ще позвъни на хората си и ще им каже да я откарат пред дома му, след като пообиколят през целия град, за да объркат онзи, който може би я следеше.

Холи се качи в автомобила на Найл и щом го направи, първите ѝ думи бяха:

— Къде отиваме?

— При мен — отговори с ръмжене той.

Бавната ѝ усмивка едва не спря сърцето му. Малко по-късно Холи прошепна:

— Добре.

Найл нямаше навик да води любовниците си къщи. Във всеки случай, не и в истинския си дом. За секс използваше апартамента над „Парадайз Фаунд“. А домът му... Домът му беше неговото убежище.

Но Найл искаше Холи в него.

Пътуваха към покрайнините на града. Той беше купил преди години парче земя, беше намерил архитект и беше построил дома, за който мечтаеше много отдавна... още когато беше подрастващ дрипльо, взиращ се в прозорците на модерните къщи.

Но това беше в един друг, шибан и отвратителен живот.

Холи едва не подсвирна при вида на гледката.

Найл премина покрай дебелия каменна стена и натисна бутона на дистанционното, за да затвори вратата зад автомобила. В края на алеята ги очакваше къща, която цялата блестеше от светлините отвътре. Не беше толкова голяма, колкото къщата в колониален стил. Беше двуетажна тухлена постройка, обгърната отвсякъде с балкон. До нея проблясваше водната повърхност на басейн. Шейсетте декара земя наоколо те караха да се чувстваш в уединение, макар целият район да беше осигурен — дори прекалено — от камери, датчици за движение и гардове, които знаеха как да охраняват и да останат невидими.

Тук щяха да са в безопасност. Тя щеше да е в безопасност.

— Това не съм го очаквала — пръстът на Холи почука по стъклото. — Това изобщо не е в твой стил.

Найл спря двигателя.

— А какъв е моят стил?

Тя бавно обърна глава към него, явно замислена над отговора.

— Нещо... нещо мрачно. Непристъпно.

Той се разсмя.

— Скъпа, повярвай ми, тук никой няма да ни обезпокои. Наистина е непристъпно.

— Нямах това предвид. Прозорците... — тя се запъна и поклати глава. Сградата имаше повече от петдесет прозореца. И той го знаеше, защото лично беше проследил за монтирането на всеки един от тях. — Няма никакви щори, сякаш искаш светлината да струи вътре.

„Искаш светлината да струи вътре!“ Найл застина. След което реши, че е време да смени темата на разговора. Той отвори вратата и заобиколи, за да помогне на Холи, но тя се беше справила сама.

— Найл...

— Доведох те тук, защото мястото е безопасно. Никой няма да може да се приближи дори на пет километра, без да бъде забелязан.

— Приятно е да го зная.

Демонът започна да изкачва стълбите, следван от Холи.

— Имам няколко спални за гости... — Найл отвори вратата и я пропусна пред себе си.

Тя пристъпи вътре, след което се обърна и го погледна с дълбоките си, зелени очи.

— Няма да ми трябват — изрече спокойно тя. Посегна към ръба на тениската си и я повдигна. Изхлузи я през глава и я хвърли на пода.

Устата на Найл пресъхна.

— Ще спя в твоята.

В неговото легло.

Той не можеше да откъсне очи от гърдите ѝ. Закръглени и съблазнителни. Опънали тънката, полупрозрачна светлорозова коприна на сутиена ѝ. Проклятие!

— Любов моя... — Найл едва успя да си спомни кода на алармата и да го набере. — Нещо ми подсказва, че няма да можем да стигнем до леглото.

Диванът също щеше да свърши работа. Дори подът. Или по-добре до стената — той нямаше търпение да я обладае.

По дяволите, търпението!

И без това беше чакал достатъчно. Холи беше готова и сама го искаше... Членът му толкова беше възбуден, че притискането към дънковия плат му причиняваше болка.

Найл направи крачка към нея. Тя повдигна лице към него и той завладя устните ѝ. Вкара езика си в сладките ѝ дълбини, като едновременно с това ловко разкопча сутиена. Дръпна коприната надолу и простена, когато усети как твърдите връхчета на гърдите ѝ, подобно на камъчета, се притиснаха към мускулестите му гърди. Все още не се чувстваше достатъчно добре. Откъсна се от устните ѝ и погледна надолу, към розовите зърна — съблазнителни и сладки като бонбони и... не устоя; обви устни около лявото. Той смучеше. Целуваше. Облизваше. Дегустираше вкуса му и вземаше толкова, колкото можеше.

Стоновете на Холи звучаха в ушите му. Ароматът на възбудата ѝ преобладаваше над всички останали, а Найл беше сигурен, че има още какво да вкуси. Набъбналото ѝ зърно се притисна към езика му като узряла череша, на която можеше да се наслаждава цяла нощ.

Да я смуче. Да я облизва.

Найл засмука нежната плът на гърдта ѝ. Обходи я с език. Холи се отърка в него. Ръцете ѝ се плъзнаха надолу по тялото му и се спряха върху бедрата му. Горещината на дланите ѝ сякаш го изгаряше през дънките. Без да вдига устни от кожата ѝ, демонът направи влажна пътечка към другата страна. Описа спирала около другото зърното и чу как дишането ѝ се накъса.

Холи потрепери.

— Найл...

Тя промуши ръце между телата им и неловко започна да откопчава колана му. После разкопча копчето на дънките му и рязко свали ципа надолу.

— По-леко, любов моя — Найл повдигна глава от гърдите ѝ и облиза устни, като все още се наслаждаваше на вкуса на зърното ѝ върху тях. — Аз съм дяволски близо до края...

И тъй като не носеше бельо откакто навърши шестнадесет, пенисът му моментално се озова в ръцете ѝ. А тя чудесно знаеше какво

да прави с него. Нежни пръсти, идеален захват, перфектен ритъм.

Проклятие!

Той толкова много искаше да потъне във влажната ѝ плът, макар всичко да сочеше, че ще свърши в ръката ѝ. Найл хвана края на полата, вдигна я нагоре и стисна гладките ѝ бедра. Копринена кожа. Толкова му се искаше тези крака да се обвият около него. Прокара пръсти понагоре и ги плъзна по края на бикините.

Ръцете на Холи го стиснаха по-силно.

— Найл...

Той погледна надолу и видя капката течност, която блестеше на върха на пениса му. Пръстите на Холи с къс маникюр, лакиран в светло, внимателно го стискаха в основата. И се движеха страхотно нагоре-надолу. Но вътре в нея щеше да се чувства много по-добре. Или в устата ѝ... когато възхитителните ѝ устни се обвиеха плътно около него...

— Позволи ми...

Молбата в дрезгавия глас накара Найл да я погледне в очите, в които много лесно успя да разчете намерението ѝ.

— Ако ме докоснеш с устни, съм изгубен — достатъчно беше само едно движение на езика, максимум две, и той щеше да свърши в устата ѝ.

Не и този път.

Найл разкъса бикините и прокара пръсти по нежната плът, набъбнала от възбуда и толкова влажна, че силата на избухналото желание го разтресе.

Холи се раздвижи, като така му даде чудесен достъп до сърцевината на тялото си. Найл я погали по клитора, като се наслаждаваше на стонове, откъснали се от устните ѝ. Леко разтвори нежните гънки и влезе с пръст в примамливите дълбини на тялото ѝ. Дяволски тясна. И идеална. И определено нямаше да се доберат скоро до леглото.

Той извади пръста си, а после отново го вкара. След което се плъзна обратно. Найл движеше в нея вече два пръста и Холи отметна глава назад в безмълвен призив. Кожата ѝ се обагри в нежно розово, а набъбналите ѝ зърна почти го подлудяваха...

— Найл! — това беше настоятелност, която той не смяташе да игнорира.

За последно вкара пръсти — о, Господи, колко добре се чувстваше в нея — и отново започна да я целува. Нахлу с език в устата ѝ, докато... о, Холи също започна да смуче езика му, да обвива устни около него и... той загуби контрол.

В портфейла му имаше презерватив. Найл го извади, скъса опаковката и бързо го разви по възбудения си член. После ръцете му се склучиха около кръста на Холи. Той я повдигна и я притисна към стената.

Толкова лека.

За секунда се поколеба. Дали щеше да ѝ хареса, ако я вземеше грубо и необузвано? Тя беше смъртна, но изобщо не приличаше на онези жени, които обожаваха прилива на адреналин от факта, че ги чука чудовище. Ами ако Холи се нуждаеше от повече време, ласки и нежности?

Ноктите ѝ се забиха в раменете му.

— Ако не ме вземеш точно сега, ще се наложи да те нараня!

Найл се разсмя, приятно изненадан от нейната настойчивост. Краката ѝ се обвиха около кръста му и... повече не му беше до смях. Влажната ѝ плът се отърка в члена му. Лека корекция и... Той нахлу в нея толкова дълбоко, че плътта ѝ го обхвана изцяло, а топките му се притиснаха помежду им.

Толкова дълбоко. И идеално.

Устните на Холи се плъзнаха по врата му. Тя ги разтвори и започна да облизва кожата под тях. После го ухапа.

Членът му набъбна още повече.

Това беше чисто безумие. Не това беше начинът, не...

Той излезе от тялото ѝ, нахлу отново и започна да се движи в неистов ритъм. Бързо. По-бързо. Напористо. Струваше му се, че никога няма да му е достатъчно. Тясното ѝ лоно беше най-страхотното място на земята. Гърдите ѝ сякаш бяха създадени, за да го измъчват. А ароматът ѝ...

Найл стисна зъби, усетил как в гърлото му се заражда стон.

Невероятно, мамка му!

Холи беше притисната към стената от тялото му, докато ръцете му я задържаха неподвижна. С всяко негово движение penisът му се плъзгаше все по-добре, като разтягаше влажната ѝ плът. Очите ѝ бяха затворени.

— О, боже, Найл, това е...

Плътта ѝ го стисна здраво, когато оргазмът я погълна, а устните ѝ се разтвориха в безмълвен вик.

Найл продължи да се движи. Без да спира, той продължаваше да нахлува в нея отчаяно желаещ да получи собственото си освобождение. Усети как Холи запулсира около него и как го навлажни още повече, след което просто изгуби способността си да мисли.

— Найл... — шепотът беше изпълнен със задоволство.

Това го накара да се взриви. Целият се стегна и се тласна в нея още веднъж, докато удоволствието го връхлиташе като приливна вълна.

Шибано безумие!

Притисна чело към това на Холи, обезсилен от полученото освобождение.

Точно това беше чакал толкова дълго.

Жената определено си струваше.

Кучката беше изчезнала. Както и шибаният демон.

Беше потеглила като луда от „Парадайз Фаунд“ и така беше успяла да се измъкне. Нима беше разбрала, че я следи? И то всяка нейна стъпка?

Той беше толкова внимателен. Беше се скрил и внимателно я наблюдаваше как излиза от сградата на „Нюз Флаш Файф“, а после я последва, когато тя се втурна към онзи проклет от бога клуб. Е, беше на две коли разстояние след нея, разбира се.

Холи Щорм. Той имаше такива планове за нея... още от самото начало.

Но тя успя да се изплъзне. И той почти ѝ се възхищаваше за това. Почти. Защото това много по-силно го вбеси.

Вдигна телефона и натисна бутона за бързо набиране. Един сигнал. Втори...

— Тя там ли е? — *Върнала се е вкъщи, за да не даде възможност на онзи демон да я докосва?*

— Не.

Мамка му!

Значи, беше при него. Той вече се беше пробвал със системата за безопасност в дома на Найл и се беше уверил, че няма шанс да се промъкне вътре.

А и нямаше нужда. Той щеше да накара демона да дойде при него.

Демони... Кой би си помислил, че тези копелета наистина съществуваха?

Мерзки твари, изроди — ето, това бяха те!

Мрачни и извратени. Зли.

Те заслужаваха да бъдат изпратени на пътешествие в Ада.

И той беше този, който ще ги изпрати там.

Разбира се, след като се позабавлява малко с тях. И изясни какъв беше прагът им на търпимост към болката. И след като узнаеше всичките им тайни и способности да използват силата си.

Убиването на демони се оказа много по-лесно, отколкото очакваше.

Може би Найл щеше да бъде достоен противник.

А може би — не.

Можеше да се закълне, че когато разпори корема на копелето, и той щеше да започне да се моли за пощада, също като другите.

Устните му се извиха в насмешка.

Молби и... кръв.

Идеалната комбинация.

— Тази вечер тя беше в бара — изрече Кара Малоун и прокара пръст по гърдите на любимия си.

Тод Брукс рязко вдиша и притисна ръката ѝ.

— Кой? — в очите му бушуваше тъмен пламък, който тя много харесваше, и той означаваше само едно: мъжът я желаше до безумие.

Кара обичаше погледа му. Единствено неговия. Затова облиза устни. Искаше ѝ се да го съблече и да го целува, но някакво смътно безпокойство не ѝ позволяваше да се отпусне.

— Холи Щорм. Появи се в „Парадайз Фаунд“ точно преди моето излизане на сцената.

Тод недоволно изсумтя.

— Защото се чука с Найл.

Тя премигна, а после се намръщи.

— Какво? Сигурен ли си?

Найл често си вземаше любовници сред смъртните жени. По дяволите, той пускаше ръка на всичко, което се движеше: вампирки, магьосници, демоници...

Но Холи Щорм... странно.

— Найл не обича журналисти.

Беше го повтарял десетки пъти. Наричаше ги паразити, а така не наричаше дори вампирите.

— Изглежда, че тази журналистка му харесва — Брукс целуна Кара по рамото.

Тя го отблъсна и без да се напруга, притисна гърба му към матрака. След което допря длан към гърдите му.

— Опитваш се да ме разсееш ли?

— Опитвам се да правя любов с теб — мъжът се усмихна, но Кара успя да види в очите му сенките на тайни и съмнения. — А това не едно и също.

Устните ѝ се присвиха. Това изясняваше ситуацията.

— Това касае убитите демони, нали? — Тод се опитваше да се измъкне от този разговор, защото се страхуваше, че по време на разследването можеха да изплуват детайли, които да я засегнат. В края на краищата тя също беше демон.

— Не мога да ти кажа, Кара.

— Ти току-що го направи — по тялото ѝ премина тръпка. — Какво, по дяволите, става? Някой наистина ли е открил ловния сезон на демони в Атланта?

Слуховете за това се бяха разпространили дори в клуба. Марк я предупреди, че трябва да е нащрек и да се държи настрана от всички... смъртни.

Проклятие!

— Трябва ли да се притеснявам?

Тя видя по нервното потрепване на скулите му колко силно беше стиснал зъби Брукс.

— Никога няма да позволя да ти се случи нещо.

И тогава Кара изведнъж осъзна.

— Затова ли вече два дни след мен върви ченге — заклинател?

— По дяволите! Значи си го забелязала?

Тя кимна.

— Обичам те — тихо произнесе Брукс. Отмести ръката ѝ от гърдите си и я претегли към устните си. — Може понякога да се държа като истинско магаре... — Кара изсумтя — ... но твоята безопасност винаги е на първо място за мен. Винаги.

Затова ѝ беше сложил „опашка“.

— Следващия път поне ме предупреди.

Всъщност убедеността на Тод в нуждата ѝ от охрана, беше дори мила. Явно той все още имаше нужда от време, за да свикне да се съобразява със силата ѝ. И да осъзнае колко опасна и смъртоносна можеше да бъде тя. Особено, ако трябваше да противостои на смъртен.

За секунда, когато емоциите го завладяха, чертите на лицето му се изостриха.

— Дяволски се надявам, че следващ път няма да има.

Кара се замисли за онова, което беше видял Тод на местопрестъпленията. Спомни си за телефонните позвънявания, след които той се изстрелваше като куршум от леглото.

Нейното ченге. Кое то винаги се опитваше да се прави на герой. Една жена много лесно би загубила ума си от любов по такъв мъж... А тя много добре знаеше, че му беше отдала сърцето си.

— Найл в опасност ли е? — Кара не успя да сдържи вълнението си. Двамата с Найл ги свързваше прекалено много, за да се преструва на безучастна към съдбата му.

Устните на Брукс трепнаха в насмешка.

— Съжалявам за онзи глупак, на който му скимне да се изпречи на пътя му.

Кара обмисли думите му. И си спомни мириса на горяща плът. После леко кимна.

През годините на познанството им с Найл тя се беше убедила в едно: той беше опасен хищник, който не можеше да бъде изненадан лесно.

Найл се оказа възможно най-добрият любовник от всички, които беше имала.

„О, какво блаженство!“ Холи отвори очи и ги втренчи в тавана. Найл-добрият от всички, взети заедно. А за своите тридесет и една

години тя беше имала само пет.

По дяволите, направо фантастично!

Облиза устни и така разбра, че са сухи. Също както и устата ѝ. Преглътна и едва тогава успя да попита:

— Кога ще повторим?

Е, не непременно до стената, защото дупето и гърба малко я наболяваха, но...

Боже, беше диво и страхотно!

Найл повдигна глава от рамото ѝ и се усмихна. Усмивка, която накара нещо в сърцето ѝ да трепне, и за кратък миг мракът в очите му сякаш изчезна.

А членът му, все още в нея, се напрегна. Тя потръпна.

„Искам още!“

Но демонът се отдръпна назад и Холи не успя да сдържи стона, който се отрони от устните ѝ, когато пенисът му се изплъзна от тялото ѝ. Толкова приятно.

Той я пусна и краката ѝ стъпиха на пода. По тялото ѝ пробяга тръпка. Съмнението я обзе. А може би фантастичният секс за него не беше такъв? Толкова много жени бяха преминали през ръцете на Найл, че той определено имаше с какво да сравнява. Дори се говореше, че преди много години беше отдал сърцето си на сукуба. Нима тя наистина можеше да се сравнява с демон на секса?

— Под душа или в леглото?

Думите бяха произнесени с тих и дрезгав глас, изпълнен със страст и чувственост, които стопиха до шепот съмненията в главата ѝ. Холи премигна.

— Аз...

Найл стисна зъби.

— В леглото.

Вдигна ръка и посочи към стълбите.

— Първата стая вляво — след което се погледна. — Само ще се избавя от презерватива и ще те последвам.

Наведе се и я целуна. С толкова страстна целувка, че главата ѝ се замая.

Щом се обърна, за да тръгне в указаната посока, веднага установи, че краката ѝ не бяха много стабилни. Затова се наложи да се

хване за перилата. Побиваха я тръпки, коремът ѝ се присвиваше от... желание; желание към него.

Един път беше крайно недостатъчно. Добре, че имаха на разположение останалата част от нощта. И добре, че и на Найл му харесваше сексът с нея.

— Дяволски красива си!

Думите му я спряха почти на края на стълбището. Холи се обърна и го погледна. Напълно гол Найл я гледаше отдолу. Толкова много загоряла плът. Презервативът вече го нямаше, но членът му отново беше готов за действие. Демонът не отместваше поглед. Лицето му беше напрегнато. Той облиза устни и Холи едва не пусна перилото и не се изтъркаля обратно по стълбите.

Найл се усмихна и тръгна към нея. Желанието отново забушува в кръвта ѝ.

Демонът се изкачваше стремително, като прескачаше стъпалата през две, през три. Само след броени секунди щеше да бъде до нея. В нея.

Тя се втурна нагоре и усети как адреналинът я изпълва. Стъпи на последното стъпало и погледна наляво. Стаята тънеше в мрак и единствената светлина в нея се дължеше на Луната и звездите, които надничаха през големите прозорци. Все пак Холи успя да забележи очертанията на легло; голямо легло, с четири стълба във всеки ъгъл.

Изрита обувките си, смъкна полата в крака си и... отзад я обгърнаха две силни ръце. Те я плениха в силна прегръдка и я притиснаха към мускулести гърди. Дупето ѝ се отърка във възбуден член. Найл обхвана с ръце гърдите ѝ, склучи пръсти върху твърдите им зърна и започна да ги дразни. Дишането на Холи се накъса и тя отметна глава назад. Демонът заръмжа и впи устни в гърлото ѝ. В лоното ѝ сякаш изригна вулкан. Краката ѝ се подкосиха, а леглото беше толкова близо. Една ръка се плъзна по корема ѝ. Пръстите ѝ — силни, с идеален размер — се плъзнаха надолу, през тъмните къдрици, които я прикриваха.

Този път нямаше никаква нежност. Никакви игри. Или ласки. Тя разтвори крака и Найл вкара двата си пръста в нея. Холи въздъхна името му и се изви.

Навън, навътре. Пръстите му се движеха в див ритъм. Зъбите на демона одраха гърлото ѝ.

О, по дяволите...

Беше готова да свърши всеки момент. Тя усещаше приближаването на оргазма. Напрежението ниско в корема ѝ нарастваше. Кръвта пулсираше болезнено е тялото ѝ. Беше толкова близо...

Той махна ръката си.

— Лягай на леглото!

Ръмжене. Заповед.

И кой смяташе да спори, когато умопомрачителният оргазъм беше само на няколко секунди?

— По гръб...

Охо, тук можеше да поспори.

— Сам лягай по гръб, демон!

Найл разтърси глава и отметна коса назад. После се приближи до леглото и седна в очакване, без да сваля поглед от очите ѝ. Неговите собствени бяха бездънни и изпълнени с мрак. Но не зли. И не студени.

И как така ги беше сметнала за такива?

Толкова огън имаше в тези черни дълбини. И толкова желание.

Демонът рязко издърпа чекмеджето на шкафчето до леглото. Дочу се звук на разкъсване на опаковка и Холи се досети, че Найл си слагаше нов презерватив.

А толкова издръжлив мъж си беше просто мечта.

Леглото леко изскърца под тежестта му. Холи застана на колене до него, в очакване той да изпълни заповедта ѝ. Насмешливата му усмивка блесна в мрака на нощта и сърцето ѝ заби по-бързо. Най-накрая Найл се излегна върху завивките и сложи ръце под главата си.

— Искаш ли ме?

Да, проклятие!

— Тогава ела и ме вземи.

Подигравка. И предизвикателство.

Но Холи винаги беше обичала предизвикателствата.

Тя седна върху него и влажните ѝ гънки се притиснаха към възбудената му плът. Прокара нокти по гърдите му. Погали зърната му. След което размърда бедра и се отърка в него, без да го поема в тялото си. Все още не беше дошло време за това. Тази игра се играеше много приятно. Наведе глава и прокара език по лявото му зърно. Найл и без

това беше възбуден, но когато усети докосването ѝ, не успя да сдържи стона си.

— Върху... мен...

Още една заповед?

Тя съсредоточи вниманието си върху другото зърно и отново се отърка във възбудения му член. Демонът реагира светкавично, обхвана с ръце бедрата ѝ и я притисна към себе си.

— Никакви игрички, любима — устните му се разтеглиха в хищно озъбване. — Не и... сега. Прекалено силно те желая.

Дори след първия път? Уау!

След което се тласна нагоре към нея и проникна едва-едва.

Напрежението в тялото ѝ нарасна, но този път Холи беше готова. Само след миг Найл нахлу в нея. Толкова дълбоко, че я запълни докрай. Демонът я повдигна над тялото си, след което със сила я натисна обратно.

И така отново. И отново.

Холи нямаше нужда от напътствията му. Тя се движеше върху него толкова бързо, колкото можеше, в опит да догони изплъзналия ѝ се преди малко оргазъм. Чувственото докосване на телата им приближаваше и двамата към кулминацията.

По-дълбоко.

По-бързо.

По-твърдо.

Тя опря длани върху гърдите на Найл и премести центъра на тежестта си напред, за да може по-удобно да се движи срещу него.

Найл затвори очи и стисна зъби.

„Никога още... не и по този начин... не и така...“

Когато Холи свърши, тя въздъхна името му, докато тръпнеше от удоволствие. Светлината на звездите сякаш за миг помръкна. Стори ѝ се, че тъмнината наоколо се сгъстява, докато туптенето на сърцето отекуваше в ушите ѝ.

Найл продължаваше да се движи под нея. Холи примигна и се вгледа в лицето му.

Напрегнато. Свирепо.

Той направи последен тласък в тялото ѝ и членът му потръпна. Очите на Найл се разшириха в момента на оргазма и удоволствието смекчи чертите на лицето му.

След това демонът я целуна.
Тя беше загубена.
По дяволите, беше загубена.
Без изобщо да разбере, се оказа затънала в блатото чак до ушите.

ГЛАВА 8

Когато на следващата сутрин Холи се събуди, през прозорците нахлуваше ярка слънчева светлина. Наложил се да премигне няколко пъти, за да привикнат очите ѝ. След което започнал да си припомня къде се намира, защото това не беше нейната стая, и...

Някой облиза клитора ѝ.

Боже Господи!

Холи се повдигна на лакти. Пред очите ѝ се понесоха картинки от изминалата нощ.

Найл.

Секс на първия етаж.

Секс на втория етаж.

Отново секс.

О, да...

Тъмнокосата му глава беше между бедрата ѝ, а силните му ръце ги държаха разтворени. Широко.

Найл я дегустираше и облизваше, без да бърза, като я ласкаеше с умелия си език.

Той изръмжа. Звукът завибрира по кожата ѝ и накара коленете ѝ да изтръпнат. После навлезе в нея с език.

Проклятие! Тя свърши.

Тялото ѝ беше разтърсено от огнен взрив.

По време на оргазма Холи не отместваше очи от него. Той повдигна глава и облиза устни — сякаш все още продължаваше да се наслаждава на остатъците от възбудата ѝ. О, този негов палав език...

Тя все още тръпнеше от удоволствие, когато очите му, вперени в нея, се разшириха. Това беше един дяволски приятен начин да започнеш деня. Да се събуждаш така беше много по-добре, отколкото да го правиш от звъна на будилник.

И никакви кошмари. И мисли за...

Не. Нямахте да мисли за това. Не и сега.

Когато вълните на удоволствието затихнаха, Холи посегна към него. Мъжът определено беше възбуден и тя нямаше нищо против да му се отплати със същата услуга...

— Мамка му! Какво, по дяволите, става? — очите на Найл се бяха превърнали в два малки черни ледени блока. Той скочи от леглото, хвана я за ръцете и я стисна.

Холи направо зяпна. За по-малко от секунда мъжът се беше превърнал от нежен любовник във вбесен демон.

— Найл, какво... — той стисна по-силно. — Боли ме!

Пръстите му се бяха впили в кожата ѝ. Демонът леко отслаби хватката си, но погледът му стана още по-мрачен. И опасен.

— В каква игра играеш?

Ама той какво? Дали не беше полудял? Холи едва успя да поклати глава. Тялото ѝ все още се разтърсваше от тръпките на удоволствието, краката ѝ трепереха, а в очите на Найл се четеше само ненавист.

Страхотен секс. И нощ, изпълнена с чисто удоволствие.

И само за един миг, всичко се беше объркало. Тази сутрин.

Интересно, дали точно това означаваше да живееш с демон?

— Отговори ми! Сега вече те видях.

Така ли? Ами би трябвало да я е гледал през цялото това време. Холи навири брадичка.

— Махни си ръцете!

Не разбираше какво се беше случило, но определено започваше да се... плаши.

Сърцето ѝ запрепуска лудо, но не от страст. А от ужас. Защото въздухът в стаята отново се беше сгъстил. Лампата на нощното шкафче се разтресе така, сякаш... След което просто се взриви и парчетата от нея се разлетяха из цялата стая.

Холи извика и се отдръпна по-далеч.

— Аз те видях — повтори той и мускулчета затрепкаха върху скулите му.

— Така ли? Сякаш не си ме виждал! — тя скочи от леглото, дръпна чаршафа и го уви около тялото си. Да бъдеш гола беше добре дотогава, докато любовникът ти не превъртеше след орален секс.

Какво пък, можеше да му се отплати със същото.

— И аз вече те видях, задник!

Всеки сантиметър от голото му, изпълнено с ярост тяло. Не, за нищо на света нямаше да му позволи да я обърка. Мъжът явно не беше на себе си и... беше време да изчезва отгук.

Холи се обърна и се насочи към вратата.

— Ти си демон... — едва успя да изрече Найл.

Тя зяпна за втори път през това утро. Не. Нямаше начин. Холи му хвърли поглед през рамо.

— Какъв ти е проблемът? Ти много добре знаеш, че аз...

— Видях очите ти, когато свърши, любов моя — милото обръщение не беше вече ласка, а по-скоро обида. — Стига си го крила!

Огледалото, което висеше до нощното шкафче, се разби на дребни късчета.

Холи тръсна глава.

— Това е невъзможно — думите се отнасяха не за огледалото, а за обвиненията. — Аз съм човек.

— Шибана лъжа!

В този момент Холи осъзна колко много опасности можеше да крие сексът с демон.

Найл прекоси стаята и я сграбчи за ръцете. Той явно губеше контрол. И го осъзнаваше. Не успяваше да чуе точните й думите, с които му казваше, че е луд и че е разрушил онова, което е можело да се превърне в нещо голямо...

Гласът й се заглушаваше от бясното туптене на сърцето му и яростния рев на душата му.

Демоните също имаха душа. И можеха да обичат. Тях също ги болеше.

В очите на Холи сега се преливаха изумрудените оттенъци, но той беше видял проблясването на мрака, когато лицето й застина в екстаз.

По-черни от черното. Зеници. Ириси. Всичко.

Очи на демон.

Като неговите.

Така, както изглеждаха без защитата на магията.

Демоните бяха особено уязвими по време на оргазъм. В този момент силите им бяха нестабилни. И защитната магия можеше да изчезне за няколко безценни секунди.

Точно както се беше случило при нея.

„Водила ме е за носа! През цялото това време. Още от първата ни среща.“

Беззащитна смъртна? Как ли пък не!

Сигурно беше достатъчно силна, щом беше успяла да го заблуди.

А той много добре знаеше, колко опасни бяха силните демони. Знаеше го много добре.

Ами ако беше нагласено? Всичко. Карл. Сам. И ако тя просто искаше да се приближи по-плътнo до него; да влезе под кожата му и да го направи следващата си жертва!

Мамка му!

Не е бил толкова дяволски вбесен, откакто...

Откакто беше навършил дванадесет; когато майка му го изхвърли от живота си, като го остави на счупеното стълбище на къщата на баба му. Майка му беше ужасена от него и от силата му и отчаяно се мъчеше да се избави от собственото си дете.

А той я молеше. И се оправдаваше. Но тя го остави с голяма кафява торба, пълна с дрехите му, и соления привкус на сълзи върху езика. След което си тръгна. Без да се обърне нито веднъж.

— Найл! — пронизителният възглас на Холи го върна в настоящето.

Той премигна и спомените за червените стопове на заминаващия по разбития стар път автомобил изчезнаха. Холи все още стоеше пред него; с бледно лице и подпухнали розови устни, втренчена в лицето му така, че между веждите ѝ се беше образувала бръчка.

— Пус-ни-ме!

Не, не и докато не изяснеше... Тя го ритна по крака.

Той изруга и я пусна. Що за нападение беше това? Демон не би...

— Извратеняк! — с бързо движение тя закрепил чаршафа към тялото си, подобно на римска тога. — Мислех си, че сме... Майната му на всичко — въздъхна тя дълбоко. — Не знам какви глупости говориш, но мога да ти кажа само едно: ти скапа най-страхотния секс, който някога съм имала.

Най-страхотният секс, който беше имала!

Думите ѝ изобщо не го успокоиха.

В неговия живот този секс също беше най-страхотният.

А той имаше с какво да сравнява.

Никой не можеше да се сравни с Холи. Удоволствието беше такова, че би могло да го разкъса на части. Ето защо толкова го заболя, когато видя истината.

Да, той беше овладял тялото ѝ. И в мрака на нощта му се стори, че беше успял да се докосне до нещо голямо...

Само за да разбере след това, че всичко е било една лъжа. И капан.

— Трябва да ти призная, че си много добра актриса. — Тя се беше промъкнала под бронята му, а той дори не го беше усетил.

— А ти си луд! — погледът ѝ обходи стаята. — Проклятие! Къде са ми дрехите?

Вероятно разпръснати навсякъде.

— Защо продължаваш да се преструваш? Играта свърши.

Блестящият ѝ поглед отново се обърна към него.

— Не играя на никакви игри, задник! Между нас всичко свърши.

Намери полата си и я облече под импровизираната си тога. До вратата видя блузата си. Найл я беше донесъл през нощта, в опит да се покаже като джентълмен. Майната му на всичко! Тя не си направи труд да търси сутиена си, а изруга, нахлузи блузата през глава и просто пусна чаршафа, с който се беше загърнала.

После погледна към Найл и поклати глава.

— Мислех, че най-болезненото преживяване в живота ми беше тогава, когато намерих главата на годеника си навряна между краката на някаква студентка. По дяволите, Найл, ти току-що разкъса душата ми!

В очите ѝ блестяха непролети сълзи, а върху езика си усещаше привкуса на сол. После грабна обувките си и изхвърча от стаята.

Стори му се, че някой го блъсна в гърдите.

Найл направи крачка напред. Искаше му се да се втурне след нея.

Лъжлив демон.

„Също като мен!“

Не, Холи не беше като него. Беше я наблюдавал прекалено дълго и внимателно. И беше видял как се отнасяше с хората.

Изскърца със зъби.

И все пак беше видял мрака в очите ѝ.

Чуваше я как тича надолу по стълбите.

По дяволите! Найл бързо издърпа чифт дънки и ги обу. После се втурна след нея.

Тя се оказа бърза. Когато Найл я настигна, Холи тъкмо отваряше входната врата с едната си ръка, а в другата стискаше ключовете от колата му. Той блъсна вратата обратно и тя се озова в капан между нея и тялото му. Сладкият ѝ аромат — смес от лавандула и топло ухание на жена — погъделичка носа му.

Холи стоеше с гръб към него. Тялото ѝ беше изпънато като струна, а раменете — сковани. Косата ѝ беше отметната назад и една къдрица го докосна по скулата. Той си позволи за секунда да затвори очи и да вдиша дълбоко.

Пред очите му проблесна спомен за онази вечер, когато Холи стоеше на онази миризлива уличка. Изпълнените с ужас очи. Пребледнялото лице.

Беззащитна. В капан.

Копелето демон едва не я беше убило.

Той отвори уста...

Ама че глупост. Един демон не може да контролира друг. Особено силен...

Холи се обърна. Тялото ѝ се отърка в неговото и тя го погледна.

С толкова зелени очи...

И толкова объркани.

„Проклет да съм!“

Осъзнаването на истината едва не подкоси краката му.

— Ти не знаеш.

Нямаше начин да се беше излъгал толкова много в нея.

Той винаги можеше да види същността на човека. Да почувства злото и лъжата — това беше част от същността му като демон.

Не усещаше Холи да лъже. Дори сега.

Един демон не може да контролира друг.

Във всеки случай чистокръвен. Но това правило не се отнасяше за хибридите.

Холи отново се намръщи.

— Не зная какво? — облиза устни тя. — Найл, престани да ме объркваш. И без теб си имам достатъчно проблеми...

Устните му се нахвърлиха върху нейните с целувка. Дълбока, жадна, изгаряща... Но тя го отблъсна назад.

Защото той го позволи, а не защото тя притежаваше някаква свръхсила.

— Аз не съм от жените, на които им харесва, когато мъжът се държи като истински кретен, а в следващия миг отново се превръща в трепетен любовник. — Устните ѝ се извиха в горчива усмивка, без трапчинки, но очите ѝ се присвиха. — Дори, ако сексът е повече от страхотен.

Тя не знаеше.

Найл осъзна, че в момента трябваше да подходи с изключително внимание. Ако не се беше взривил от гняв, щеше да успее да съобрази...

Жената се беше озовала в света на „Другите“ преди няколко месеца. И приличаше на агнец на закление. А някои реакции не могат да бъдат фалшифицирани.

И той щеше да помни до края на живота си ужаса в очите ѝ в онази малка уличка.

— Прости ми, Холи. — Думите се усещаха странно върху езика. Защото това беше първият път, когато Найл се извиняваше на някого.

А ако съдеше по изражението на Холи, тя също го беше разбрала.

— Хм... Повтори го още веднъж, моля.

— Прости. Ми. Холи. — Той нямаше да се оправдава. Нито да се моли. Беше се заклел да не го прави преди много години.

— За това, че ме нарече демон ли? Какво пък, ти...

— Не за това.

Устните ѝ се разтвориха.

— Ти си демон, любов моя. Но най-странното е, че... мисля, че дори не го знаеш.

Холи потърка челото над очите си и буквално изръмжа:

— Аз не съм демон!

Той хвана ръката ѝ, дръпна я надолу и я задържа.

— Не, демон си.

От устните ѝ се откъсна нервен смях.

— Ти сериозно ли го мислиш?

— Мога да го докажа. Само ми дай малко време. — Трябваше да провери историята на семейството ѝ, а това можеше да отнеме няколко дни. Или по-малко, в зависимост от това кого щеше да наеме и каква сума да му предложи. Но определено щеше да намери доказателства.

Просто трябваше да копне по-надълбоко.

— Аз няма как да съм демон. Мисля, че щях да зная...

— Аз също си мислех така.

— Родителите ми щяха да ми кажат, не мислиш ли? А те не са го направили, защото не са били демони, а съвсем обикновени хора... — върху лицето ѝ премина сянка. — Във всеки случай, баща ми беше точно такъв, докато не получи сърдечен пристъп и... — Холи вирна брадичка. — Та той беше счетоводител, за бога! А майка ми — инженер в завод за автомобили.

— Може би тя също не е знаела. — А може би нито един от родителите ѝ не е знаел?

Например може да е била осиновена. Или някъде далеч в родословието ѝ, някой роднина на Холи би могъл да има връзка с демон.

— Не се заблуждавай, аз много добре знам какво видях в спалнята. — Когато тя лежеше гола и възбудена под него и само секунда я делеше от нахлуването му в розовата ѝ плът.

Тогава Найл я погледна в очите и светът буквално спря, за да се завърти след това отново в мъгла от кървавочервена ярост.

— Грещиш — дочу той тих шепот. — Аз щях да зная.

Найл повдигна ръката ѝ и притисна устни към пръстите ѝ. Беше прецакал всичко, беше се лишил от доверието ѝ и сега не знаеше как да оправи нещата между тях.

Дори само мисълта, че Холи го беше предала...

Това разби самоконтрола му и го накара да се отдаде на яростта на гнева.

— Не, любима... — Сега това обръщение беше истинска ласка. — Нямах да знаеш.

И точно в това беше проблемът.

Няколко часа по-късно Холи се мятеше насам-натам из кабинета си, като не спираше да превърта в главата си думите на Найл.

Демон. Мъжът наистина вярваше, че тя беше демон.

Ама че безумие!

Пълна нелепица. Нима не беше?

Но Найл не се шегуваше. Гневът, който беше зърнала в черните му очи, беше прекалено реален. И истински.

„Защото е смятал, че съм го водила за носа?“

По дяволите! Тя рязко спря. Това бе просто невъзможно.

О, Боже Господи... Ами ако беше истина?

Още от самото начало тя беше обсебена от мисълта за демоните, а „Парадайз Фаунд“ направо я изкушаваше.

Тяхното леговище. Дали защото беше демон?

Не, невъзможно!

Холи удари с длан по бюрото. Тя беше човек на сто процента. Чак до върха на маникюра си. Без значение какво си мислеше, че е видял Найл.

На вратата се почука.

Тя се стегна, вдиша дълбоко, за да се успокои, и се обърна.

— Ким, намери ли онези...

Но не Ким стоеше в рамката на вратата. Тя си мислеше, че стажантката е заета с издирването на записите от камерите за наблюдение от вчера, но от вратата не я гледаше симпатичната брюнетка.

— Какво, по дяволите, правиш тук? — извика Холи и трепна от изненада.

И да, тя определено беше изненадана. Изобщо не беше очаквала да види доктор Захария Хол. Светла коса, сресана назад, златист, равномерен тен и сини очи, в които беше застинала усмивка. Той беше последният човек на земята, когото очакваше, или искаше, да види.

Усмивката на мъжа леко помръкна.

— Холи... ти не ми се сърдиш още, нали?

Тя едва не изръмжа. Разсъблечен годеник между краката на студентка оглавяваше хит листата ѝ за лоши моменти. Копеле!

— Всъщност все още съм ядосана. И ще остана в това състояние през следващите... поне още двадесет години. — Защо, по дяволите, се беше довял тук? След скъсването им той се беше опитал да ѝ се обади няколко пъти, но тя го беше отрязала. След което — слава на Бога! — сметна, че Зак се е разкарал от живота ѝ. Искрено се надяваше той да се беше върнал към преподаването и палавите студентки, които бяха готови на всичко само за да получат отлична оценка.

Усмивката върху лицето му окончателно изчезна.

— Направих грешка. Сгреших един-единствен път.

Един път ли? Как ли пък не?

Тя изсумтя.

— Един път. Или дваисет. — Което според нея беше много по-близо до истината. — Това не е от значение. Аз приключих с теб.

Зак влезе в кабинета ѝ и затвори вратата зад гърба си.

Холи зяпна от изумление.

— Хм... Зак, нямам никакво желание да разговарям с теб — изобщо никакво.

— Съжалявам, че те нараних. — Думите му прозвучаха искрено, а в очите му светеше разкаяние.

Извинението на Зак силно се различаваше от онова на Найл. Толкова изгладено и излъскано. Никаква неловкост. Тази сутрин ѝ се стори, че думите на демона се бяха изтръгнали от него заедно с късчета плът по тях. Но сега нямаше подобно усещане със Зак. Всъщност Холи изобщо не му вярваше.

Докато на Найл... По-късно трябваше отново да се върне към това.

— Много съжалявам, че изгубих четири месеца от живота си с теб. Мисля, че сме квит. — Хм... да, една хладнокръвна кучка би казала точно това.

Е, нека я смята за хладнокръвна. А това, че можеше да я сметне и за кучка, я караше да се гордее.

Бръчките около очите му бяха станаха по-забележими. Зак не носеше очила днес; слагаше ги само когато четеше лекции. Но тя добре знаеше, според собственото му скромното мнение, разбира се, че с тях приличаше повече на учен. За Зак беше изключително важно да прави впечатление на умен и интелигентен професор.

Доктор Захария Хол преподаваше биология в Университета Мелрун в Атланта. Той провеждаше дните си или в занятия със студенти, които го гледаха със замечтан поглед, или беше зает с писане на не толкова нужни статии в научни списания; ако не чукаше студентки, разбира се.

Когато го видя за пръв път, Холи погрешно реши, че мъжът отговаря на всичките ѝ изисквания. Умен. Честен. Възпитан. Между тях не беше проблеснала искрата на привличането, но тя реши, че няма причина това да се превърне в непреодолима пречка за връзката им. И

затова, по време на една вечеря в скъп ресторант, след като сервитьорите бяха отнесли остатъците от омара, тя прие предложението му. За съжаление, два месеца по-късно го хвана на „практическите занятия“ с негова студентка.

Нима можеше да му вярва?

— Бях уплашен, Холи. — Думите му отново звучаха искрено. Може би говореше истината?

— Влюбих се в теб. Прекалено бързо и силно. Не разбирах какво се случва с мен и...

Холи завъртя очи.

— Реши да се изчукаш с друга? Разбирам... — Нямахме време за тази драма. — Послушай, не искам да си губя времето с обясненията ти. Аз просто... — Просто не ѝ пукаше за него!

Въздухът рязко напусна гърдите ѝ.

Ама че работа! Истина беше. На нея не ѝ пукаше. Изправи рамене така, сякаш току-що се беше освободила от огромен товар.

— Зак, това беше преди няколко месеца. Аз вече се съвзех и започнах нов живот. Надявам се, ти също. — Ето, сега беше неин ред да се държи искрено.

Не като кучка. Или като не чак такава кучка?

Зак стисна зъби.

— Срещаш се с друг ли?

Дали все още се срещаше с Найл? След всичките му обвинения тази сутрин?

Ами ако беше истина?

— Аз...

На вратата отново се почука.

— Влез! — Холи беше готова да се зарадва на всеки, който прекъсваше срещата ѝ със Зак.

Показа се усмихнатото лице на Ким.

— Имаш пратка.

Само не още една. Всичко в нея се стегна.

Вратата се отвори изцяло и Ким внесе ваза с огромен букет червени рози. Наситеният им аромат изпълни кабинета.

Холи премигна.

— Ти видя ли кой...

— О, да-а-а... — Ким сякаш не беше забелязала присъствието на Зак. — Сузи беше на рецепцията, но аз успях бегло да го зърна. Такъв един сексуален, тъмнокос мъж със слънчеви очила.

Зак се изкашля, при което Ким подскочи. Значи, тя наистина не го беше забелязала.

Холи се изправи и взе букета.

— Благодаря ти, Ким.

Вазата беше прохладна. Найл сигурно беше донесъл цветята направо от цветарския магазин.

Ким едва забележимо кимна, преди да излезе, а тя постави вазата върху бюрото си. Сред кървавочервените рози имаше малък бял плик. Пръстите ѝ леко трепереха, когато посегна към него.

Червените рози винаги са били нейна слабост. Тя отвори плика и извади картичката.

— Значи наистина си имаш друг...

Уверени черни букви върху белоснежна хартия.

Аз съм копеле, но ти и така си наясно с този факт. Но дори не се досещаш за онова, което се крие в теб и което се мъчи да излезе на свобода.

За разлика от мен.

Дай ми шанс да ти го покажа, любима.

Пръстите ѝ смачкаха картичката.

Демон.

Нямаше как Найл да греши. Съдейки по слуховете, които тя събираше жадно из града, той беше най-мощният демон в Атланта. А от неговото внимание не би се изплъзнал фактът, че правеше секс с демон.

„Аз те видях!“

Холи затвори очи. Да можеше да затвори очи на всичко и да се престори, че нищо не е случило. Но ако...

Найл можеше да ѝ покаже един абсолютно нов свят, към който тя така отчаяно се стремеше още от самото начало; също като дете, допряло нос до витрината на магазин за играчки.

— Радвам се, че си срещнала друг — процеди през зъби Зак, но с неискреност. — Аз... няма да ти отнемам повече от времето.

Холи отвори очи и видя доктор Хол да излита като куршум през вратата.

Какво пък, Холи беше получила цветята и картичката му, така че следващата стъпка трябваше да бъде нейна. Тя можеше да го прати по дяволите или да се реши да се върне при него, за да разбере какви тайни се криеха дълбоко в душата ѝ.

— Трябва ми всичката информация за Холи Щорм — каза Найл на седящия пред него мъж. Магьосниците най-добре от всички надушваха всичко, което беше скрито. А Жил... той беше най-добрият. Частният детектив, чиито клиенти принадлежаха към Другите, преживяваше от това, че нарушаваше законите по всички възможни начини.

Жил присви златисто — сивите си очи.

— Откъде ми е познато това име?

Двамата се намираха в офиса на Жил, който беше в умопомрачително скъпа бизнес — сграда в центъра на Атланта.

— Тя е журналистка в „Нюз Флаш Файф“. — И не само това.

— Искаш да узнаеш дали дамата няма нищо против да си поиграе с тъмната страна?

„Прииска ми се да си поиграя...“

— Това вече го зная. — Пръстите на Найл потропваха по ръба на бюрото. — Искам всичко за семейството ѝ, любовниците ѝ. Искам да зная за всяко странно събитие в живота ѝ. Крайният срок е вчера.

След като занесе цветята за Холи и ги остави на рецепцията, в сърцето му се беше вкоренил нов страх. Той се беше разходил из сградата на телевизията без някой да го спре; явно охранителят Стив просто го избягваше.

А Холи беше като него. Той го знаеше със сигурност, дори тя да не беше наясно с този факт.

„*Нечистите ще умрат!*“

Жил наведе глава настрани.

— Това ще ти струва солидна сума.

— Изненадай ме с още нещо, Жил.

— Насочи ме какво конкретно да търся. Намекни поне...

— Скелети. — Демонически при това. — Нещо ми подсказва, че жената ги има в рода си; дори предостатъчно.

Все нещо щеше да се намери.

Холи отново закъсняваше за срещата. Ако не се вземеше в ръце, сама щеше да си изработи лоша слава.

Преди да тръгне, трябваше да прегледа записите от камерите за видеонаблюдение. Разбира се, тази нишка не я отведе доникъде, защото записите просто бяха изчезнали.

Не изтрити. Не повредени. А изчезнали.

Момчетата от охраната не бяха на себе си. Съобщиха за нарушението на собственика на канала. Някой си играеше с „Нюз Флаш Файф“. С нея по-точно.

Беше решено да поставят нови камери. И да наемат още хора за охрана. След кървавото убийство, станало в сградата, важните клечки от ръководството на телевизията не искаха да рискуват.

И ето Холи закъсняваше с петнадесет минути за среща, която не искаше да пропуска. Мекият звън оповести пристигането на асансьора на нужния етаж. Вратите му се разтвориха встрани и тя се втурна напред. Само след броени секунди отвори невероятно добре полираната врата. Не обърна внимание на златните букви върху нея, а побърза да влезе. Видя вещицата, седналата зад бюрото. И да, Ванеса беше истинска вещица. Холи беше убедена в това — миналия път, когато дойде, я беше заварила да чете книга със заклинания. А после ѝ се стори, че червенокосата жена накара на няколко пъти писалката си да левитира във въздуха.

— Много съжалявам за закъснението си — Холи много се надяваше, че няма да бъде превърната от нея в жаба или нещо друго, като наказание за закъснението. — Дали... доктор Дрейк приема още?

Ванеса изви вежди.

— Вече е за втори път.

Холи трепна.

— Зная. Много съжалявам.

Изненадващо, но вещицата се усмихна.

— Само не го превръщайте в навик, става ли? Тя ви чака.

Холи въздъхна с облекчение. Чудесно! Днес беше просто наложително да се види с Доктор Чудовище. Затова забърза към кабинета.

— Е, поне не влачиш със себе си някоя змия...

Мърморенето на Ванеса настигна Холи до вратата и тя се обърна назад.

— А... да.

В този момент вратата се отвори и пред нея застана Емили Дрейк, известна като Доктор Чудовище. Черната ѝ коса, както обикновено, беше прибрана в стегнат кок на тила. Приятните черти на лицето ѝ излъчваха спокойствие, а в зелените очи се четеше любопитство. Изглеждаше като всяка друга обикновена жена, която можеш да срещнеш в града, но д-р Дрейк по никакъв начин не можеше да бъде причислена към тях. Тя имаше много специален и особен дар и нейните пациенти бяха само Други. Носеха се слухове, че тя може да види и определи само с поглед принадлежността им към конкретния вид. Освен това Емили умееше да предразположи и усети събеседника си. От нея не оставаше нищо скрито и Холи не можеше да отрече очевидното.

Емили погледна към часовника си и я покани.

— Пак закъсняваш?

— Наистина ли ще ти бъде интересно, ако започна да разказвам какво точно ми се случи днес? — Вероятни демони в рода. Нейният бивш годеник от Ада. Възможен убиец, който я преследва.

Доктор Дрейк се разсмя и затвори вратата.

— Стига, Холи! Нали знаеш, че точно за това стоя тук — за да слушам? — каза тя, след което посочи към мекия диван и зае обичайното си място зад бюрото. В средата му имаше малък ноутбук.

Холи прекоси стаята. Диванът. Само поглед върху него я караше да се разтреперва, а това беше шестата ѝ визита в кабинета. Беше започнала да посещава д-р Дрейк от... отчаяние. Карл беше първият, който беше споменал името ѝ. И беше разказал как му е помогнала Доктор Чудовище. Холи много се надяваше психотерапевтът на „Другите“ да помогне и на нея. Не искаше повече да е безпомощна.

Светът беше пълен с чудовища... хищници, които се срещаха и в света на Другите, и в света на смъртните. И вече го беше разбрала.

Никога повече не искаше да се чувства толкова слаба, както в онази пресечка. Никога отново. Трябваше да има начин да защити съзнанието си от подобни атаки. Все трябваше да има някакъв начин...

А ако някой знаеше за този начин, то това трябваше да е д-р Дрейк.

Така беше започнала тези консултации. Наполовина лечение, наполовина уроци за защита на съзнанието. Най-странното беше, че това сработи.

Ето например тя не избухна, когато нейният бивш годеник цъфна в кабинета ѝ. Без помощта на Доктор Чудовище, тя най-вероятно щеше да го разкъса на много малки парченца.

— Аз... аз искам да попитам нещо. — Холи седна на крайчеца на дивана. Чувстваше се странно неловко. Същото напрежение я беше обхванало и онзи път — на първата ѝ визита — но четиридесет и петте минути бяха изтекли неусетно.

„Аз зная за съществуването на «Другите» — уверено беше казала тя тогава. — Няма нужда да се преструваш пред мен.“

Емили беше запазила мълчание.

— Аз го зная и съм тук, защото искам да се науча как да се защита.

Д-р Дрейк беше наясно какво се беше случило на онази воняща и мръсна уличка. Нейният любовник — детектив Колин Гит — се беше озовал там буквално секунди след последното действие. Холи подозираше, че между доктора и ченгето имаше много малко тайни. Ако въобще съществуваха такива.

В очите на психотерапевта тогава светеше разбиране. Емили се съгласи Холи да стане нейна пациентка. И започна да я учи как да си слага ментални бариери и да ги накара да заработят. На нея ѝ се налагаше толкова силно да се концентрира, че от това я заболяваше главата, а сърцето ѝ се разтуптяваше като лудо.

Но на тези сеанси имаше не само обучение. Тя изведнъж се хващаше, че разказва на д-р Дрейк за Зак. За родителите си. За брат си. Боже, когато заговори за пръв път за Питър, плака повече от час.

— Можеш да ме питаш за всичко — отвърна Емили и взе химикала си. — Но помни, че аз също ще задавам въпроси.

Тя винаги правеше така. Коварни въпроси, отговорите, на които на пръв поглед изглеждаха лесни. Но когато се замислеше над тях се отваряха стари рани, които Холи отдавна се опитваше да излекува.

Затова сега въздъхна дълбоко.

— Защо... защо се съгласи да ме приемеш? Ти знаеше, че съм журналистка. Можеше да идвам тук само за да измъкна някаква гореща информация...

— Ти не си такава — без колебание отвърна Емили.

Дали беше почувствала това със своя дар?

— Сигурна ли си?

Последва кимване.

— Но защо ме прие? — отново попита Холи. Отговорът на този въпрос беше много важен за нея.

— Ти имаше нужда от мен — доктор Дрейк присви рамене. — Не съм свикнала да отказвам на хора, които имат нужда от помощта ми.

По дяволите, това си беше истина! Тя наистина имаше нужда от Емили, за да не се окаже отново в положението на беззащитна. Но...

— Аз не съм като другите ти пациенти.

Холи беше видяла някои от тях. Беше ги засичала в приемната. И те не бяха много разговорливи. Всички пациенти на д-р Дрейк бяха „Други“, докато тя...

Веждите на Доктор Чудовище леко се смръщиха.

— Не съм сигурна, че те разбирам, Холи.

— Ти лекуваш „Други“, нали? А аз не съм такава. Аз съм просто... — човек.

Дали беше такава?

Тишината в стаята стана оглушителна. Емили остави химикала на бюрото си и облиза устни.

— Малко съм объркана.

„Ами, добре дошла в клуба!“

— Холи, въпреки онова, което си чула за мен, съм длъжна да ти кажа, че имам няколко пациенти и сред смъртните.

Звучеше дяволски успокояващо и Холи притисна ръка към гърдите си.

— Ами, да... добре... разбира се, че...

Доктор Дрейк бавно поклати глава.

— Но ти... хм... си наясно, че не си смъртна, нали?

Беше добре, че тя все още седеше на дивана. Нещо подсказваше на Емили, че ако Холи стоеше права, със сигурност щеше да се свлече на земята.

— Повтори го отново, моля! — по-скоро го пропищя, отколкото изрече тя.

Емили вдигна химикала и си записа нещо в бележника.

— Не си знаела?

— И аз все още не зная. — Да, Найл се беше опитал да ѝ го каже. Доктор Дрейк само потвърди думите му, но...

О, Боже!

Как беше успяла да изживее целия си живот, без да знае, че принадлежи към „Другите“!

— Ти не си много силен демон; първо или второ ниво по тяхната скала за сила...

По демоническата скала!

— ... но аз знаех, че принадлежиш към „Другите“ още на минутата, в която те видях.

Този грохот... определено не беше дело на нейното сърце. Този грохот беше грохотът на света, който се сриваше под краката ѝ.

ГЛАВА 9

Холи крачеше във фоайето на Мистро Тауър като машинално поставяше крак един пред друг. В главата ѝ все още неспирно се въртяха думите на доктор Дрейк.

„Забелязала ли си, че раните ти заздравяват по-бързо от нормалното?“

Да, добре, беше го забелязала. Но го беше сметнала за индивидуална особеност на организма ѝ. Бяха минали само два дни, а множеството прорези, натъртвания и синини бяха изчезнали. Да, сега като се замислеше, май че всичко беше заздравяло... хм... прекалено бързо.

„Имала ли си някога усещането, че въздухът около теб се сгъстява! И сякаш те притиска!“

Да, но само когато беше около Найл. И мислеше, че тази сила е негова. А не нейна.

„В стресови ситуации или под въздействието на силни емоции могат да се пробудят дремещите в теб сили. Например при прилив на адреналин...“

Дали Найл не беше пробудил демона в нея?

„Твоите родители сигурно са знаели за това. Нищо ли не са ти казали!“

Нито дума за демоните. Помолиха я да се държи по-далеч от неприятности и да не прави нищо, с което да повтори съдбата на Питър.

Питър. Холи едва не се препъна. Дали и той...

Телефонът ѝ започна да звъни и тя разсеяно го извади от чантата си.

— Щорм.

— Бързо ела в района на склада — беше гласът на Найл. Ядосан и гневен. — Копелето отново е убило.

Не! Само не още една разчленена жертва.

— Откъде знаеш? Найл...

— Информатори, любов моя. Аз също ги имам.

С леко прещракване връзката изключи.

Още един мъртъв демон.

Холи преглътна и натисна бутона за бързо набиране, на който беше записан телефона на нейния оператор.

Тя се срещна с Бен на местопрестъплението. Да стигнат по-наблизо беше просто невъзможно — единствената сграда в средата на района на старите складове беше отцепена от полицията. Наоколо мигаха сини полицейски светлини, а жълтите ленти трептяха на вятъра.

Странно, но тя не забеляза наоколо нито един репортер. Във всеки случай поне засега. Дочу леко подсвирване отстрани.

— Холи, какво си изровила този път? — попита я Бен.

Смъртта.

Тя забеляза тъмнокосата глава на Колин Гит, който се насочваше към един от патрулните автомобили, и се намръщи.

— Бен, започни да снимаш.

След което изправи рамене и също се насочи натам.

— Къде отиваш? — опита се да разбере операторът ѝ.

Тя го погледна през рамо и очите му се разшириха под козирката на неизменната му бейзболка.

— О, не! Не го прави, Холи. Няма начин ченгето да разговаря с теб. Проклетие, дори аз знам, че мъжът те ненавижда.

— Ненавижда, е прекалено силно казано — измърмори Холи. Ръцете ѝ бяха потни, а по гърба ѝ пробягваха тръпки. В този момент Гит вдигна очи и погледна право в нея.

Е, всъщност думата „ненавижда“ можеше и да отговаря на „прекалено силно казано“.

— Снимай — повтори тя. — Аз ще се заема с ченгето.

Поне щеше да опита.

Или Гит просто щеше да я разкара.

Нямаше какво да губи. Това беше нейното разследване. Дотогава, докато онзи изрод не бъде заловен... или убит.

Гит промени посоката си и се насочи към нея.

Бавно, но решително, тя продължи да крачи към него.

— Холи Щорм! — в сенките на залязващото слънце косата му изглеждаше още по-черна. — Защо, по дяволите, не съм изненадан, че си тук?

Тя повдигна вежда.

— Може би, защото добре си върша работата?

— О, трябва да призная, че тук си права. — Устните му трепнаха в насмешка. — Защо ли ми се струва, че си свързана по някакъв начин с убиеца...

Тя се постара да не обръща внимание на намека.

— И така, това престъпление е свързано с предишните.

Найл се беше оказал прав. Умен демон.

Гит не отговори.

— Е, хайде, детектив! Дай ми нещо. Това е вече третата жертва. — Доказателства, че убиецът е един и същ Холи нямаше, но Гит не го знаеше.

— Всъщност... тя е първата — шифтърът въздъхна и поклати глава. — Изглежда, че е била първата.

— Какво?

Бяха й необходими няколко секунди, за да осъзнае, че детективът действително говореше с нея за случая.

— Искаш да кажеш, че тази жена там е била първата жертва на убиеца? — Ако това беше така, значи нещастната жертва беше стояла на това място в продължение на дни, докато тялото бавно се е разлагало.

Холи преглътна.

— Така изглежда. — Гит я измери със замислен поглед. — Ти ще трябва да си тази, която може да ми потвърди.

— Не разбирам...

Колин я хвана за ръката.

— Искам да погледнеш трупа на жертвата.

О, по дяволите, не отново!

Тя заби пети в асфалта.

— Аз съм тук, за да направя репортаж, а не... не за...

— Той иска да знае дали тя не е била една от нас, Холи — тихо каза Найл с хриплив, галещ глас, докато излизаше от сянката на най-близката сграда.

Холи не трепна при появата му. Не и този път. Защото знаеше, че е някъде наблизко. Знаеше го още на секундата, в която излезе от автомобила си. Той не би я оставил тук сама.

Нима беше започнала да му се доверява?

Явно, че беше така.

И относно превратностите на съдбата: тя сигурно беше единственият човек в страната, който вярваше на Найл Лайпен.

Гит изруга.

— И нека да позная: вие двамата не сте се оказали тук по някаква чиста случайност, нали?

Найл хвана ръката на Холи, поднесе я към устните си и нежно я целуна по пръстите.

— Където е тя, там съм и аз.

Езикът му лекичко ги погали и сърцето ѝ ускори ритъма си.

— Ама че глупости! — Детективът изглеждаше отвратен, а усмивката му приличаше по-скоро на озъбване. — Изобщо няма да се хвана на цялата тази любовна... Я чакай! — погледът му започна да се мести от Найл към Холи и обратно. — Една от нас?

Холи реши, че най-добрата тактика в дадената ситуация беше да си държи езика зад зъбите. Цялата тази демоническа същност беше нещо ново за нея.

— Проклятие! — Гит разтри горната част на носа си.

Покрай тях двама мъже в сини униформи бутаха носилка, върху която лежеше тяло, затворено в черен найлон.

Устата на Холи пресъхна. Жена. Изглежда, че на убиеца не му пукаше за пола на жертвата. Много странно.

Интересно, дали жената е познавала убиеца си?

— Минутка — обърна се Колин към санитарите. След което много по-тихо, за да чуе само Холи, допълни: — Кажи на твоя задник с камерата да спре да снима, защото иначе ще се лиши от толкова скъпоценното си оборудване.

Холи му повярва. Затова вдигна ръка и махна към Бен.

— Засега това е достатъчно. Спри да снимаш.

Бен се намръщи, но свали камерата от рамото си.

Гит я хвана за лакътя и я поведе към тялото върху носилката. Найл вървеше от другата ѝ страна.

— Отворете го — изръмжа Гит към санитарите.

Пръстите на този, който побърза да изпълни заповедта му, трепереха.

Първо до тях достигна миризмата — плътна, наситена и ужасна.

— Гит, какво, по дяволите... нарушаваш протокола...

Холи погледна наляво и видя непознат мрачен униформен полицаи.

— Можеш да обсъдиш това с капитана — отвърна му Колин, без да откъсва поглед от тялото.

Холи също погледна към него.

Отначало видя само светли, руси къдрици. Сплъстени от кръв. После видя лицето. Подпухнало, на места с почернели петна.

После забеляза зловещата „втора усмивка“ — гърлото на жертвата беше прерязано почти от ухо до ухо.

Побърза да се обърне.

— Не я познавам — нещастната жена не беше сред информаторите ѝ. Беше просто една зверски убита жена.

— Но аз я познавам.

Холи погледна към Найл.

— Казва се... Името ѝ беше Джулия Пауърс. Поработи известно време като сервитьорка в „Парадайз Фаунд“. Напусна по същото време, когато си намери приятел.

— Чието име е... — натисна Гит.

— Карл Бронкс — устните на Найл се присвиха в тънка линия. — Тя също беше една от нас.

Демон.

Гит изскърца със зъби и с кимване освободи санитарите. С тих звук те закопчаха отново ципа на черния чувал.

— Кажи ми, детектив... — Найл направи дълга пауза, докато изчакваше санитарите да се отдалечат.

Горката... Боже, какво ли беше преживяла!

Носилката изскърца, когато мъжете я натовариха в автомобила.

Найл наклони леко глава и измери Гит с изучаващ поглед.

— И от нея ли е взел нещо?

Взел нещо? От тялото? Холи притисна ръка към корема си. О, по дяволите! Тя не знаеше откъде Найл има тази информация, но, съдейки по лицето на Гит, демонът беше уцелил право в десетката.

— Мамка му! Откъде знаеш за това?

„Източници...“ — завъртя се отговорът в съзнанието ѝ.

— Както вече казах на твоя партньор веднъж, има нещо, което и двамата не осъзнавате. Във вашата полиция има повече демони, отколкото си мислите.

В това Холи лесно можеше да повярва.

— Някой от моя участък ти снася информация? — Светещите от гняв очи на Гит бяха прекалено ярки.

— Някой в твоя участък е уплашен до смърт, защото той... или тя са наясно, че някакъв психопат реже демони на парченца и си взема сувенири.

Холи дори не искаше предположи какъв може да бъде този „сувенир“.

— Защо я намерихте едва сега? — попита тя с внимателно контролиран глас. — На местата на другите убийства вие, момчета, се появявахте почти с...

— Защото работихме по сигнал — Гласът на Гит ни най-малко не скриваше емоциите, които бушуваха в него. — Копелето звънеше на 911 и ни казваше къде ще открием телата.

Искал е да ги намерят.

Холи погледна към черния чувал. Но не и нея.

— Има ли нещо, което да я отличава?

От тази мисъл сърцето на Холи направо препусна. Може би копелето беше сгафило нещо? Тя го беше научила отдавна, още като вземаше интервю от агент на ФБР преди много години. Той беше казал, че престъпниците много често са небрежни при първото си убийство — прекалено възбудени, прекалено нервни. А това винаги води до грешки. Грешки, които убиецът повече не повтаря.

Гит процеди през зъби:

— Жертвата е жена, а другите двама — мъже. — Шифтърът поклати глава. — Не съм очаквал, че сред жертвите му ще има жена.

Но очакваше да намери още един мъртъв демон.

Колин въздъхна.

— Намерил я е скитник. Патрулните полицаи отначало решили, че е дрогиран — хвърлил се към тях и започнал да говори за усмихваща се мъртва жена.

Гърло, прерязана от ухо до ухо.

Холи се опита да избута образа далеч от съзнанието си и се обърна към Найл.

— Все още ли смяташ, че убиецът е смъртен?

Последва кимване.

Гит отново изръмжа.

— Криминалистите ще претърсват мястото цяла нощ. Може и да намерят нещо...

— Което значи, че вече не сме заподозрени — изтърси Холи. Той им беше споделил прекалено много и беше престанал да ги гледа с недоверие.

Тя си пое дълбоко дъх и долови отвратителния аромат на разложена плът, който все още витаеше във въздуха.

Тази жена...

Приятелката на Карл. Джулия.

В главата на Холи нещо прецрака.

Тя си спомни за онзи ден в парка, когато двамата с Карл седяха на пейката. Тя хапваше някакъв отвратителен сандвич и гледаше как Карл храни птиците с трохите от своя.

— Трябва да тръгвам след малко. Ще водя приятелката си на вечеря.

Повече никога нямаше да се срещнат.

— Това с нея сериозно ли е? — с усмивка го беше попитала тогава тя.

— Не зная — беше отговорът на Карл. — Нима можеш да бъдеш сигурен, че това е любов, а не просто добър секс!

Двамата се бяха разсмели, но тя успя да забележи в очите му нещо, което предизвика силна завист у нея. И ето, любовта на Карл и Джулия вече нямаше бъдеше. О, по дяволите!

— Брукс смята, че ти, Найл, нямаш равен в убийствата... — бавно проговори Гит.

— Не, този негодник просто иска да ги прехвърли на мой гръб. Няма нищо, което да иска повече от това, да ме хвърли зад решетките.

Отговорът беше мълчание от страна на ченгето.

— Но той знае, че не съм го направил. И ти също го знаеш. — Някъде зад тях се затръшна врата на автомобил. — Това не е... в стила ми.

Да, определено не беше. Бушуващ адски пламък — ето какво харесваше най-много той.

Да накаже прокълнатите, а не да убива невинните.

Холи знаеше, че Найл не беше идеален, но дори той си имаше граници, които се стараеше да не прекрачва.

По дяволите... Изглежда, доверието се беше родило там, където никой не го очакваше.

И кога се беше случило това? През нощта по време на необуздания им сексмаратон?

Или на сутринта, когато той разруши уютния ѝ свят, като ѝ каза истината за същността ѝ?

Истина, която дори и сега не можеше да приеме.

— Какво, по дяволите, прави той тук? — раздразнено попита Тод Брукс докато се приближаваше към групичката им. — Дойде да позлорадстваш над тялото на поредната си жертва ли?

Холи гневно се обърна, за да го прикове с негодуващ поглед, или по-точно — ако трябва да го разкъса на... И видя как Брукс рухна на земята. Той просто застина, след което се строполи на твърдата земя.

— Шибана работа! — избоботи Гиг. — Найл, не започвай отново.

Холи трепна и погледна изкосо към Найл... който едва сдържаше усмивката си.

Тод се изправи на колене, след което хвърли към демона яростен поглед, способен да разтопи дори метал.

— Мамка му, човече, толкова те мразя!

Найл се разсмя.

Брукс се изправи, изтръска ръце и изтупа дрехите си от прахоляка.

Боже, това дали можеше да се брой за нападение над полицай?

Детективът не проговори, докато не се приближи и не опря носа си в този на Найл.

— Какво, не можеш да пропуснеш възможността да се позаиграеш с хората ли?

— Кара очевидно не я пропуска — промърмори демонът.

Дори на Холи ѝ потрябваха няколко секунди, за да включи.

Кара. Сукубата. Приятелката на Тод.

Брукс понечи да замахне с юмрук и... Гит пристъпи пред Найл.

— Той си играе с теб, Тод. И знаеш колко много му харесва.

Лицето на Тод почервеня от гняв.

— Ииска да си поиграе? Аз ей сега така ще го...

Холи реши, че е време да престанат с тези мъжки глупости... да си мерят... силите.

Тя се изкашля и тримата погледнаха към нея.

— Найл, не се дръж като магаре.

Демонът присви очи от изненада.

Гит се намръщи, а Брукс бавно отпусна ръка.

— Ти все още ли си с него?

— Хм... — И дори възнамеряваше да остане за още неопределено време, без да се съобразява с факта дали той е, или не е магаре. — Детектив Брукс, Найл няма нищо общо с убийствата. Гит е наясно, аз също.

Престъпленията просто не пасваха на стила му.

— И сега пред нас стои сериозен проблем — продължи тя. — Някакъв изрод убива демони. — Да, тя също се беше оказала демон и от тази мисъл все още я втрисаше. — Той се крие в тъмнината, убива ги, изрязва парчета от тялото на жертвата си и най-вероятно е страшно доволен да знае, че вашият главен заподозрян е демон.

Гит и Брукс мълчаливо се спогледаха.

— Тези престъпления са свързани; и тримата го знаем. — Джулия не беше неин информатор, но тя все пак имаше нещо общо с другите жертви. — Това копеле сега преследва нас с Найл и...

— Какво? — извикаха едновременно и двамата детективи.

Найл кръстоса ръце пред гърдите си и мълчаливо се приготви да се наслаждава.

— Той ни следи. — Холи беше напълно уверена в това. — Задникът ми остави съобщение в телевизията... Снимка, на мен и Найл, и бележка: „Нечестивите ще умрат“.

— Защо, по дяволите, не ни разказахте за това по-рано? — настоя за отговор Гит. След което направи крачка и се втренчи гневно в Найл. — Къде е тази бележка? Къде е...

— При вашия капитан — отвърна демонът спокойно. — Беше доставена на МакНийл преди час.

Гит рязко затвори уста.

Холи също беше изненадана.

— Той е решил да преследва теб? — Брукс поклати глава. — Ама той какво? Да не би да си е написал предсмъртното завещание?

— Може би. — Найл изглеждаше като скучаещ. — А ако това е така, с радост ще осъществя всичките му мечти за смърт.

— Нищо чудно, че МакНийл ми каза да търся в друга посока — измърмори Гит. — Нямахме време да ми обясни повече, защото телефонът ни прекъсна... Съобщиха ни за тялото...

А после срещна Найл и Холи на местопрестъплението.

— Той има намерение да убие още един демон — каза Холи.

— Мръсникът е изпратил подобна снимка на Карл и... знаем какво се случи с него.

Главното беше да не мисли за това. Да държи главата си изправена, а гласът овладян, за да не трепери. Само да не се пречупи. Не точно сега.

Найл се приближи към нея и сякаш я обгърна с топлината на тялото си.

И как беше разбрал, че точно в този момент имаше нужда от топлина?

— Къде е тази снимка? — попита тихо Брукс, но звучеше така, сякаш не искаше да знае отговора.

— Вашият капитан ще я има... съвсем скоро. — Демонът произнесе думите така разтеглено, както говореха южняците.

Труп. Ядосани ченгета. Имаше ли нещо, което да може да го извади от релси?

— Ще изляза с тази история на живо — съобщи Холи решението си на мъжете и се усети, че го изрича прекалено бързо.

— Мамка му...

— Няма начин...

Тя вдигна ръка.

— В пряк репортаж.

Найл кимна.

— Добра идея.

— Аз бих я нарекъл отвратителна. — Брукс поклати глава. — Само това ни липсваше — в града да настъпи паника.

— Хората трябва да бъдат предупредени — Холи беше категорична по този въпрос. — Те имат право да знаят какво става...

— Ти наистина ли смяташ, че те ще приемат всичко това нормално? — попита я Гит. — Дали изобщо се досещаш какво ще започнат да правят те с...

Холи раздражено въздъхна.

— Аз не възнамерявам да говоря за „Другите“, детектив Гит. — Намерението ѝ да разкаже на хората за света на демоните отдавна беше погребано. — Просто ще кажа, че в града се разхожда убиец. И че трябва да са предпазливи... — А когато хората бяха нащрек, забелязваха много повече детайли. И ако късметът беше на тяхна страна, можеха да успят да заловят психопата.

— А за да си направи тя репортажа, няма нужда от вас — едва ли не измърка Найл.

Да, нямаше нужда.

— Аз имам снимки от местопрестъплението. И на тялото в торбата. — И дори не трепна, когато го каза. Точно като хладнокръвна кучка. Беше ужасно трудно, но го направи. — А сега съм вече наясно, че той си взема и „сувенири“ — факт, който вие сте скрили от пресата.

Гит се напрегна.

— Ти нямаш право да разгласяваш тази по...

Холи и без това нямаше намерение да разкроява репортажа си с кървавите детайли. На копелето това щеше да му хареса прекалено много. Не, тя искаше да излезе в ефир, за да го ядоса... Да го накара да нервничи и да започне да прави грешки.

— Дай ми интервю в пряк репортаж. Отговори на въпроси за убийствата. Можем да се приготвим предварително — ти ще кажеш каквото сметнеш за добре, а аз ще премълча останалото.

Ти на мен, аз на теб; това беше стар и изпитан способ.

Гит само стисна здраво зъби, но отговори не той, а Брукс.

— Пет минути?

Този хубавец беше обещал да ѝ даде интервю... само че така и не удържа на думата си.

— Пет минути. И то сега. — Тя нямаше да му позволи да я излъже още веднъж.

Шифтърът се усмихна.

— Изглежда, че си на път да се превърнеш в телевизионна звезда.

Брукс измърмори нещо, което според Холи много наподобяваше на „Върви на майната си!“.

Сърцето ѝ се разтуптя точно както преди началото на всяко предаване.

— Е, какво, детективи, договорихме се. Сега да го направим.

Найл видя за пръв път отблизо как работи Холи. При убийството на Карл беше пристигнал в момента, в който операторът беше свалил камерата си от нея, а и тогава мислите му се въртяха около кръвта, смъртта и отмъщението. Просто не обърна внимание на снимачния екип.

Холи стоеше в ярката светлина на специалния прожектор и държеше микрофона в лявата си ръка. Операторът сложи камерата на рамото си и насочи обектива към лицата на Холи и Тод Брукс. Както беше обещала, тя позволи на детектива сам да реши за какво да говори. Той описа престъпленията и разказа за връзката между жертвите.

— Полицията на Атланта подозира, че неизвестният, убил Карл Бронкс, е виновен също и за смъртта на Сам Митерс.

Брукс не каза нито дума за Джулия Пауърс. Найл беше свидетел как преди началото на интервюто, тя и ченгето обсъждаха мъртвата. Холи сама предложи да не дава информация за това престъпление, докато не известят близките на жертвата за трагедията.

Найл беше изненадан. Холи не приличаше на другите журналисти, а той беше видял достатъчно количество от тях през живота си. Тя не търсеше сензацията на всяка цена, без да обръща внимание чии чувства можеше да нарани или чий живот да разруши.

Да, тя се интересува... А това криеше опасност. Жената дори не подозираше, че по този начин става уязвима.

Но въпреки това, беше намерила начин да получи това интервю и вероятно щеше да успее да завладее вниманието на убиеца, който и без това я беше взел на мушка.

— Наистина ли смяташ, че си струва? — прошепна до него шифтърът.

Найл не си направи труда да го погледне, защото картината пред него му харесваше много повече. В ярката светлина Холи изглеждаше

дяволски сексуална — бледно, но съвършено лице, огромни зелени очи... И тези устни...

— Ти я превръщаш в мишена.

Той беше наясно, но...

— Копелето иска да се добере до мен.

Нямаше „по-нечист“ демон от него.

— Може и да си прав.

Ченгетата обикновено се опитваха да ободрят в подобни ситуации, но Гит не беше обикновен. Макар че не можеше да бъде наречен и типичен шифтър. Животинската същност на детектива беше вълк — диво и опасно същество. Но Гит, вместо да ловува смъртни, се беше заел да ги защитава. Толкова за наследствеността. Той с всички сили се опитваше да измени предназначаното още в мига на раждането му.

— Лесно ли е да хвърлиш любовницата си в лапите на чудовището?

Тези думи накараха Найл да се обърне към него. Трябваше да си признае, макар и с неохота, че харесваше Гит като ченге, но точно в този момент детективът го дразнеше.

— Не се занимавай с проблемите на Холи — това прозвуча като предупреждение.

Колин само стисна зъби и упорито продължи:

— Найл, много трудно е да защитаваш жена, към която не си равнодушен.

Към която не е равнодушен!

Демонът се напрегна.

— Ти не пропускаш възможността да я докоснеш — тихо продължи Колин. — Галиш я, хващаш я за ръката... Постоянно търсиш контакт.

Защото му харесваше да я усеща до себе си.

— Бъди внимателен или ще покажеш на околните прекалено много неща, демон. Никога не знаеш кой може да те следи.

Найл отмести поглед от Гит и отново се вгледа в Холи. Взема интервю от ченгето. Говори за убиеца садист.

И това се вижда от целия град.

Никога не знаеш кой може да те следи.

Да, затова Холи искаше да направи пряк репортаж.

Найл разтри гърдите си, когато усети внезапна, но тъпа болка в сърдечната област. Какво, по дяволите...

Не, това не можеше да се дължи на... страха.

„Аз ще обезпеча безопасността ѝ.“

Без значение, кой гледаше.

Шибана кучка!

Лицето ѝ беше в едър план на телевизионния екран. Лъжливите ѝ зелени очи бяха изпълнени със скръб, но и решителност. Тя разговаряше с онзи идиот — ченгето за убийствата.

И за това, че на свобода се разхожда жесток маниак.

Сякаш той вършеше някакво зло.

Не, не. Всичко, което той правеше, беше да прибере боклука от улицата. Като убиваше чудовищата.

И кучката го знаеше много добре. Но не, Холи Щорм се държеше така, сякаш той убиваше хора. Смъртни. Защото само те имаха право да живеят. А не слугите на дявола.

Демоните не заслужаваха да живеят. Тя бяха зло.

И тук важеше правилото на естествения подбор — оцеляват само силните. А силните бяха смъртните.

Сега тази кучка молеше хората да споделят информация. Искаше да съобщят, ако някой беше забелязал нещо. Той застина. Беше се опитал да бъде внимателен, дори и по време на първото убийство. Но Холи, дявол да я вземе, беше точно на това място, което можеше да означава само едно: ченгетата бяха отрили тялото. Избухналата в него гневна вълна го изненада.

„Онази курва не трябваше да се съпротивлява.“

Той просто искаше да разбере малко повече за приятеля ѝ, без да подозира, че тя също може да бъде демон; докато кучката не го нападна и докато очите ѝ не проблеснаха с цвят на полунощна тъма.

След което не му остана избор, наложи се да я довърши.

„Полицията настоятелно препоръчва жителите на града да бъдат внимателни. И да обръщат повече внимание на ставащото около тях.“

Холи беше едно пълно и шибано недоразумение. Преди беше по-различно, но сега...

Сега тя беше станала проблем, от който той трябваше да се избави.

И, по дяволите, колкото по-рано, толкова по-добре.

ГЛАВА 10

Веднага след като камерата изключи, Найл пристъпи към Холи. Хвана я за ръката и я поведе към сенките, по-далеч от ченгетата. Искаше му се да я целуне. Но онзи задник — шифтърът, го накара да се замисли. И да усети тревога.

— Да отидем тази вечер у дома?

Да, охраната, която беше поръчал, я следваше, но да знае, че Холи е в къщата му, в леглото му... беше нещо различно.

Така можеше да я пази.

Да направи по-добре онова, което не успя да направи за Джилиан.

Холи премигна. О, колко обичаше тези очи! Без значение дали бяха прикрити със защитна магия, или не. Защото в тях се отразяваха чувствата ѝ. Страх. Гняв. Желание.

— Това вече го направихме — облиза устни тя. — И едва ни стигна време да затворим вратата, преди да...

Устните на Найл връхлетяха върху нейните с напора на торнадо, породено от желанието му да я вкуси отново. Денят се оказа дълъг и той не спря да мисли за нея, да я желае... Да я желае прекалено силно.

Устните ѝ бяха нежни и когато се разтвориха, беше невъзможно да сдържи стона си; той нахлу с език във влажните ѝ дълбини и усети само неповторимия и сладък вкус на... Холи.

Притисна я към тухлената стена за по-удобно, като така препречи пътя ѝ за измъкване със собственото си тяло. Холи не спираше да го целува със същата дива страст като неговата. Ръцете ѝ се обвиха около раменете му, а ноктите ѝ се забиха в плътта му през дрехите. Членът на Найл потръпна срещу нея, набъбнал от възбуда. Освен пластовете дрехи помежду им, наоколо имаше и прекалено много полицаи. Мястото беше крайно неудачно, за да иска да я види гола.

Но ако успееше, да я примами в дома си...

Найл с труд се откъсна от устните ѝ.

— Този път дори няма да успеем да се доберем до вратата.

Дишането на Холи се накъса.

— Това обещание ли е?

Не, не беше обещание, а гаранция. Зърната на гърдите ѝ, притиснати в него, се напрегнаха... Той толкова добре помнеше нежнорозовия им цвят. И искаше отново да ги види. И обlige. Да накара Холи да стене, а след това да свърши. Да направи така, че зелените очи отново да станат сексуално черни. И този път щеше да ѝ ги покаже. Тя щеше да види...

— Хм... Холи? — покашлянето се разнесе близо до тях. — Ти... хм... приключи ли тук?

Найл прегърна Холи по-силно. Операторът. Бен или Боб, или нещо си там.

— Ние... трябва да се върнем в студиото. Имам заснето доста и... трябва да се доработи в монтажната, за да се подготви за утре...

Демонът се обърна много бавно и срещна погледа на мъжа. Смъртен човек. Който нервно пристъпваше от крак на крак.

Холи свали ръцете си.

— Аз... скоро ще дойда, става ли? Дай ми минута... за да довърша.

Операторът само кимна и побърза да се отдалечи.

Минута ли? Найл въпросително изви вежда и погледна многозначително към Холи.

— Любов моя, ако трябва, аз мога да съм и бърз, но онова, което възнамерявам да направя с теб, определено ще ми отнеме много повече време.

Тя едва не се усмихна. А той толкова харесваше усмивката ѝ. Леката извивка на устните. Трапчинката на бузата. Симпатичното ѝ носле. Но усмивката върху устните ѝ така и не се появи.

Холи поклати глава.

— Трябва да направя репортажа и да „преспя с материала“.

А Найл искаше да преспи с нея.

— Холи, трябва да поговорим.

— Да поговорим? — тя повдигна вежди. — Не мислех, че в главата ти се въртят разговори.

Да, първо трябваше да утоли дивата си жажда по нея, а после можеха и да поговорят.

— Миналата нощ... Исках да се убедя...

— Прав си — въздъхна тя, все още шокирана, че го признава на глас. — Не зная как е възможно това, но... ти си прав.

Върху лицето му със сигурност беше изписана изненада. На нейно място той все още щеше да изпитва съмнения, по дяволите, и да се разтърсва от гняв.

Но Холи само леко присви рамене.

— Днес бях при експерт, който потвърди версията ти.

Експерт ли? Единственият експерт по СС, който той познаваше, определено беше от женски пол — Доктор Чудовище. Емили Дрейк.

— Била си при Емили?

Самият той смяташе да я посети. Макар засега да се налагаше да поотложи визитата си, Найл беше нетърпелив да се срещне с нея. В миналото смяташе да се възползва от дара ѝ в своя полза; в света на „Другите“ талантът ѝ беше много ценен. Но съдбата се намеси и Емили се изплъзна от демоническите му лапи. Поне засега.

— Познаваш доктор Дрейк? — Изглежда Холи също беше много изненадана.

— Да, и при това добре.

Отговорът му беше прекалено кратък. Емили. Беше я срещнал преди няколко години. Младата жена беше влязла в клуба му, привлечена от силата на „Другите“ в него. Найл наблюдаваше как онова копеле Майлс се опита да влезе в съзнанието ѝ, за да я контролира. Но тя не му се даде лесно и буквално изпържи силата му.

Да, определено беше по-добре да не се свързваш с такава жена, освен ако не искаш да сготвиш собствения си мозък.

Докато сега... Е, сега, ако, не дай си Боже, някой ден някой решеше да пресече пътя ѝ, можеше да очаква гарантирано нападение от страна на ревнивия ѝ приятел — шифтъра.

Найл и досега не можеше да си обясни как двамата бяха успели с връзката си.

— Тя каза... — Холи погледна наляво, вероятно за да се убеди, че операторът се е отдалечил достатъчно. — Тя каза, че е знаела още в мига, когато ме е видяла. Но как е възможно това? Тя откъде би могла да знае... Ти как успя да го разбереш? Когато аз не... аз дори не знаех?

Дяволски добър въпрос, на който Жил трябваше да намери отговор, и то много бързо.

Холи изглеждаше толкова притеснена, че на Найл му се прииска да я целуне по челото.

По дяволите! Какво правеше тази жена с него?

Той не спадаше към онези, който утешаваха ближните си.

Необуздан секс? Да, това беше неговата стихия. Да изрита някой по задника? Моля, заповядайте. Да изплаши някого до смърт? По всяко време.

Да прегърне жена и да ѝ разреши да си поплаче на рамото му? Никога.

Да, Холи определено му влияеше много странно, а точно в този момент той не можеше да си позволи да се разсейва. Във всеки случай, поне докато не зачеркнеше от списъка с неотложните си задачи името на убиеца.

— Ела с мен у дома — повтори той. — Ще поговорим. Ще ти разкажа всичко, което зная, за...

— Демоните.

Винаги беше проявявала любопитство, когато ставаше дума за тях. Дори прекалено любопитство. Може би, защото дълбоко в себе си... имаше подозрения?

Обувките на Бен проскърцаха, докато се приближаваше към тях.

— Аз... трябва да отида на работа.

— После! — това беше заповед.

Найл видя как Холи стисна упорито устни. Може би трябваше да го формулира по различен начин, но думичката „деликатно“ не съществуваше в речника му. Но все пак, заради нея, можеше поне да опита.

— Аз трябваше да... Миналата нощ не трябваше да се държа така. — Просто не очакваше толкова внезапен удар. Или че възбудата му ще бъде толкова всепоглъщаща. — Стори ми се, че се опитваш да ме водиш за носа, не разбирах, че...

— Че самата аз не съм наясно какво се случва в живота ми? — В очите ѝ пробяга сянка на болка. — Какво мога да кажа... С мен винаги става така. Не знаех, че Зак ми изневерява, а копелето го е правило пред очите ми...

Кой, по дяволите, беше този Зак?

— Дори не подозирах, че брат ми се бори за живота си, докато не открих бездиханното му тяло.

Да, не беше сред приятните неща.

— Така че, няма нищо чак толкова необичайно, нали така? Ето такъв досетлив репортер съм.

Холи се опита да се измъкне покрай него, но той не го позволи. Категорично. Тя нямаше да избяга от него и от онова, което се беше зародило помежду им. Не точно сега.

— Ти си чудесна журналистка. — Подобен комплимент Найл не беше казвал на никого. — Ти приемаш всичко близо до сърцето си и се опитваш да помогнеш на хората.

Това не беше в стила му, но Холи наистина се справяше добре.

— Найл...

— А това, че си демон... Това не променя нищо. Ти си си все същата. Е, очите ти променят цвета си, но що за проблем е това? Ти си оставаш същата.

Проскърцването на нечии подметки по чакъла отново достигна до тях. Проклетият оператор.

— Хм... Холи? — мъжът беше съвсем близо. — Аз трябва да тръгвам... Става късно...

Какво? Този четиридесетгодишен мъж, да не би да спазваше вечерен час? Найл едва успя да сподави ръмженето си.

— При теб — едва успя да изрече той; отстъпка, на която се съгласи, за да може Холи да се почувства сигурна. — Ще те чакам.

Влизането в дома ѝ нямаше да е проблем за него. Найл смяташе първо малко да поработи, като попритисне Жил за новини, след което да се наслади на секса с любовницата си.

Холи се поколеба и това го накара раздражено да стисне зъби. Но тя все пак кимна, в знак на съгласие и Найл я целуна още веднъж; бавно и чувствено, без да обръща внимание на оператора, който стърчеше край тях.

Да, той щеше да изчака, но проклет да е, ако чакането се проточеше. След като Холи затвореше входната врата, тя щеше да бъде само негова.

— И кой, проклетие, е този Зак? — настоя за отговор Найл още с нахлуването си в офиса на Жил.

Да, беше около полунощ и магьосникът работеше по този случай от по-малко от дванадесет часа, но за сумата, която му беше платил Найл, частният детектив трябваше вече да е събрал достатъчно информация. И при това доста подробна.

Жил знаеше, че демонът не обичаше да го разочароват. Той отмести очи от монитора и изви изненадано вежда.

— Съвсем точно помня, че заключих вратата.

Найл само присви рамене.

— Проклети демони — въздъхна Жил и му направи знак да седне. — Зак... Нека позная. Имаш предвид достопочтения доктор Захария Натаниел Хол, нали? Известен още като Козела от биологическия факултет на Университета Мълрун?

Найл седна на най-близкия стол.

— Вероятно... Какво знаеш за този козел?

Жил се усмихна с широка усмивка, която не беше толкова приятна. Заради прекалено многото зъби.

— Зная, че този козел е бил сгоден за твоята репортерка.

Лампите на тавана над тях започнаха да примигват.

— Повтори още веднъж.

Детективът повдигна очи и усмивката му леко помръкна.

— Холи... хм... Щорм. Била е сгодена за него.

Журналистката не му беше споменала за бившия си.

Но пък... нямаше кога да си обменят информация за стари любовници, нали?

Макар че... годеник! Какво, по дяволите...

— Развалили са годежа преди два месеца — изхъмка Жил. — Очевидно, приятелчето Захария се е забъркал с една от студентките си.

Шибан идиот! Да изневерява на Холи?

Понякога хората бяха толкова глупави.

Както и да е. Загубата оставаше за задника, а печалбата — за него.

Лампите престанаха да примигват и светлината се стабилизира.

Жил измери Найл с поглед.

— Той я посети днес.

Тя и това не беше споменала.

— Защо?

Жил въздъхна.

— По дяволите, човече! Очаквах да кажеш нещо от сорта: страхотна работа си свършил, Жил. Или нещо подобно. Работя по този случай едва от половин ден и...

— Защо това магаре е ходило да я види днес?

Магьосникът вече не се усмихваше.

— Не зная, засега.

Е, затова пък Найл смяташе да разбере. Щеше да бъде по-добре за мижитурката да не се навърта около Холи. Той вече беше пропилял шанса си. Найл не обичаше да дели. Никога. И с никого. Беше по-добре смъртният да се разкара, или... можеше лесно да бъде поопърлен.

— Макар че все пак успях да намеря нещо интересно. — Жил взе една папка и му я подаде. — Холи е имала по-голям брат.

„Дори не подозирах, че брат ми се бори за живота си, докато не открих бездиханното му...“

Найл взе папката и я отвори. Беше пълна с изрезки от стари вестници. „Предозиране у тийнейджър“, „Младеж губи в борбата с пристрастяването, тялото е открито от сестрата“.

Проклятие!

— Изглежда, младежът се е пристрастил към наркотиците още от малък, на около тринадесет години. На седемнадесет вече е мъртъв.

И Холи беше открила трупа му.

— Бил е една година по-голям от нея. Във вестниците пишеше, че между тях е имало много топли отношения.

Найл все още чуваше отзвука от болката в гласа ѝ. Да, били са близки.

— Някои негови приятели твърдели, че... цитирам: „вземал наркотици, за да успокои демоните си“.

Много бавно Найл отмести поглед от зърнестата снимка на момчето с устните на Холи и очи, изпълнени с болка и страх.

— Един от твоите... — Жил облиза пълните си устни. — Вие бързо се пристрастявате към дрогата, нали?

Да, някои демони се превръщаха в наркомани. А поради демоническата им сила, това беше много опасно.

Например Сам Митерс. Той се беше пристрастил още в ранна възраст. Найл знаеше, че нещастникът чува мислите на убийците. И

този зловец, коварен шепот бавно, но сигурно, го подлудяваше. Само амфетамините помагаха на Сам да заглуши гласовете.

Обикновените лекарства не помагаха на демоните. Ако страдалецът потърсеше помощ в болницата, за да може да се справи с кошмарите и гласовете, обикновено го натъпкваха с антидепресанти от типа на „Хлорпромазин“. А единственото, което правеха тези лекарства, беше да направят образите по-видими, а гласовете на убийците — по-силни.

Така, най-отчаяните демони прибегваха към самолечение и бързо се пристрастяваха към наркотиците, без да успеят да осъзнаят, че с пълна скорост летят към Ада.

Демоните и наркотиците не си съжителстваха добре заедно. И само ако се поставеха вътрешни бариери, например такива, каквито слагаше Емили Дрейк, можеше да се удържи кошмарът.

Но за създаването на такива бариери бяха необходими години, а болшинството демони — особено младите в преходна възраст, когато за пръв път усещаха прилива на демоническата си сила — не разполагаха с такива.

Трябваше да създаде някаква система, която да подпомага на подрастващите, така че да не повтарят кончината на Сам. Или да не свършват като... Найл погледна надписа под снимката. Питър Щорм. Дали и той е бил демон? Вероятно да. Може би дори много по-силен от Холи. Бил е уплашен до смърт от тази неизвестна тъма, която се е криела у него.

— Намери ли някаква демонска връзка в родословното дърво? — Трябваше да има поне една. Демоните не се раждаха просто ей така, от нищото, в резултат на някаква мутация. С вампирите се случваше; точно така се появяваха Природените вампири. Родителите им бяха смъртни и отначало всичко изглеждаше нормално. Но след това — бум! — една сутрин се събуждаха с необузdana и дива жажда за кръв и сила, способна да помете цял квартал.

Може би само те бяха прокълнати?

Що се отнасяше до демоните, те живееха на земята от дълбоки векове. Още преди появата на първия човек. И щяха да живеят дълго след смъртта на последния.

— Опитвам се открия нещо за останалите членове на семейството... Найл, дай ми време — това приличаше на молба.

Найл измърмори нещо и отмести пластмасовия стол. Гледката от прозорците беше отлична, но мебелите не струваха.

— Обади ми се!

Демонът погледна към кръглия часовник на стената в кабинета на Жил. Наближаваше полунощ. Най-вероятно Холи щеше скоро да приключи с работата си. И да се прибере вкъщи.

Тази мисъл го възбуди.

Найл щеше да я чака до вратата.

Когато малко след полунощ Холи стигна до дома си, той тънеше в мрак. Светеше единствено лампата над верандата.

Тя затвори вратата на колата и се взря в къщата. Вероятно трябваше да е нервна, докато вървеше към входната врата на дома си, обвит в сенки. Някъде на свобода се разхождаше психопат, когото тя специално се опита да раздразни пред камерата. И сигурно трябваше да се страхува. Но не усещаше страх.

Защото знаеше, че не е сама. Изобщо не се огледа — нито настрани, нито назад, защото беше сигурна, че ще види сивото „Субару“, което я следваше. Беше го забелязала преди известно време, веднага след обяда. И беше разпознала мъжете в колата. Беше ги виждала в „Парадайз Фаунд“.

Охранителите на Найл.

За пет минути беше просто бясна от гняв. Дори възнамеряваше да му се обади и да му каже всичко, което мислеше за горилите, които беше изпратил по петите ѝ. След което успя да се овладее и замисли. Някъде из града се разхождаше убиец. Холи беше наясно, че опита да бъде прегазена не беше случайност. И ако двама огромни демони я следваха, то коя беше тя, че да възразява? Знаеше много добре, че щом заловяха маниака, „опашката“ ѝ веднага щеше да изчезне.

Така, че — да, тя не се страхуваше от тъмнината и чудовищата, които се криеха в мрака. И знаеше, че Найл я чака. Той беше в дома ѝ. Точно както беше обещал.

Холи го усещаше с всички фибри на душата си. Тя не спираше да мисли за него от момента, в който се разделиха. И тези мисли постоянно я разсейваха, докато работеше. Нито един от любовниците ѝ

не беше оказвал такова въздействие върху нея. Дори частица, която да наподобява на това усещане.

Пръстите ѝ стиснаха по-здраво ключовете и тя забърза към вратата. Нямахше търпение за него. Да го прегърне. Да го съблече. И да усети горещината на тялото му. Последните няколко часа, докато работеше над репортажа си за убиеца, ѝ се прииска да забрави за целия този ужас. И вероятно Найл щеше да успее да ѝ помогне.

Холи завъртя ключа, натисна дръжката и бутна вратата. Навсякъде имаше само тишина. Сърцето ѝ се заблъска в гърдите.

— Найл?

Тя влезе вътре, затръшна вратата за гърба си и бързо набра кода за изключване на алармата.

— Найл, тук ли си?

Той беше тук... Тя почти можеше да усети присъствието му.

Беше много тъмно и Холи се протегна към най-близкия ключ за осветлението... и топли, но силни пръсти се обвиха около китката ѝ.

— Няма нужда... — гласът му прозвуча като неотделима част от мрака и по гърба ѝ плъзна тръпка.

Найл я придърпа към себе си и силата на тялото му я обгърна.

— Найл...

Той прекъсна думите, като плени в целувка устните ѝ със своите, о, да..., точно както тя очакваше.

Устни. Език. Ласкаво. Настоятелно.

Някъде ниско в корема ѝ всичко се сви на топка, когато в тялото ѝ се блъсна силната вълна на желанието. Ръцете ѝ намериха раменете му в тъмнината и ги стиснаха здраво. Не смяташе дори за секунда да се преструва, че изпитва колебание. Той беше всичко, което тя искаше.

Демонът бавно се откъсна от устните ѝ.

— Ела с мен.

Хвана я за ръката ѝ и я поведе през стаята. Изглежда, виждаше идеално в мрака. Холи смяташе, че на това бяха способни само шифтърите, но Найл нито веднъж не се спъна и не се блъсна в ниската масичка за кафе или в дивана.

Не, той бързо и без проблем прекоси гостната и я поведе към спалнята. В мига, в който прекрачиха прага, дебелите бели свещи, които украсяваха скрина и тоалетката от черешово дърво, се запалиха. Сладкият им ванилов аромат се разнесе във въздуха и Холи се задъха.

Очакваше Найл да я дръпне към леглото; страхотна идея — мека постеля, копринени чаршафи, голо мъжко тяло... Но той я насочи към огледалната врата на гардероба. Придърпа я пред себе си и тя се взря в зелените си очи; леко замъглени и... диви — сякаш в дълбините им гореше жаждата на необуздаността. Демонът остана зад нея и ръцете му я обхванаха под гърдите. Главата му беше наклонена и устните му, с леки и галещи движения, ласкаеха кожата на врата ѝ. После изведнъж се впиха в плътта под тях, докато нейните устни се разтвориха в няма молба страстният им глад да бъде попушен.

Усети как Найл облиза кожата на гърлото ѝ и всичко в нея се присви...

Тя се опита да се обърне, да плени устните му, да го целуне...

— Не мърдай — разнесе се шепотът му. — А гледай... в огледалото.

Ръцете му леко се плъзнаха надолу, напипаха полата ѝ и бавно я смъкнаха. Под пръстите му кожата на Холи изглеждаше бледна и нежна. Светлина и мрак. Пръстите на демона отново се плъзнаха нагоре и ласкаво подразниха голата кожа на корема ѝ. Без да бърза, Найл започна да разкопчава копчетата на блузата, в чийто отвор се появи нежната материя на сутиена. Той плъзна пръсти под него и погали напрегнатото зърно. Краката ѝ просто се вцепениха. Какво пък, може би така по-лесно щеше да се задържи права.

Трептящият пламък на свещите танцуваше в огледалото и светлината ставаше все по-ярка.

Ризата ѝ се разтвори съвсем и откри бледосин сутиен и бикини, които тя така старателно избра сутринта...

Дали подсъзнателно не се беше стремила към това, което щеше да се случи сега?

Сутиенът ѝ се закопчаваше отпред. С леко движение на пръстите си Найл се справи с него и гърдите ѝ се озоваха на свобода в дланите му. Той започна да дразни зърната им, като леко ги разтриваше и притискаше с пръсти. Докосванията му се усещаха толкова добре, че Холи започна да се извива и отърква в тялото му, разпалена от страстта.

По дяволите, всичко! Искаше да усети мъжа, а не чувственото му излъчване.

— Гледай! — Съблазнително настоя той.

Изненадана, Холи отвори очи. Изобщо не беше усетила да ги затваря. Ръцете на Найл ласкаеха гърдите ѝ, а устните му — гърлото. Възбуденият му член беше притиснат към дупето ѝ. Явно и той я желаше толкова силно, колкото и тя него. Поне в това бяха наравно.

Дясната му ръка се плъзна надолу и пръстите му се пъхнаха под ръба на бикините.

Да...

Тя ли го каза? Или само си го помисли?

Във всеки случай Найл я беше чул. Той погали нежните къдрици, след което я покри с длан. Дългите му пръсти се отъркаха в нея, а после и в клитора ѝ.

От устните на Холи се откъсна стон.

Един пръст я намери и навлезе в нея.

Притисна се навътре. Едва-едва. Крайно недостатъчно.

Последва го втори, като през това време палецът му отново притисна клитора ѝ.

Тялото на Холи се изви и тя се изправи на пръсти.

Навън.

Навътре.

Пръстите на Найл се движеха във влудяващ ритъм, който не носеше никакво облекчение, а само подхранваше желанието ѝ, което се превръщаше във все по-остро и по-поглъщащо.

Холи стисна ръце в юмруци и заби нокти в дланите си.

— Желаш ли ме?

О, Боже! Дали Найл не беше полудял? Да, проклетие... да, тя го желаше... И не спираше да се извива и отърква в тялото му като обезумяла.

— Кажи ми, Холи!

Навън.

Навътре.

Наложи ѝ се да преглътне, преди да успее да промълви:

— Да!

— Сложи си ръцете върху огледалото!

Тя го послуша и долепи длани до прохладната му повърхност.

Зад нея се чу свалянето на цип. И шумоленето на опаковката на презерватив.

Холи изрита полата си встрани и остана така — обувки на висок ток, бикини, разкопчан сутиен и разтворена риза. В очакване...

Не чака дълго. Найл разкъса бикините ѝ.

Най-накрая!

Тя разтвори крака. Демонът застана зад нея и я притегли към бедрата си. Членът му се притисна към влажните гънки на плътта ѝ и той започна отново да ласкае с пръсти болезнено пулсиращата и чувствителна точка между краката ѝ...

След което нахлу дълбоко. До края. Напълно.

— Гледай!

Холи отново погледна към огледалото. Върху лицето на Найл беше изписано желание и страст. Когато демонът се движеше в нея, мускулите на гърдите и ръцете му красиво се свиваха и отпускаха, докато нахлуваше отново, и отново... Докато я галеше. Точно там, където ѝ беше нужно. По клитора. Чувстваше се толкова добре. Толкова. Дяволски. Добре.

Стори ѝ се, че тялото ѝ се натегна подобно на пружина. Напрежението нарастваше. Холи въздъхна името му, докато удоволствието заплашваше да я залее...

Погледна към огледалото и се видя да стене и да се извива. С порозовяло тяло и напрегнати зърна. Една жена с разрошена червена коса, зачервени скули и блестящи устни.

Навън.

Навътре.

И с прекалено зелени очи, толкова тъмни, че...

Прекалено тъмни.

Насладата нарасна и стисна сякаш в клещи тялото ѝ, преди съвсем да избухне и да я помете...

Зеленият цвят на очите ѝ се беше сменил с черен.

О, по дяволите! По дяволите... Това...

Плътта ѝ потръпна и тялото ѝ разтресе... Толкова хубаво.

— Сега виждаш онова, което виждам и аз — каза Найл до ухото ѝ, като не спираше да се движи в нея. Отново и отново. Очите му блестяха в същия черен цвят като нейните.

Демон. Жена. Мъж.

Членът на Найл сякаш набъбна още повече в тялото ѝ и я изпълни докрай. Той потръпна. Ръцете Му се впиха в бедрата ѝ и я стиснаха...

Навън.

Навътре.

— Толкова прекрасна... — въздъхна Найл и свърши.

Все пак стигнаха до леглото. Някак. Но Холи не беше сигурна как. Нямаше спомен Найл да я беше носил на ръце. Но сега лежеше върху матрака и това много ѝ харесваше. В обятията на Найл обаче се усещаше много по-добре.

Вдиша аромата на ванилия. Свещите догаряха. Не че демонът с едно махване на ръката не можеше да ги изгаси — проклятие, това можеше да го направи не само демон! — но Холи все още не желаше тъмнината. Поне засега.

— Разкажи ми за брат си.

Холи застина. Не очакваше това в момента на посторгазменото си спокойствие. Беше направила глупост, като избълва тайната за брат си в момент на объркване, защото обикновено не го правеше. Поне не на глас. Никога на глас.

Пръстите на Найл се плъзнаха по кожата ѝ.

— Отпусни се, любима. Искам да науча повече за него... за да разбера теб.

Тя обърна глава и срещна очите му.

— Нима е толкова важно да ме разбереш? Аз мислех, че това... — тя повдигна чаршафа над голите им гърди и ги посочи с жест. — Мислех, че сме тук само заради удоволствието.

Найл дори не трепна. Той все още беше с маската, която я караше да стиска зъби до болка. Дори сега. Обкръжен от аромата на свещи и секс, демонът все още не беше свалил защитната маска от лицето си. Както и тя, ако трябваше да бъде искрена.

„Очите ми стават абсолютно черни.“

Боже Господи! Тя все още не можеше да повярва. Да го чуе от Найл или от доктор Емили Дрейк беше едно, но да го види с очите си...

Нямаше как да отрече очевидното.

— Заради удоволствието — потвърди демонът със спокоен и съблазнителен глас. — Но аз искам да те опозная.

— Ти вече си започнал да ме разследваш — не беше нищо повече от една догадка. Но тя познаваше Найл добре. Самата тя беше направила малко разследване след първата им среща, когато не можа да спре да мисли за него.

Холи беше наясно как мисли и действа Найл. Разбра защо беше пуснал демоните си след нея. И че демоническият ѝ произход щеше да се превърне за него в загадка, на която той нямаше да може да устои.

А може би беше за добро? Тя също искаше да узнае истината. През целия си живот се беше смятала за обикновена смъртна. Беше заобиколена от „нормални“ приятели, ходеше на църква всяка неделя, беше постъпила в колеж... изобщо, водеше скучен и обикновен живот.

До този ден.

Найл не отрече, че е започнал разследване, а просто продължи да движи пръсти по кожата ѝ в бавна, изкушаваща ласка.

— Какво криеш? — тихо се поинтересува той.

„Болка!“ — завъртя се веднага отговорът в главата ѝ. Само дяволски много болка. Но устните произнесоха друго:

— Защо искаш да знаеш за Питър?

Пръстите му спряха.

— Защото мисля, че е бил същият като теб. Като мен.

Само не и Питър.

— Питър умря от свръхдоза, ясно? — думите буквално се изтръгнаха от нея. — Той беше тийнейджър, нагазил прекалено дълбоко в...

— Демоните се пристрастяват към дрогата много по-бързо от хората, скъпа — тихо, почти ласкаво произнесе Найл. — Наркотиците са... изкушение, на което не всички могат да устоят. Те заглушават гласовете в тях и притъпяват виденията им на смърт и кръв, от които не могат да избягат по друг начин.

Холи се почувства така, сякаш я бяха плиснали със студена вода.

— Какво? — тя се изправи в леглото, придърпа чаршафа към гърдите си и се прикри. — Какви гласове? Какви видения на смърт? Питър нямаше...

— Демоните притежават различни способности. — Найл също седна, но за разлика от нея, не се опита да се прикрие. — Някои могат да контролират основните сили на природата, като вещиците. Някои проникват в съзнанието на хората...

Да, това тя го помнеше от собствения си опит.

— Други обаче притежават не толкова... приятни дарби — той направи пауза. — Например като твоя приятел Сам.

Който беше нарязан на парченца. Холи облиза пресъхналите си устни.

— Какво... какво знаеш за способностите на Сам? — Младият мъж ѝ беше разказал, че е слаб демон, на практика неспособен на нищо...

— Сам беше изтеглил късата сламка. Той можеше, без да се напруга, да чува мислите на смъртните без значение от разстоянието — през няколко улици или на километри.

И в това ли се състоеше лошият му късмет?

— Но само ако са мисли на убийци. Насилници. Маниаци, които жадуват да причиняват болка, да осакатяват. Сам не можеше да се избави от тези гласове колкото и да опитваше... докато не се пристрасти към амфетамина.

Гласът на Питър се разнесе в главата ѝ:

— *Сестричке, теб някога измъчвали ли са те кошмари!*

— *Всички имаме кошмари.*

Двамата седяха в кухнята, готови да тръгнат на училище. И както винаги закъсняваха. Холи завъртя очи и продължи да пие портокаловия си сок.

Той беше на четиринадесет, а тя — на тринадесет.

— Не, не такива, в които някаква змия иска да те ухапе, по дяволите...

— Тихо! Ако мама те чуе как ругаеш...

Питър я беше сграбчил толкова рязко за ръката, че тя изтърва чашата. Сокът се разля върху масата и закапа на пода.

— Аз говоря за сънища, в които умират хора. Разкъсани на парчета. И отново, и отново да чуваш смеха на някакво болно копеле...

— Питър Маркус Щорм! — прекъсна го пронизителният глас на майка им. — Какво съм казвала за...

— ... използването на тези думи в къщата — с шепот довърши фразата Холи.

О, по дяволите!

О, не!

Питър не заговори повече с нея за кошмарите си. След като двамата седнаха в училищния автобус, брат ѝ я беше погледнал с тъжните си очи и просто беше казал:

— Няма нужда да ги имаш.

Тогава тя не го беше разбрала.

Найл я докосна по скулата и Холи се отдръпна.

— Холи, ти помниш, нали?

Питър толкова бързо си беше отишъл от живота ѝ.

— Когато периодът на половото им съзряване настъпи, голяма част от демоните придобиват силите си точно тогава. А онези, които са докоснати от мрака...

— Докоснати от мрака? — нима за тях имаше определение? Кожата на ръцете ѝ настръхна. Пред очите ѝ се появи съвсем ясно образът на Питър. Не онзи образ след смъртта му — с подпухнало лице и изцъклени очи, а замисленото му, изпълнено с живот лице — със същата форма като нейните очи, устни и усмивка; пронизващ поглед и остра брадичка.

— Онези, които са докоснати от мрака, улавят негативната енергия, която може да унищожи разума им. Ненапразно демоните имат такава репутация още от древността. Те са се сдобили с нея точно заради онези, които са били смятани за обсебени от лудостта.

Холи искаше да се разкреци. Да изкреци, че Найл грешеше за нейния брат; че това изобщо не е било така. Но той познаваше демоните много по-добре от нея.

— И какво? Наркотиците ли са единствената им надежда? Обречени ли са? Предозировка и смърт?

— Ментални бариери — изскърца със зъби Найл. — Трябва да намерим начин да защитим подрастващите и да ги научим как да блокират тази черна енергия. Това е изходът.

— Доктор Дрейк ме учи да слагам такива бариери — бавно произнесе Холи.

Върху лицето на Найл проблесна изненада.

— И аз няма повече да съм беззащитна — прошепна тя.

— Ти никога не си била такава — Найл я погледна право в очите. — Никога не си била.

И това го казваше мъжът, способен само със силата на мисълта да превърне враговете си в пепел?

Слепоочията ѝ започнаха да пулсират. Имаше толкова много информация, която трябваше да обмисли.

— Найл, ти... ти наистина ли мислиш, че брат ми е имал такива... такива способности?

— Не зная със сигурност. Поне засега.

Защото брат ѝ отдавна беше погребан в гробището „Мидоуз“. Тя посещаваше гроба му всяка Коледа, всеки седемнадесети февруари — рождения му ден, и всеки трети август — деня, когато беше открила тялото му.

— Ако той е бил от тези... — проклятие, тя вече наистина вярваше, че той е бил такъв — защо аз съм друга? Нормална.

— Ти си хибрид.

Холи знаеше значението на тази дума. Някой, в когото наполовина течеше кръв на демон и наполовина на Друго създание.

— Може би си една четвърт демон, или още по-малко... — Найл отново стисна зъби. — Понякога се раждат дяволски силни копелета, а понякога...

— Такива като мен — довърши тя. — Найл, аз нямам никакви способности. Не мога да заповядвам на огъня... — и тя погледна свещите, които вече догаряха. — Не умея да чета мисли. Не съм в състояние...

— Ти все още не знаеш на какво си способна. Както и аз. Само времето ще покаже — изглежда, че този въпрос изобщо не го интересуваше. — Единственото, в което съм сигурен, е, че ти умееш да скриваш силите си така добре, както никой друг.

Е, това все пак беше нещо!

— Аз трябваше още от самото начало да видя коя си, но защитното заклинание при теб е прекалено силно. И мога да видя през него само когато ти...

„Когато свършвам.“

Какво беше казала доктор Дрейк? *В стресови ситуации или под въздействие на силни емоции могат да се събудят силите, дремещи в теб.*

Оргазмите ѝ с Найл определено можеха да минат за „силни емоции“.

— Ако узнаем, че си първо ниво... — продължи той — ... не ми пука — след което зарови пръсти в косите ѝ и я притегли към устните

си за настояща целувка. — Аз те желая все така силно.

Стана тъмно.

Свещите бяха угаснали. Желанието в Холи се пробуди отново, но тя се опита да се концентрира. Трябваше да узнае дали...

— Найл? А ти бил ли си докоснат от мрака?

Ръката ѝ беше върху гърдите му. Тялото на Найл излъчваше такава горещина, че тя си помисли, че може да се изгори. Усещаше туптенето на сърцето му под дланта си и как то ускори ритъма си, когато зададе въпроса си.

— Повярвай ми, че не исках да узнаеш всичко, на което съм способен — и го каза с абсолютна увереност. — Защото, ако знаеше, вече щеше да си избягала надалеч.

Тя не отмести ръката си. И не се отдръпна.

— Аз вече видях на какво си способен...

— Скъпа, това не беше върхът на сладоледа — стаята се освети, но не от свещи. Във въздуха висяха огнени езици, подобни на малки огнени кълба. — Аз мога такива неща, от които ще се уплашиш до смърт.

— Много приятно светлинно шоу — Холи повдигна ръка към лицето на Найл и усети боцкането на наболата му брада. — Но аз не се плаша лесно.

След което пусна чаршафа и го оседла, като се плъзна по цялата дължина на пениса му.

Плът до плът.

По начин, който не бяха опитвали досега.

— Аз съм на таблетки — изрече Холи направо. — И съм чиста.

— А аз не мога да се заразя от болестите на смъртните.

Тя се намръщи.

— Но аз си мислех, че демоните...

— Да, слабите демони имат слаб имунитет. Но аз не съм такъв — каза той, след което я целуна дълбоко.

Тя се изви срещу него и отново се отри в члена му.

Искаше го в себе си.

Погледна в очите му. Толкова черни. И криеха толкова много тайни.

— Не се плаша толкова лесно — повтори тя и отново раздвижи бедра.

Врѫхчето на члена му се плъзна в нея.

Лице в лице. Плът до плът.

Найл промуши ръка между телата им, разтвори я нежно и прокара пръст по чувствително възелче, изнемогващо в очакване на докосването му.

След което нахлу с едно движение в нея.

— Това е добре — изрѫмжа той — защото няма да се отървеш толкова лесно от мен.

Холи се понамести, леко се изправи на колене и отново се отпусна надолу. Пак се поизправи. След което отново се отпусна надолу. Ритъмът се ускоряваше все повече.

Тя имаше нужда от това удоволствие. Имаше нужда от дивия прилив на този ураган, който да отнесе надалеч всички спомени, пробудени от Найл.

О, по дяволите, всичко! Тя просто го желяеше.

Членът му, дълбоко в нея. Толкова горещ. Дълъг. Дебел. Плътен. И който толкова добре я запълваше. Разтягаше. Плъзгаше се назад и напред с дълбоки тласъци. И всеки път достигаше по-надълбоко.

Леглото беше голямо и здраво. Нямаше никакъв смущаващ звук или скърцане.

Само дълбоките тласъци на члена му.

И нейната тръпнеща плът.

Дълбоко.

Отново и отново.

Холи го целуваше, когато оргазмът я погълна.

Когато Найл свърши, в утробата ѝ се разля топлина, а от устните му се отрони името ѝ.

Огнените топки угаснаха.

Ким Уент се промъкваше по коридора на „Нюз флаш Файф“. Тя знаеше разписанието на охраната и алгоритъма на движение на камерите за видеонаблюдение. Беше изяснила всички детайли, преди да пристъпи към замисъла си.

Устните ѝ бяха пресъхнали, а дланите потни...

Вратата на кабинета на Холи беше само на две крачки. Погледът на Ким се насочи отново към камерата, която трябваше да се обърне

към другата част на коридора след пет, четири, три... Камерата се раздвижи и това ѝ даде възможност да осъществи плана си. Младата жена се хвърли светкавично към вратата, натисна дръжката и буквално влетя в кабинета.

Пликът. Къде беше? Трябваше да го намери.

Пробивът в кариерата ѝ се намираше в онзи плик. В кариерата и в живота ѝ.

Ким знаеше, че Холи беше попаднала на голяма история. Всъщност всички в телевизията го знаеха. Тя постоянно си устройваше тайни съвещания с Мак, а човекът беше врял и кипял в новините и имаше нюх за тях. Но Мак не даваше никакъв шанс на Ким. Не, той не само че не я пускаше пред камерата, а просто я изпращаше за още кафе.

Гадняр!

Тя щеше да му докаже. Щеше да разплете тази история преди Холи и с това да заслужи мястото си пред камерата. Ким не си беше скъсвала задника четири години, докато завърши Университета Мелрун, само за да сервира шибаното му кафе. Имаше да изплаща студентски заем, който буквално тегнеше като камък на врата ѝ, и освен това изобщо не възнамеряваше цял живот да си остане момичето за поръчки, по дяволите!

Претърси бюрото, като отмести всички книжа от пътя си. Къде беше този плик?

Ким беше видяла лицето на Холи, когато тя го беше отворила. Да, там явно се криеше златна жила. След това видя и напрежението, с което се беше опитала да открие подателя... И как просто излетя от сградата...

Понякога новините миришеха на кръв. Гъста и съблазнителна. А Ким обичаше този аромат. Винаги го беше обичала. Може би се дължеше на втория ѝ баща — вампир, който се оказа нелепо обезглавен в една нелепа катастрофа. Веднъж тя се беше опитала да го принуди да я превърне във вампир, но той я беше изгледал така, сякаш беше полудяла.

— По дяволите! — изруга тя прекалено силно, макар звукът да наподобяваше повече на шепот. Шибаният плик го нямаше никъде. Ким рязко отвори чекмеджето на бюрото. След това другото.

Пликът трябваше да е свързан с убийствата. Убийствата на демоните. Ким знаеше истината за мъжете и жената, която ченгетата бяха открили съвсем скоро. Беше чула как Бен и Холи си говореха шепнешком за това.

Демони. Всички жертви бяха демони.

Старият Мак със сигурност не допускаше, че тя знае толкова много за „Другите“. А Ким знаеше толкова много, че спокойно можеше да подхранва дълго време кошмарите му през нощта.

По дяволите, тази история трябваше да стане нейният пробив... Пробив, които напълно ще промени живота ѝ.

Защото тя нямаше да позволи на убицеца...

Вратата на кабинета започна да се отваря с леко проскърцване.

Ким застина, наведена над бюрото.

Охраната? Не, изключено. Те трябваше да бъдат на противоположния край на сградата...

— Привет, кучко!

Ким усети как ужасът я стиска за гърлото.

Този глас... Тих, зловец шепот. Зло.

А Ким разпознаваше злото.

Тя усети, че се взира право в лицето му; лице, което се криеше под толкова елементарна маска.

Младата жена посегна към лампата на бюрото... и злото се хвърли в атака.

ГЛАВА 11

— Искам да поговоря с приятелите на Карл.

Гласът на Холи беше тих. Ръцете ѝ не спираха да се движат по гърдите на Найл. Той отвори очи и обърна глава към нея.

Мамка му! Тя беше толкова красива. И определено не беше от онези жени, които можеш да изчукаш веднъж и след това да захвърлиш надалеч. Холи беше като наркотик.

Тя заби леко ноктите си в плътта му и го одраска.

— Найл, чу ли ме? Аз казах...

Той хвана китката ѝ. Целуна връхчетата на пръстите ѝ. И отново усети вкуса ѝ върху езика си.

— Чух, любов моя.

— Той спомена пред мен две имена — Шон и Тед. Каза, че двамата са най-близките му приятели. Ако нещо го е уплашило, ако някой го е преследвал, той би им казал.

Да, Найл имаше същите подозрения.

— Мисля, че и двамата са демони.

И да, точно такива бяха.

— Ти можеш да ми организираш среща с тях. Сигурна съм, че можеш да ги намериш и...

Ех, нечестивите нямаха почивка!

— Срещата е след... — и той погледна към светещия дисплей на часовника на нощното шкафче — ... четиридесет минути.

— Какво?

Той стана от леглото, като хвърли един последен поглед към великолепните ѝ гърди.

— Срещата е след четиридесет минути.

Холи беше права. Приятелите му можеха да знаят нещо за негодника, който преследваше Карл. Найл беше поразпитал малко и беше открил младежите. След което им беше организирал среща със себе си.

Разбира се, демоните не бяха проявили нетърпение, след получената покана. Но после, съвсем естествено и разбираемо, промениха мнението си.

— Ти не си смятал да ми го кажеш, нали?

Найл обу дънките си. И присви рамене.

— Смятах, но само ако беше попитала.

Зад гърба му се чу приглушено ръмжене и малката длан на Холи стисна рамото му, в опит да го обърне. Той се подчини, но само защото му харесваше начинът, по който гневът оцветяваше лицето ѝ.

— Ние сме партньори по този случай! Предполагаше се, че ти си моят водач в света на демоните. Би трябвало да работим рамо до рамо...

— Току-що ти казах за срещата.

И би било приятно да чуе едно „Благодаря!“.

Последва още едно ръмжене.

Найл не може да стори нищо друго. Целуна я. По дяволите, Холи имаше толкова сладки устни. Демонът дълго им се наслаждава, притиснати към неговите, след което изрече:

— Побързай, любима! Нали не искаме демоните да ни чакат?

На Холи не ѝ остана друго, освен да стисне зъби.

Тълпата в „Парадайз Фаунд“ беше многобройна. Както винаги. И толкова плътна, че беше трудно да направиш дори няколко крачки. Найл въздъхна и махна с ръка пред себе си. После кимна удовлетворено, когато танцуващите се отместиха от пътя им, сякаш отнесени от напора на вятър.

Бизнесът вървеше добре, но понякога цялата тази тъпканица му действаше на нервите.

— Сладък фокус — промърмори Холи зад гърба му.

Найл кимна отново и я поведе към далечния ъгъл на клуба. Пред вратата, кръстосали ръце на гърдите си, стояха двама охранители. Демони. Найл винаги предпочиташе да наема сред събратята си.

Когато го видяха, демоните се отместиха и освободиха вратата.

— Шефе, те ви чакат.

— Добре — Найл посочи с пръст към тълпата зад гърба си. — Уверете се, че никой няма да ни безпокои.

— Така да бъде, шефе — бе отговорът на демона отляво. Макс. Той работеше за Найл вече пет години, откакто беше излязъл от затвора. Беше обвинен в убийство, но Найл знаеше, че негодникът, когото Макс беше убил, заслужаваше смъртта си; беше убил и изнасилвил майка му. Младежът не беше спрял да го преследва, докато не го уби. Найл му беше наел добър адвокат и затова Макс беше получил присъда само от три години затвор. Просто нищо за един демон.

— Да вървим! — Найл протегна ръка към Холи и забеляза как се спогледаха охранителите. Те бяха наясно, че Холи трябва да бъде охранявана така, като охраняваха самия Найл. И всичките му служители вече го знаеха. Беше им го разяснил по-рано тази нощ.

Вратата се затвори след гърбовете им и шумът от клуба изчезна.

— Внимавай къде стъпваш.

Стъпалата бяха стари и разклатени и Найл не искаше Холи да пострада, ако се спъне на обувките си с високи токчета, които той толкова много харесваше. Но тя слизаше уверено и след малко вече се намираха в подножието на стълбите, където долу ги очакваха...

— О, по дяволите! — изрече Холи и замръзна до него.

Найл хвърли поглед към демоните.

— Найл? Защо, по дяволите, двамата са вързани и със запушена уста?

— Хм — младежите го гледаха с широко отворени и ужасени очи. Ръцете им бяха завързани за облегалките на столовете. — Предполагам, че охраната малко се е... престарала.

— Престарала? Как ли пък не! — Холи пресече стаята, издърпа онова, с което беше запушена устата им и започна да ги развързва. — Боже мой, Найл, това е отвличане! Знаеш ли колко неприятности те очакват, ако се докаже съпричастността ти?

Не толкова много. Демоните нямаше да кажат на полицията. Сега и двамата бяха свободни, но нито един от тях дори не помръдна от мястото си. Бяха млади, на около двадесет — двадесет и две години. Умни хлапета!

— Ами... момчета, добре ли сте?

И двамата не сваляха очи от Найл. Той кръстоса ръце пред гърдите си и застина в очакване. Ако трябва, щеше да прояви дори търпение.

Първи заговори този, който изглеждаше по-дребен — блед младеж с права, светла коса и остра брадичка.

— Ще ни убиеш ли?

Найл въздъхна. Защо винаги му се случваше да се занимава с любители на драмата? Е, добре, наистина ги бяха довели тук малко... грубичко, но това не беше повод за...

— Ако те исках мъртъв, отдавна да съм те превърнал в купчина пепел.

Младежът отдясно — едър и върлинест — простена.

— Ти. Изобщо. Не. Ми. Помагаш.

Строгийт тон дойде от страна на Холи. Тя помахала с ръка пред лицата на демоните.

— Привет, аз съм Холи. Аз... хм... познавах Карл.

Любителят на драмата я погледна.

— Репортерката — каза, след което облиза устни. — Карл... той говореше за теб.

— За теб също. Ти си Шон, нали?

Последва кимване.

— Значи ти...

— Тед. — Младежът най-накрая беше престанал да стене.

— Точно така — Найл забеляза усмивката, която проблесна върху лицето на Холи. Много чаровна усмивка всъщност. Тя винаги проблясваше пред камерата, когато журналистката се опитваше да успокои зрителите, че всичко е под контрол.

Раменете на Шон се отпуснаха и той започна да се успокоява. Може би беше добра идея, че все пак взе Холи със себе си.

— Не зная какво се е случило с вас тази вечер... — започна тя.

— Но аз зная. — Да, дребосъкът започваше да си показва зъбките. — Той... — и показалецът му се насочи право към Найл —... изпрати срещу нас горилите си. Ние искахме просто да се махнем от града, но не, той не ни разреши. Накара ни...

Време беше да прекъсне този словесен и драматичен изблик.

— Защо решихте да избягате? — Елементарен въпрос. Найл беше наясно, че демоните бяха решили да изчезнат. И това беше една от причините безцеремонно да ги довлече тук и да ги задържи по този начин.

Младежите се спогледаха. И продължиха да си мълчат.

— Защо. Решихте. Да. Избягате? — Обикновено бягат уплашените. Или виновните. Найл не смяташе, че тези двамата имаха нещо общо с убийствата. Не приличаха на отрепки, макар че той вече се беше лъгал преди.

— Н-някой л-ловува д-д-демони, старче — това бе Тед. Въпреки габаритите му, той можеше прекалено лесно да бъде уплашен. — Т-ти си н-наясно — младежът погледна към Холи. — И т-ти с-също.

Холи само кимна.

— П-първо Карл. П-проклятие! — Той потръпна и затвори очи. Развързаните въжета бяха паднали на пода и краката му нервно потропваха до тях.

— Ние чухме... какво е направило с него онова копеле — тихо проговори Шон. После преглътна. — След това разбрахме за Джулия...

— Тя не беше направила никому нищо лошо! — почти изръмжа Тед. Хм... много неочакван изблик на ярост за него.

— Да — заговори Найл тихо. — Дори не мога да си представя, че е способна на това. — За Джулия копелето щеше да отговаря отделно. Приятно момиче с тъжна усмивка.

— Когато чухме за нея, осъзнахме, че следващите може да сме ние. — Шон говореше бързо, като почти сливаше думите една с друга.

— Откъде разбрахте за Джулия? — Холи наклони глава, като предпазливо ги наблюдаваше. — Ченгетата откриха тялото ѝ съвсем скоро.

— Нямаше я от дни. Сякаш просто беше изчезнала. — Шон вирна брадичката си. — А днес в новините съобщиха, че е намерено тялото на жена, убита по същия начин като Карл...

— И ние веднага се досетихме, че това е Д-Джулия — стиснал юмруци довърши изречението Тед.

По-дребният подсмръкна.

— Нима не разбирате? Умират хора, близки до Карл. И нас са ни взели на мушка! Копелето знае кои сме. Той ни следи точно както каза Карл, и...

— Какво ви е казал Карл? — прекъсна Холи печалния му монолог.

Шон поседя няколко секунди с отворена уста.

Найл пристъпи крачка напред.

— Отговаряйте!

— Че са го следили — гласът на Шон стана много тих. — Той каза, че е забелязал няколко пъти да го следи жена.

— Жена ли? Описа ли я как изглежда? — гласът на Холи трепна от напрежение.

— Симпатична. Млада. Блондинка, с къса коса. Къдрава — младежът поклати глава. — Той ни каза, че я е забелязал няколко пъти, но не е обърнал внимание, докато...

— Д-докато не получи бележката — добави Тед, като едва не се задуши от вълнение.

— Бележката? — повтори Холи. Напрежението караше тялото ѝ да се изпъва като струна. Тя смръщи вежди. На Найл му се прииска да я докосне; да разтрие раменете ѝ и да ѝ помогне да се отпусне. Но времето беше неподходящо. Както и мястото.

— Той получи бележка и... снимка. — Шон стисна зъби. — Шибана заплаха, ето какво имаше в нея. Някаква глупост за това, че светът трябва да бъде избавен от нечистите...

— А нечистите — това сме ние — довърши Тод и скочи на крака. Найл сложи ръка върху рамото му и го върна обратно на стола.

— Дяволите да го вземат! — Беше се уморил до смърт от цялата тази глупост за демоните, описвани като изчадия на Ада.

— Копелето, което реже демоните... самият той е нечист — и луд. Ние сме само жертви на отмъщението, върху чиито глави стоварват вината за цялата тази глупост. — Найл се чувстваше уморен и от цялото това преследване на демони от векове.

— И Карл е решил, че бележката му е оставена от жената? — На фона на ядосания Тед, Холи изглеждаше прекалено спокойна.

— Аха — кимна Шон. — От нея... или от мъжа, с когото я е видял.

Нещо вече се проясняваше.

— Разкажи ми за него — заповяда му Найл.

Адамовата ябълка на Тед нервно подскочи.

— Карл не го е видял много добре. Зърнал го само веднъж и то бегло точно преди да получи бележката.

— Какво ви каза Карл за мъжа? — Холи пристъпи от крак на крак.

— Висок. С черно палто. Дълго — после младежът безпомощно присви рамене. — Каза, че следващия път, когато го види, ще му срита задника.

Само че Карл така и не беше успял да изпълни закана си.

— Ние... ние не знаем нищо повече. — Тед явно се беше поуспокоил малко, но очите му все още бяха напълно черни. Найл така и не беше свалил ръката си от рамото му. Смяташе го за рано. Младежът беше прекалено напрегнат и току-виж — избухнал.

— Да, така е. — Очите на Шон постоянно меняха цвета си между черно и сиво. — И ние сме наясно, че ако не се разкараме от града, ще сме следващите.

— Защо смятате така? — присви очи Холи. — И вие ли получихте писма със заплахи?

Младежът пребледня още повече.

— Засега не, но аз не смятам да стоя тук и да чакам да я получа! Шибаната карта на смъртта. Намерихме такава и у Джулия. Тя, Карл... Получавах я и... край — мъртъв си.

Холи обърна глава и погледна Найл право в очите. Той забеляза безпокойството в нейните. Както и страха. Свали ръката си от рамото на демона и я прегърна през раменете.

— Нищо няма да ми се случи.

— О, шибана работа! — изскимтя Шон от ужас. — Копелето е решило да се захване с теб? С теб!?

Найл погледна към младежа.

— Мен не ме е страх от смъртен, който явно иска преждевременно да умре.

— Но мен ме е страх.

Да, и точно затова презглава бързаха да се изметат от града.

— Бягството не решава проблема. — Найл не мислеше, че мъжете бяха в списъка на убиеца. Поне към този момент. Жалко. Една примамка щеше да му свърши хубава работа.

— Аз сам ще реша проблема си — отсече Шон. — Защото не смятам да гледам как погребват приятеля ми. Няма да стоя и да гледам как го слагат в гроба...

— Да, по дяволите! — добави и Тед, макар да имаше вид на някой, който може да повърне всеки момент. — Не и Карл. Той беше

най-добрият ми приятел, откакто навършихме шест години. Аз н-няма д-да г-гледам к-как...

— Найл? — Гласът на Холи беше толкова тих, че той едва я чу. Погледна отново в очите ѝ. И видя молбата.

О, проклятие!

„Помогни им!“ — Устните ѝ изрекоха думите, без да отронят звук.

Найл стисна зъби. Той смяташе да закара демоните някъде и да им даде възможност да напуснат града колкото се може по-бързо, след което отново да се заеме с търсенето на убиеца. Смяташе да разпространи слуховете за блондинката и да види дали някой друг не я беше забелязал да се увърта около Карл. Но беше готов да се обзаложи, че не тя беше убийцата. Тя може би само следеше жертвата. Или играеше ролята на примамка...

Убиецът, когото търсеше Найл, определено беше мъж; сигурен беше. Начинът, по който се бяха разправили с Карл и Сам, както и с бедната Джулия... Само мъж беше способен на това. Прорезите бяха прекалено дълбоки. Прекалено големи.

Да, определено търсеха мъж. И Найл беше решил да го намери. Беше въпрос само на време.

Особено след като копелето го беше набеязало за следващата си жертва. Изглежда, че ролята на примамката трябваше да бъде изиграна от самия него.

— Найл — отново прошепна Холи. Думите прозвучаха задъхано, сексуално. Звукът погали кожата му, плъзна се по нея и накара члена му да потръпне. Найл си спомни колко приятно беше усещането на чаршафа под гърба му и нежното, топло женско тяло до неговото.

Мамка му! Изобщо нямаше време да играе ролята на детегледачка на демоните пред него. Да не би да беше някакъв шибан ангел — пазител на демони? По дяволите, да, той искаше онова копеле, което ги режеше на парченца, но...

Ръката на Холи легна върху рамото му и Найл процеди през зъби:

— Ще ви дам охрана. Тя ще ви измъкне от града до някое безопасно място...

Това беше всичко, което щеше да направи за тях. Без значение колко огромни и колко зелени бяха очите ѝ.

Устните на Холи се размърдаха в беззвучно: „Благодаря.“

Найл изсумтя, а демоните изненадано премигнаха.

— Ти... майтапиш ли се с нас? — с подозрение попита Шон.

Де да беше така. Найл само поклати глава.

— Аз... а-аз м-мислех, че ще ни убиеш... — разнесе се и гласът на Тед.

Холи въздъхна.

— О, я стига! Откъде ви хрумна тази идея? — бодро изрече тя. — Няма нужда да се обиждате от малкото ни... недоразумение.

— Недоразумение, как ли пък не! — Шон не отместваше очи от Найл.

Да, младият демон почти му харесваше. Приличаше по нещо на Карл. Найл не отместваше очи от него. Нямахме никакво недоразумение, но той дори за секунда не допускаше, че демоните ще хукнат към полицията. Имаше неписано правило. Демоните не решаваха проблемите си по този начин.

— Д-дай ни охрана... — Тед все още се тресеше. Въпреки височината си, в тази двойка явно той беше слабакът. — И аз щ-ще забравя з-за в-всичко!

— Добър план — измърмори Найл.

Пръстите на Холи се впиха по-силно в него.

— Найл...

Той хвана ръката ѝ и притисна устни в центъра на дланта ѝ. Веднага я чу как вдиша дълбоко. И видя как леко се разшириха зениците ѝ. С нея щеше да се държи като добро момче. Макар че ще му бъде трудно. Да видим как Холи щеше да оцени усилията му, когато останеха сами и...

На вратата горе силно се почука. Явно с юмрук.

— Найл! Имаме проблем! — разнесе се гласът на Томас.

А Томас рядко слагаше нещо в категорията „проблем“.

Найл направи жест към младежите и им заповяда:

— Стойте тук!

И двама закимаха бързо.

След което демонът се обърна към Холи.

— Ти...

— Няма начин! — вирна брадичка тя. — Каквото и да ни очаква там горе, аз ще бъда до теб.

„Аз ще бъда до теб.“

Кога за последно беше чувал това от жена?

Никога, мамка му!

Той не се удържа и я целуна. Настоятелно. Страстно. Завладя устните ѝ, езика ѝ.

Тази жена щеше да се окаже опасна; много по-опасна, отколкото смяташе в началото.

— Найл! — последва още един удар с юмрук по вратата с такава сила, че тя сякаш застана от болка.

Найл се откъсна от устните на Холи и се затича нагоре, като вземаше стъпалата по няколко наведнъж. Интересно, какво ли се беше случило в неговия Рай?

Мъжът се движеше прекалено стремително. Холи тичаше нагоре толкова бързо, колкото можеше, но въпреки всичко изостана с шест стъпала. А Найл вече отваряше вратата. Пред нея се показа напрегнатото лице на Томас.

О, мъжът определено беше нервен. А ако толкова огромен демон нервничеше, значи не ги очакваше нищо добро.

Холи преодоля и последните стъпала.

— Какво, по дяволите, става? — Найл стоеше с ръце на кръста и погледът му обхождаше тълпата в клуба. Холи направи същото. Ако не се вземеха под внимание неколцината вампири, които си хапваха набързо — о, боже, тази гледка направо преобръщаше стомаха ѝ — всичко си изглеждаше съвсем... нормално. Като за „Парадайз Фаунд“, разбира се.

— Прихванахме съобщение на полицейската честота — Гласът на Томас отново стигна до нея. Тя присви очи и погледна към него. Мъжът беше леко изпотен, но не отместваше поглед от нея, когато каза: — За проблеми в студиото на „Нюз Флаш Файф“.

Сърцето в гърдите ѝ направо подскочи.

— Какви проблеми? — Беше доста след полунощ. Там трябваше да бъде по-пусто от пустиня, ако не се смяташе охраната, разбира се. Е, и няколкото телефонистки, но...

Томас махна към нея с ръка.

— Според това, което чух, била си нападната.

— Какво?

— Изглежда, че някой е объркал. — Гласът му тътнеше. — Но тялото е намерено в твоя кабинет. Женско тяло и...

Намерили са тяло?

— Някой е убит в сградата? — Невероятно! Те бяха засилили охраната и...

В нейния кабинет ли? Холи застина, когато осъзна какво точно се беше случило.

„Била си нападната!“

Не, не, тя не беше пострадала. Но беше сигурна в едно — целта е била тя. Само че убиецът беше сгрешил и беше нападнал друг, вместо нея.

Холи се втурна към изхода.

Прекалено познатите сини мигащи светлини осветяваха фасадата на „Нюз Флаш Файф“. Наоколо се тълпяха журналисти. Камерите не спираха да снимат, а репортери възнамеряваха да вдигнат рейтинга си с новата трагедия.

По дяволите! Това беше...

— Успокой се, Холи! — прошепна Найл до ухото ѝ. Той я беше настигнал още в клуба и я беше докарал дотук. Ръцете ѝ трепереха прекалено силно, за да може да шофира сама.

„Трябва да разбере кой е бил нападнат. В моя кабинет.“

— Гит е ей там — тихо продължи той. — Ще разберем кой...

Точно в този момент Гит повдигна глава и погледът му я намери. След което бързо се насочи към тях. Шифтърът изобщо не изглеждаше щастлив.

Добре! На нея също не ѝ беше весело.

Тя беше уплашена.

И ядосана.

Нямаше място за радост.

Гит премина през тълпата от журналисти и полицаи и след секунди вече стоеше пред тях, кръстосал ръце пред гърдите си. Върху скулата му нещо потрепна нервно.

— Когато ми се обадиха и ми казаха, че в кабинет Б12 е открит труп на жена, реших, че това, да те вземат дяволите, си ти, Щорм!

Въздухът до нея се раздвижи и Найл пристъпи напред.

— Следи за тона си, копеле! И просто ни разкажи какво се е случило.

Детективът само повдигна въпросително вежди.

— Този път не знаеш какво се е случило? А аз си мислех, че винаги ни водиш с крачка.

— Какво се е случило? — Силата на гнева в гласа на Найл учуди дори Холи.

Колин отново я огледа и присви очи.

— Изглеждаш по-различна...

— Изглежда доста добре за предполагаема жертва.

Брукс. Тя не беше забелязала, че се е присъединил към компанията им. Той махна с ръка, в знак, че трябва да се отдалечат и обясни:

— По-далеч от лешоядите.

Холи също беше една от тези „лешояди“ и ако не приемаше тази трагедия прекалено лично, нямаше да пропусне да му го напомни. По-късно.

Отдалечиха се от тълпата.

— Ким Уент е била открита от един от охранителите. Била е на пода в кабинета ти...

— Мъртва? — попита Найл с лишен от емоции глас.

Гит поклати глава.

— Жива.

Холи най-накрая успя нормално да вдиша.

Слава Богу!

— Не разбирам. Какво е...

— Някой я е ударил. Силно. Вероятно с лампата от бюрото. По главата. Лекарите казаха, че ще се оправи. Има сътресение на мозъка. Но след като полежи няколко дни в болницата, ще се възстанови.

— Двамата с Гит смятаме, че целта на нападението не е била госпожица Уенг. — Брукс я погледна в очите. — Когато охранителят я е намерил, в кабинета е било тъмно — и той повдигна рамене. — Ким има приблизително твоя ръст и визия, и в мрака...

— ... е възможно да бъде объркана с мен. — Още една кървава резка в душата ѝ. По нейна вина отново беше пострадал невинен човек. Чувстваше се толкова виновна. — Но защо? И какво е правила Ким в кабинета ми? Отдавна е трябвало да си е вкъщи.

— Изглежда, че се е ровила в книгата ти. — Гит леко наклони глава. — Имаш ли идея защо?

„Ровила се е в книгата ти.“

Холи поклати глава.

— Не.

В документите на бюрото ѝ нямаше нищо важно. Единственият случай, над който работеше Холи в момента, беше убиецът на демони и...

Тя погледна към Найл. Ким изглеждаше толкова мила и приятна. Симпатична. Умна. И съвсем... нормална. Нетърпелива да угоди на всички. Прекалено нетърпелива.

Холи си спомни как тя самата беше стажувала в сградата на телевизията в Бирмингам. Прекалено много време беше прекарала в правенето на кафе и съвсем малко — над репортажите. Беше на път буквално да се побърка от скука, когато съвсем случайно стана очевидец на въоръжен грабеж, който се превърна в гвоздеа на вечерните новини.

Това беше нейният пробив. Макар че от онзи спомен все още я втрисаше.

Тогава тя също беше готова на всичко, само и само да попадне на екрана. Да застане пред камерата. И да прави собствени репортажи.

Нима Ким е усещала същото отчаяние? Единствено това би могло да обясни ровенето в книгата ѝ през нощта. Или всичко беше по-различно? Във всеки случай Ким заслужаваше едно здраво разтърсване.

Холи облиза пресъхналите си устни.

— Искам да поговоря с нея.

— Сигурен съм, че е така. — Гит проблесна със зъби. — Но ние сме първи. Чакаме я да дойде в съзнание — каза той, след което прониза Найл с поглед. — Знаеш ли нещо за това нападение? Или за жената?

Какво, според Гит, трябваше да знае Найл?

Нейният демон само поклати глава.

— Проклятие! Така си и мислех. — Гит поклати глава объркано и отново се обърна към Холи. — Щорм, бъди внимателна. Струва ми се, че е време да започнеш да се притесняваш за живота си.

Аха, сякаш тя не можеше да се сети за това и сама.

— Мислиш ли, че това нападение е свързано с другите убийства?
От разговора дотук ставаше ясно, че почеркът на това престъпление беше по-различен от този при убийствата на демоните.

— Мисля, че ти си свързващото звено между тях — отговори Брукс. — И не вярвам, че това е просто съвпадение. Жената в кабинета ти е с разбита глава в същата нощ, в която ти излезе с пряк репортаж на убийствата по телевизията.

Да, Холи също не вярваше в подобно стечение на обстоятелствата. Коремът ѝ се присви от притеснение. Трябвало е да нападнат не Ким. А нея.

„На нейното място трябваше да съм аз.“

— Имаш нужда от охрана — каза Гит, без да отмества очи от Холи.

— Тя вече я има — тихо отговори Найл.

— Надявам се... Надявам се да е повече от добра. — Детективът разтри горната част на носа си. — Ти искаше да привлечеш вниманието на онова копеле. Е, Щорм, вече не можеш да имаш никакво съмнение — успя да постигнеш целта си.

Холи отмести поглед към полицейските автомобили. Сините им светлини танцуваха пред очите ѝ.

Да, тя беше успяла да привлече вниманието на копелето.

Сега оставаше само да го хване, преди да е успяло да нападне някого другиго.

„Ким, толкова съжалявам...“

ГЛАВА 12

— Мамо? Привет, Холи е... — Сякаш майка ѝ нямаше да познае гласа на собствената си дъщеря. Тя притисна телефона към ухото си с рамо, прехвърли чантата в лявата си ръка и започна да рови вътре с дясната. Намери ключа за колата си и го извади. — Може би си успяла да видиш по телевизията... нещо..., но трябва да знаеш, че съм добре.

От разговорите с телефонния секретар на майка си се чувстваше гадно, но в последно време двете си общуваха точно по този начин.

Да заяви, че с майка си бяха близки означаваше най-безобразно да излъже. В действителност, след смъртта на Питър, майка ѝ се беше оградила от чувствата си към нея.

— Мамо, искам да ми се обадиш, става ли? Трябва да поговорим.

Ти знаеш ли, че съм демон! Или че Питър е бил? И защо, по дяволите, не си ми казала досега?

— Това наистина е много важно — тя заобиколи колата. — Позвъни ми. Моля те.

Чу писък на спирачки и се обърна. Под лъчите на утринното слънце блестеше черна спортна кола. Вратата ѝ се отвори и на тротоара излезе Зак.

Зак? По дяволите!

Днес явно не беше щастливият ѝ ден.

— Позвъни ми — повтори тя още веднъж и прибра телефона в чантата си. След това разтърси глава, наясно, че със сигурност е зяпнала от изненада. Само той ѝ липсваше в момента.

— Холи — въздъхна Зак и забърза към нея, разтворил ръце да я прегърне.

Тя се отдръпна.

— Какво правиш тук?

Усмивката му угасна.

— Гледах сутрешните новини. Видях какво се е случило в сградата. Аз... притесних се за теб. — Идеалните черти на лицето му изразяваха безпокойство.

Холи конвулсивно въздъхна.

— Аз... Аз съм добре. Дори ме е нямало, когато... — бедната Ким са я ударили с лампа по главата.

— Но на нейно място е можело да бъдеш ти, Холи — стисна юмруци той. — Казвах ти и преди, че с тези твои репортажи...

Това не е безопасно.

Двамата неведнъж бяха спорили на тази тема.

— Зак, това е работата ми.

— Да се превърнеш в мишена на луд убиец не е най-добрата ми представа за работа!

Яростта му я изненада и в отговор на това собственият ѝ гняв започна да се надига.

— Благодаря ти за безпокойството — едва успя да изрече Холи. — Но това, което правя, не те засяга. Вече не те засяга. — Тя бавно се опита да го заобиколи. — Моята работа е важна за мен и аз съм добра в това, което правя.

Зак я сграбчи за китката. Не очакваше такава сила от него.

— Не ме зарязвай.

— Не ми казвай, че...

— Притеснявам се за теб.

Само няколко сантиметра дяляха лицата им едно от друго и Холи виждаше проблясващите златни искрици в сините му очи.

— По улиците се разхожда убиец. Той кълца жертвите си, а ти го дразниш. Не мисля, че искаш да си имаш работата с подобно чудовище. Проклятие, дори аз съм наясно, че стъпваш по много тънък лед. — Захватът му стана малко по-нежен. Но само малко. — Това е прекалено рисковано. Трябва да спреш.

Холи се намръщи.

— Хм... Госпожице Щорм? — прозвуча приглушен глас, които наподобяваше на стържене на метал по асфалт.

Тя обърна глава, докато отстъпваше от Зак и видя висок, мускулист мъж с късо подстригана коса, зелени очи и каменно лице.

Един от нейните бодигардове. Изглежда, че след събитията от миналата нощ бяха решили да излязат от сянката. И да не си играят на невидими.

Мъжът погледна към Зак.

— Този мъж досажда ли ви?

— Какво? — Зак пусна ръката ѝ. — Кой си ти, дявол да те вземе? — тежко издиша той и пристъпи крачка напред.

Кое то не се оказа добра идея, защото така си пролича ясно, че беше с около двацет сантиметра по-нисък и с около петдесет килограма по-лек от стоящия пред него Херакъл. Бодигардът само се усмихна и присви рамене сякаш нямаше търпение да се поразкърши малко като срита нечий задник.

Холи поклати глава. Не тук. Само това липсваше на моравата пред дома ѝ, за да бъде щастие то ѝ пълно.

— Всичко е наред — каза тя и отново погледна към Зак. — Доктор Хол вече си тръгва.

— Какво? Не, Холи, не! Двамата трябва да поговорим.

Тя се отдръпна още по-назад.

— Не, не трябва. — Колкото и да ѝ беше противно, опитваше се да направи така, че да приключи този разговор изключително вежливо. — С мен всичко е наред. Благодаря ти, че дойде, за да се увериш. Но няма нужда да идваш отново, Зак. Моят живот и моята работа... вече не те засягат.

Кога най-накрая щеше го проумее?

— Защото се чукаш с онова копеле Лайпен ли?

Разтърси я нова вълна от изблик на гняв. Яростта беше изкривила чертите на лицето на Зак и пламтеше в очите му. А тя си мислеше, че мъжът умее да се владее.

— Не, не за това. Макар че, знаеш ли какво? Май всъщност — да — продължи да се усмихва Холи. — Но най-вече, защото между нас всичко приключи. И стана още в момента, в който ти се изучка с Мишел.

Тя потропа с върха на обувката си по асфалта.

— Зак, наистина ти желая всичко хубаво. Но от тази минута стой по-далеч от мен, разбра ли?

Холи чу ръмженето, което изобщо не подходдеше на уравновесения професор, когото познаваше някога.

Толкова за подходящото време да скочиш в неизвестното със затворени очи. Брактът с този мъж щеше да бъде най-голямата грешка в живота ѝ.

Защото, ако беше останала със Зак, никога нямаше да успее да разбере колко е приятно...

„... да се чукаш с онова копеле Лайпен“.

Брюс Пайпър изчака, докато Холи се качи в автомобила си, а ядосаният професор се разкара. След което извади телефона и позвъни на шефа си.

— Мисля, че ще искаш да чуеш това — измърмори той. — Задникът я навести. Струва ми се, че някой трябва да... поговори с него.

На него лично щеше да му достави удоволствие да поотупа това магаре, което гледаше на него като на нищожество. На Брюс и преди му бяха хвърляли такива погледи и това винаги го беше изкарвало извън кожата му.

— Ако искаш, аз с най-голямо удоволствие...

Той замълча, докато слушаше отговора на шефа си.

— А-а, така си и мислех, че сам ще искаш да се оправиш с него. — Брюс не можа напълно да скрие разочарованието си. Но той знаеше, че шефът му обича от време на време да си цапа ръцете.

Професорът дори нямаше да разбере какво точно го беше блъснало в стената.

Найл чакаше уважавания доктор Захария Хол в лабораторията на третия етаж в „Брайтън Хол“.

Нямаше занятия. Студенти — също. Найл оглеждаше залата с любопитство. Върху стените висяха скици на части от човешко тяло. В предната част на стаята, до бюрото, стоеше скелет. Навсякъде имаше разпръснати книги. По стените бяха закачени бели лабораторни престилки. Миризмата на хлор изпълваше въздуха и дразнеше носа му.

Вратата се отвори със скърцане. Погълнат от книгата, която държеше в ръцете си, в помещението влезе доктор Хол. Той автоматично заобикаляше столовете и лабораторните маси, без да отмества поглед от страниците. Найл стоеше, кръстосал ръце пред гърдите си и изчакваше.

Мъжът рязко спря. Повдигна глава и...

И демонът се усмихна.

— Бу!

Той беше оставил слънчевите си очила в джипа и сега очите му блестяха в полунощно — черно.

— Боже Господи! — подскочи Зак и книгата, която четеше — учебник по анатомия, ако се съдеше по кървавочервените илюстрации — падна на пода. — Как попадна тук? Как...

— Спокойно, Зет — усмивката на Найл се стопи. — Влязох през вратата, както всички обикновени хора. Нали знаеш, онова нещо, което може да се отваря и затваря.

Лицето на професора побеля.

— Тя те е изпратила, нали? По дяволите, мислиш, че не зная кой си ти? Всички знаят, че ти... че ти...

Найл се изправи.

— И кой съм аз?

Сините очи на Зак се стрелнаха към вратата, но после отново се върнаха върху Найл.

— Престъпник — беше казано шепнешком. — Вероятно дори убиец. Чувал съм какво говорят хората за теб, Лайпен. Зная всичко.

Мъжът не знаеше нищо. Демонът се отблъсна от лабораторната маса, на която се беше опрял, и се насочи към малоумника, който отстъпваше назад при всяка негова крачка напред.

— Смяташ, че знаеш всичко за мен, така ли?

И Холи е смятала да се омъжи за тази мижитурка!

Мъжът беше прекалено мекушав. Тя щеше да умре от скука край него.

Холи имаше нужда от огън. И страст. А не от смъртния тъпак, който беше достатъчно глупав, за да позволи на жена като нея да му се изплъзне.

— Аз... аз зная, че ти носиш само неприятности. — Брадичката на мъжа затрепери. — И Холи няма нужда от теб в леглото...

Найл бързо се придвижи напред и допря нос в този на професора. На демона изобщо не му хареса как прозвуча името на Холи от устата на доктора. Никак не му хареса. Приливът на сила го изпълни. Би било толкова лесно да се вмъкне в съзнанието на задника и да изтрие оттам всичките му спомени за Холи.

Толкова лесно.

— Това, от което няма нужда Холи... — процеди Найл, докато едва удържаше самоконтрола си — е задник като теб, който се опитва

да се върне в живота ѝ.

Устните на Захария трепнаха в усмивка.

— Защото сега има теб ли? Мислиш, че след като си я изучава и...

— Да, изучавах я. И се наслаждавах на всяка секунда — умишлено повлече думите демонът.

Първи загуби самоконтрол загубеният. Само за секунда. Той извика и се нахвърли със стиснати юмруци върху Найл.

Глупави смъртни!

Найл отстъпи встрани, замахна с ръка и накара въздуха около него да се раздвижи. Доктор Хол го пропусна, но невидимият юмрук го намери и той, стенойки, се стовари върху лабораторната маса, преди да се свлече на пода.

Демонът се загледа в мъжа, като клатеше глава.

— Тук съм с визита на вежливост, но ако искаш да поразмахаме ръце... — Найл знаеше много добре, че усмивката му изглежда зловещо, защото отразяваше мислите му. — Аз ще бъда повече от щастлив.

О, да, и дори щеше да го направи по старомодния начин. Без да използва демоническата си сила. Само бърз обмен на юмруци, докато единият от тях не паднеше на земята.

А това несъмнено нямаше да е той.

Захария остана да лежи на пода, без да предприема опит да се изправи.

— Аха, така си и мислех — Найл клекна до него. — Имал си шанс с Холи. Но си го... проспал. Така че, сега се разкарай, защото тя е моя. А аз не обичам да деля.

Обаче не можа да се сдържи и подкрепи последните си думи с внушение.

„Защото тя е моя!“

Смъртният премигна и после бавно кимна.

Удовлетворен от резултата, макар и временно, Найл се изправи и излезе от лабораторията, като игнорира слабичката брюнетка с огромни, ужасени очи, която стоеше до вратата.

Извади мобилния си телефон и усети как желанието му се разгаря. Искеше да види отново Холи. Просто за да се убеди, че всичко с нея е наред. Просто за да... По дяволите, желаше я!

— Брюс? Да, оправих се с това. Тя къде е?

Отговорът не го изненада и той стисна телефона.

— Дръж се в сянка. Идвам след малко.

Напоследък все му се струваше, че Холи не беше охранявана достатъчно добре. Освен ако не се намираше в обятията му.

След заминаването на Лайпен Захария бавно се изправи. Усещаше, че ръцете му треперят, но не можеше да направи нищо, за да ги спре.

— Зак? — разнесе се от дясната му страна притесненият глас на Дениз.

Дениз. По дяволите! Момичето се опитваше да привлече вниманието му през последните два месеца, но безрезултатно — това просто не го вълнуваше. Липсваше интерес от негова страна.

— Върви си — изръмжа Зак. Точно сега нямаше никаква нужда от нея.

Такива въртиопашки имаше в прекалено изобилие. И докато ги чукаше, дори не забеляза как руши живота си.

Грешка след грешка.

Беше толкова привлечен от тях, че не обърна внимание какво държеше в ръце.

Докато не стана прекалено късно.

Сега всичко в живота му се рушеше.

И разпадаше.

— Но аз го видях... Ти трябва...

— Върви си!

Пълничките устни на момичето се нацупиха, но тя се обърна и избяга от лабораторията. По дяволите, Дениз се превръщаше в истински проблем. Трябваше да приключи с нея колкото се можеше по-скоро. С нея и с... Найл.

Захария затвори очи, но все още продължаваше да вижда тези на демона — тъмни и черни. И втрещени в него.

И Холи беше предпочела този негодник?

Не, не, това беше просто невъзможно. Да, разбира се, тя имаше право да се сърди, но... този изрод?

Престъпник, главорез... И тя му позволяваше да я докосва?

Захария притисна с ръка хълбока си. Беше се врязал в ръба на масата и знаеше, че удареното ще го боли поне още няколко дни. Холи беше насъскала срещу него новия си любовник. Беше го накарала да дойде тук и да заплашва.

Чудесно! Щом тя предпочиташе така...

Беше се уморил да я спасява, а сега всичко сочеше натам, че Холи не беше заинтересована от спасяването си.

Не, тя искаше любовника си — копелето.

Майната й! И на Лайпен също.

Тези черни очи...

По тялото на Захария премина нова тръпка. Той никога по-рано не беше виждал подобно нещо. Толкова пусти. Толкова тъмни и студени. А в следващата секунда — пламтящи от гняв. Не, такива очи не беше виждал никога. И много се надяваше да не види повече.

Очи на убиец.

Ким беше изчезнала. Холи гледаше към празното болнично легло и усещаше как коремът й се присвива от лошо предчувствие. Тя отстъпи назад и погледна към униформения полицаи, който трябваше да я охранява.

— Хм, къде е Ким?

Той примигна, сякаш беше заслепен от насрещни фарове, след което изруга и буквално се хвърли в стаята.

— Отидох до тоалетната... точно за две минути...

Холи поклати глава. Две минути. Повече от достатъчно, за да може Ким да се измъкне незабелязано.

Но защо беше избягала!

Причините бяха две: или беше уплашена, или просто се криеше. А Холи изобщо не можеше да реши какво движеше Ким.

Ченгето бързо говореше нещо по радиостанцията, и Холи разбра, че лудницата щеше да се отприщи всеки момент. Пациентите, които се намираха под защита на полицията, не можеха просто ей така да се измъкват. Но Ким беше успяла да го направи.

Холи тръгна по коридора, като внимателно се оглеждаше. Съвсем скоро беше минало времето за обяд и затова навсякъде гъмжеше от хора. Пациенти в болнични дрехи сновяха насам-натам,

като много от тях бутаха стойките си с лекарства. Между отделенията се суетяха медицински сестри. На рецепцията уморена блондинка вдигаше неспирно звънящите телефони и даваше информация.

Навсякъде имаше прекалено много движение. Идеален момент за бягство. Или за... отвличане? Холи не можеше да пренебрегне пипалата на страха, които се увиха около гърлото ѝ. Да, съществуваше вероятност Ким да не си е тръгнала доброволно. А Холи изобщо не предпочиташе да се е случило точно това.

Натисна копчето на асансьора и погледна през рамо. Ченгето все още стоеше пред вратата на стаята на Ким и продължаваше да говори по радиостанцията, но очите му не се откъсваха от нея. Тя доста често беше виждала това подозрение в очите на полицаите. Затова поклати глава и се обърна. Точно в този момент тих звън оповести спирането на асансьора на етажа. Вратите се отвориха с тихо съскане и тя се озова лице в лице с... Найл.

— Какво...

Погледът му я прикова на място. Той пристъпи напред и задържа вратите с ръка, за да не се затворят.

— Къде е момичето?

— Изчезнала е. — Холи махна с ръка към стаята. — Ченгето не е видяло нищо. Не зная дали Ким си е тръгнала сама, или са...

Найл я хвана за ръката и я издърпа в асансьора. Вратите му се затвориха и блокираха болничния шум от коридора.

— Отвлекли?

Тя само мрачно кимна.

Асансьорът бавно потегли надолу. Останаха три етажа... два... Изведнъж той рязко спря. О, не! Тя не беше любителка на затворените пространства. Откакто случайно не се беше затворила в шкафа на майка си по време на игра на криеница. Когато Питър най-накрая я намери, тя се беше превърнала в треперещо кълбо, залято от сълзи и прегракнало от хлипане.

— Найл... — Холи се придвижи към него. Той можеше да се възползва от силата си, за да...

Но Найл я целуна. Обхвана лицето ѝ в ръце, повдигна брадичката ѝ и я целуна така, сякаш утоляваше глада си.

Еха!

Ръцете ѝ се обвиха около раменете му. Езикът му нахлу в устата ѝ с топла и влажна ласка, която накара зърната на гърдите ѝ да се втвърдят. Той правеше такива неща с устните си, че...

„Точно от това имах нужда!“

Найл бавно повдигна глава. В очите му бушуваше огън.

— Трябваше да усетя вкуса ти — дрезгаво каза той.

Това не бяха думи, които една жена можеше да чуе всеки ден. Какво друго можеше да я убеди в собствената ѝ сексуалност? И да я накара да забрави за страха, който я беше държал будна цяла нощ?

Холи също облиза устни и усети върху тях аромата, така присъщ на Найл. И едва след това успя да изрече:

— Можеш ли да накараш асансьора отново да тръгне?

Демонът леко повдигна вежда и кабината отново оживя.

— Извинявай, любима, но не съм от търпеливите.

Значи самият той беше спрял асансьора? Само заради нея?

Тя го осмисли за секунда, след което свали ръце от широките му рамене.

— Знаеш ли, аз не обичам много... тесните места.

Усмивка, която не можеше да бъде описана по никакъв друг начин, освен като порочна, освети лицето му.

— А аз направо ги обожавам.

О, по дяволите!

— Холи, отпусни се! Няма от какво да се страхуваш, когато си с мен.

Би било приятно да се поддаде на изкушението, но тя все още не можеше да му се довери изцяло. Поне засега. Затова изправи рамене.

— Аз и не съм се страхувала.

Когато Найл я целуна, Холи се беше възбудила прекалено бързо и силно, за да може да успее да си помисли за страха.

Разнесе се звън, вратите на асансьора се отвориха и откриха ярко осветеното фоайе. Холи побърза да излезе. Хората тук бяха десет пъти повече, отколкото на четвъртия етаж. Беше толкова лесно да изчезнеш.

Найл я следваше по петите, подобно на тъмна сянка, и разчистваше пътя ѝ към изхода.

— Трябва да намерим Ким. И да я накараме да ни разкаже за нападението.

Той се спря пред плъзгащите се врати.

— Невинните не бягат — и сложи слънчевите си очила.

— Освен ако не са изплашени до смърт — парира го тя, като се стараеше да не обръща внимание колко добре изглеждаше той. Черната му коса беше отметната назад, скулите му описваха красива линия, а прилепналата черна тениска подчертаваше изразените мускули на ръцете му и широките гърди.

„Спокойно, момиче!“

Сега не беше време за сексуални фантазии.

— Трябва да я намерим — упорито повтори Холи. — Ами ако е видяла лицето на престъпника? Тя може да знае...

— Тя е избягала от полицията — поклати глава той. — Значи, има какво да крие. — Найл направи крачка напред и подвижните вратите се плъзнаха настрани.

„Зная.“

— Тази Ким... Може да не преценяваме правилно ситуацията.

— Какво..., какво искаш да кажеш?

— Ами ако тя не е била случайна жертва? — Найл се огледа, за да се увери, че Холи го следва. — Ами ако точно тя е била целта?

Тя не се беше замисляла върху това. Поне дотогава, докато не видя омачканите чаршафи върху празното легло. Едва тогава усети как се зараждат в нея първите подозрения. Ако Ким се беше оказала случайна жертва, нима охраната пред вратата на стаята нямаше да е това, към което тя да се стреми с всички сили?

— Защо тогава си е тръгнала?

— Мисля, че това може да ни го каже само тя.

Слънчевата светлина буквално я заслепяваше. Холи присви очи и вдигна ръка над тях, за да ги предпази.

— Полицията първо ще отиде до дома ѝ. И ако тя е там, ще я отведат на разпит.

— Тя няма да се върне вкъщи. — Найл спря.

— Ще замине извън града?

С първия заминаващ автобус? С първия автомобил, който ще ѝ спре? Защото беше уплашена? Или защото имаше какво да крие? А може би и двете?

— Да отидем в „Парадайз Фаунд“. — По изражението на лицето му Холи не можеше да прочете нищо, а в очилата му виждаше

единствено собственото си отражение. — Ще използвам връзките си и ще видим какво можем да открием за нея.

Демонически връзки. Нали точно заради това искаше да работи с него. Връзки... Тя знаеше, че той е прекрасно осведомен за всичко в света на Другите, но...

— Найл, как мислиш, дали Ким е... демон?

Тя заговори тихо, защото наоколо сновяха санитарии, както и един окървавен тийнейджър, когото майка му водеше към спешното отделение.

Демонът само сви рамене.

— Никога не съм се срещал с нея, затова не мога да го твърдя със сигурност.

„Никога не съм се срещал с нея.“

— Значи, е истина? Че демоните могат да разпознават себеподобните си само с поглед?

Найл я хвана за китката и тя се опита да не обръща внимание на пулса си, който отчаяно затуптя.

— Е, теб не успях да разпозная.

И доколкото тя знаеше, никой друг не беше успял.

„Мамо, позвъни ми, дяволите да го вземат!“

— Карл казваше, че може да вижда през защитните заклинания на другите демони.

Найл поклати глава, което можеше да се сметне и за потвърждение.

— Обикновено е така — пауза. — Но не и с теб.

Имаше нещо в гласа му, от което тя застина. Любопитство? Объркване?

„Какво съм аз за него?“

Въпросът я накара да се вцепени. Отначало, всичко помежду им беше на сексуална основа, но сега...

Какво сега? Какво искаше Найл от нея?

— Ти си различна. Твоят дар е да криеш същността си от другите. Идеалната маскировка. — Добре, сега в гласа му се долавяше... възхищение? — Демоническите ти сили са съвсем малко и това ти дава възможност да се изплъзнеш на най-силните сред нас.

Холи стисна ръце в юмруци толкова силно, че ноктите ѝ се впиха в нежната кожа на дланите. Тя все още не беше готова да извика: „Хей,

аз съм от демонската банда!“, но споменаването на слабите ѝ способности — или почти никакви — я остави с неприятен вкус в устата. Нищо не зависеше от нея.

— Знаеш ли, не всички можем да сме гадняри от десето ниво.

Тишина.

Лекият вятър ласкаво я погали по лицето.

— Права си. И този факт много ме радва. Повярвай ми, по-добре е да не знаеш какво значи да си притежател на толкова огромна сила.

Във въздуха замириса на изгоряло. Не просто на пепел, а на изгоряла плът.

— Вярвам ти.

С такива възможности можеш направо да превъртиш.

Границата между доброто и злото за мнозина беше прекалено тънка и Холи го знаеше прекрасно. Да притежаваш такава мощ, която да ти позволява да решаващ кой да живее или кой да умре и да контролираш останалите... беше прекалено голяма съблазън. И ужасяващо изкушение.

— Как се справяш с това? — Думите сами се отрониха от устните ѝ. В тях се смесваха любопитството на журналистката и възхищението на жената. Както и загрижеността ѝ към него.

Да живееш всеки ден с такъв товар... не всеки успяваше да издържи и да не се плъзне стремително към пропастта.

Устните на Найл се присвиха в тънка линия.

— Проклятие! Не ти трябва да знаеш.

— Трябва да зная.

Ръцете му, които досега бяха отпуснати, се свиха в юмруци.

— Майка ми избяга, след като узна на какво съм способен. А това се случи, когато поредният ѝ любовник направи грешка, като се опита да я удари в мое присъствие — каза той и върху страната му нервно потрепна мускул. — Аз погледнах към копелето. Просто го погледнах. И го изхвърлих през прозореца на къщата. Бяхме на втория етаж.

О, Боже!

— Дотогава не бях вършил нищо подобно и не осъзнавах, че го мога. Силите на демона се пробуждат по време на пубертета бързо и без предупреждение. До този момент дори не подозирах какво ми се е

паднало като дар. Мама ме погледна както се гледа шибано чудовище, макар самата тя да беше демон.

Холи мълчеше. За пръв път в живота си не можеше да намери подходящите думи.

— На копелето му се размина. За мое щастие се беше приземил върху храстите на съседите. Имаше счупена ръка и няколко ребра. И беше изплашен до смърт. Избяга, без да се обърне назад. — Найл въздъхна дълбоко. Изглеждаше объркан и изгубен. — След което го последва и мама. Остави ме на стъпалата на къщата на баба и си тръгна, без нито веднъж да се обърне назад, по дяволите! — Той пристъпи крачка към нея. — Защото не можеше да се справя с мен. В онзи ден тя беше погледнала в душата ми и беше видяла на какво съм способен. И видяното я беше ужасило. — Гласът му трепереше от гняв. И болка. Дълбока болка.

Как така тя беше решила, че мъжът е хладнокръвен и лишен от емоции? В него бушуваха чувства. Прекалено много чувства. Искаше ѝ се да го докосне. И да го утеши. Глупаво, нали? Но, по дяволите... Ръката ѝ се вдигна и го погали по лицето.

— Ако знаеше какво съм вършил... Едва ли щеше дори да ме докоснеш. — В гневния му глас звънтеше ехото на болката. По всичко си личеше, че Найл вярваше на всяка своя дума. — И изобщо нямаше да позволиш аз да те докосна.

Холи преглътна. В този момент бяха само двамата и нищо наоколо нямаше значение. Важен беше само този миг. Най-накрая тя видя мъжа. И го чу.

— Все нещо зная...

Смехът му беше горчив и студен.

— Ако знаеше всичко, дори нямаше да можеш да затвориш очи през нощта.

Може би трябваше да се махне. Да се обърне и да избяга надалеч.

Слънцето я изгаряше, докато вятърът разбъркваше косата ѝ. Но не с нежно докосване, а с резки пориви.

Може би наистина трябваше да се махне оттук.

Или може би трябваше да... остане. Защото, когато Холи гледаше към Найл, не виждаше зло. А виждаше само него.

— Ти си убивал. — Това го знаеше със сигурност. — И неведнъж.

Тя беше свидетел само на едно убийство, но инстинктите ѝ подсказваха, че не е било първото.

— Да. — Думите прозвучаха като съскане.

Толкова много сила. Какво ли беше чувството? Да знаеш, че можеш да убиеш само като си помислиш за това. Да подчиняваш хората като прошепнеш само една дума.

Когато беше малка, всяка неделя ходеше на църква. Седеше на пейката и слушаше свещеника, който говореше за изкушенията и пътя към Ада.

— *Този път е много лесен.* — Тя все още чуваше този глас с южняшки акцент с разтеглени гласни и омекотени съгласни. — *Мракът е силен, а силата изкушава...*

— Как?

— По-добре да не знаеш. — Гласът на Найл беше дрезгав и мрачен.

Устните ѝ се разтвориха. Той не...

— По-добре да не знаеш какво съм видял или извършил — продължи той. — Истина е. Дълбоко в себе си се самозалъгваш и искаш сама да повярваш в заблуденията си, че не съм толкова лош. Че съм добър — каза той и тъжно поклати глава. — Любима, аз никога не съм бил добър.

Но не беше и зло. Всичките ѝ инстинкти го крещяха. А той през цялото време се опитваше да я уплаши. И да я отблъсне от себе си. Защо, по дяволите, го правеше?

— Найл, никога не съм те смятала за рицар на бял кон. — Трябваше да е сляпа, за да не го види. — Аз те познавам. И винаги съм знаела кого съм пуснала в леглото си.

Да, тя не знаеше всичките му тайни, но с течение на времето щеше да ги узнае.

— Ти не...

— Аз те желяех. — Холи върна брадичка. — И все още те желяя. С всичките ти минали прегрешения.

Ноздрите му потрепнаха, след което той огледа паркинга наляво и надясно.

— Тук има прекалено много хора.

Да, така беше. И тук беше последното място, където можеха да се изричат тайни.

— Ела с мен в моя Рай — повтори този път Найл тихо, почти с шепот.

В този момент Холи се почувства като библейската Ева, изкушена от змията.

Силата изкушава...

По дяволите, всичко това! Тя винаги беше обичала да отхапва от забранените плодове. Затова само кимна с глава в знак на съгласие.

Най-последно. Ким Уенг вдиша и отпусна длани, стиснати в юмруци. Най-накрая Холи и нейният демон се бяха насочили към колите си. Влюбените гълъбчета бяха избрали най-неподходящото време и място, за да си гукат.

Почеса се. Кожата под болничната униформа я сърбеше, но нямаше особен избор. Трябваше да се спре или на лекарската униформа, или на тънкия халат, които имаше разрез с лепки по целия гръб, и от който беше видно всяко дупе. Тя беше избрала униформата. Грабна я и се изплъзна, когато онова ченге беше започнало да се занася със сестрите.

Ким огледа паркинга. От едната страна се намираше оживена пресечка. Няколко таксита чакаха до тротоара. Тя можеше да притича дотам и да се качи на най-близкия автомобил. За плащането, щеше да се вълнува после. Основната ѝ задача беше да изчезне от града по най-бързия начин.

Главата ѝ пулсираше, но тя много добре осъзнаваше късмета си. Лудата, която ѝ се нахвърли, смяташе да я убие, а не просто да ѝ причини едно сътресение.

Но ако не се махнеше веднага оттук, вторият път можеше и да е по-зле.

Гласът на злото все още звучеше в главата ѝ:

— *Ще те убия, шибан демон такъв! Ще те убия!*

Ким нямаше представа откъде онази жена знаеше тайната ѝ. Тя винаги се беше отнасяла много внимателно към използването на дара си. Силите ѝ бяха много малки и затова предпочиташе да се смесва с тълпата. Откакто беше навършила тринадесет, сред хората се чувстваше много по-уверена, отколкото сред демоните. Но онази крещяща кучка знаеше тайната ѝ.

„Откъде?“

Много от демоните, с които се срещаше, дори не подозираха за истинската ѝ същност. Още от дете беше разбрала, че колкото по-малко сили притежаваш, толкова по-лесно можеш да се промъкнеш покрай радара на по-силните си себеподобни. Изглежда, че по този начин майката природа поддържа системата в равновесие. Не можеш да навредиш на онова, което не виждаш. Имаше дни, когато Ким смяташе способността си да се прикрива за своята най-голяма сила. И това трябваше да ѝ помогне много сега. Веднага след като напуснеше града, можеше да се слее с тълпата и да изчезне.

„Ще бъда в безопасност. Скоро!“

След като автомобилът на Холи се скри зад ъгъла, Ким се втурна към наредените таксита. Тя не искаше да разговаря с нея. Холи сигурно беше бясна заради ровенето из книжата в кабинета ѝ, така че не можеше да разчита на помощ от нейна страна.

Както и от страна на Найл... Демонът не беше известен с помощта си към изпадналите в беда.

Две от такситата потеглиха. О, не!

Остана само един автомобил. Толкова близо. Ярकोжълта боя. Толкова дяволски близо. Ким се протегна... И видя с периферното си зрение дълга черна пола. Обърна бързо глава наляво и срещна сияещия поглед на усмихната жена.

— О, извинете — изрече непознатата. — Това вашето такси ли е?

Гърлото на Ким пресъхна. Тя погледна към това уж симпатично лице и очи, в които светеше доброта...

Не, по дяволите, не!

Ким познаваше това лице. Миналата нощ беше тъмно и само светлината на фаровете отвън се процеждаше през щорите, но тя никога нямаше да забрави това лице.

— Отстъпвам ви го — Ким направи крачка назад и удари босия си крак о бордюра.

Не беше успяла да намери обувки в болницата.

Жената погледна към голите ѝ стъпала и се намръщи.

— Добре ли сте?

Трябваше да се махне отгук.

— Хей! — шофьорът на таксито подаде глава през прозореца. — Дами, да ви откарам?

Погледът на Ким се насочи към него. „Помогнете ми!“ — произнесе тя само с устни.

Непознатата жена се приближи и вдигна ръце, сякаш за да я прегърне... и в рамото ѝ се заби игла.

— Приятелката ми не се чувства добре — обясни непознатата на шофьора. — Мисля, че просто ще постоим малко тук. Благодаря, все пак.

На Ким ѝ се стори, че ярката слънчева светлина започна да отслабва. Тя поклати глава и се опита да повтори: „Помогнете!“, но езикът в устата ѝ беше подпухнал и уголемен и затова не успя да изрече нищо. Можеше единствено да гледа... не, да се мъчи да гледа. Стана прекалено тъмно и грохотът на сърцето ѝ заглуши всички останали звуци.

Не.

— Ако е болна, мога да помогна. Мога да...

„Помогнете ми!“

Тя почти не чуваше заради шума на кръвта в ушите си.

— Ще дойдат да ни вземат, не се притеснявайте — сега гласът на жената беше станал по-рязък. — Тръгвайте! Той... Той скоро ще бъде тук.

„Не, не ме оставяйте тук! Моля ви!“

Може би Холи беше някъде наблизко? Тя сигурно нямаше да позволи на тази луда да я вземе със себе си.

Краката на Ким се подкосиха.

Или Найл. Тя беше готова да го моли за помощ...

Ръцете на жената я подхванаха и задържаха.

— Всичко е наред, хванах те!

Хванах те!

По страната на Ким се търколи сълза.

Таксито тръгна. Тя чу движението на гумите по асфалта.

Не, втория път определено нямаше да ѝ провърви.

ГЛАВА 13

— Имаме проблем — обяви Колин още с нахлуването си в кабинета на МакНийл. — Жерт... хм... Капитане?

Дени МакНийл стоеше близо, дори прекалено близо, до Смит. Ръцете му бяха върху раменете ѝ и...

Мамка му! Ама тези двамата какво? Срецаха ли се... И дори не се криеха, тук в участъка?

Смит изправи рамене и се отдръпна от МакНийл.

— Да. И това е всичко, което трябва да знаете за случая Джеймисън.

На кого?

МакНийл кимна и светлината проблесна върху плешивата му глава.

— Ще продължим това съвещание после.

О, проклетие!

Ама те какво, да не смятаха, че наистина ще се върже на тази глупост?

Смит мина покрай него. Погледна го в очите и после му намигна.

Очите на Гит се разшириха от изненада. Смит? И му намигна? Макар че сега изглеждаше все още леко напрегната, през изминалите дни направо побягваше, щом я приближеше.

Дали това подобрение не се дължеше на посещенията ѝ при Емили?

Може би Смит не се страхуваше от чудовищата така, както по-рано? Не че можеше да я вини за страха ѝ. И то след всичко, което беше преживяла.

— Детектив?

Колин осъзна, че все още гледа след нея, и съдейки по гласа на капитана, последният никак не беше доволен от това.

Какво още не знаеше?

— Затвори вратата и разказвай, какво, по дяволите, става?

Гит затвори вратата с пета.

— Ким Уент е изчезнала от болницата преди двадесет минути.
— Проклятие! — МакНийл се отпусна в стола си. — Сама или...
— Не се знае. — Колин смяташе, че щеше да бъде най-добре, ако Ким сама беше решила да избяга и да се скрие.

Капитанът повдигна въпросително вежди.

— Пресата знае ли?

— Холи Щорм е била там, когато дежурният полицай... хм... е открил отсъствието ѝ.

— Ама, разбира се, къде на друго място да бъде. — Последва тежка въздишка. — Щорм е... мамка му, навсякъде тези дни. Ако стане убийство, симпатичното ѝ лице веднага се появява и тя набутва микрофона си в лицата на ченгетата ми.

Да, точно така беше.

— Вземай екипа криминалисти. Да огледат всичко там, а после си завлечете задниците в дома на Уент.

Колин кимна и се обърна, за да излезе.

— Гит, направи ми услуга — разнесе се гласът на МакНийл зад гърба му. Много по-тих от обикновено.

Детективът спря и се обърна.

— Забрави какво ти се е сторило, че си видял в този кабинет, ясно ли е? Смит е истинска дама и аз не искам името ѝ да се спряга от клюкарите в участъка.

Капитанът явно наистина беше загрижен за нея. Колин щеше да бъде много по-малко изненадан, ако МакНийл се преобразеше в нещо пред него.

— Аз... хм... разбира се, капитане.

— Сериозен съм, Гит. Нито една шибана думичка. Или ти, заедно с доброто ченге — твой партньор — няма да можете да си вдигнете задниците от бюрата от писане.

Колин само присви рамене. Не реагираше добре на заплахи.

— Смит не е от тези, с които можеш да си поиграеш!

Не, Смит изобщо не беше от тях. Знаеше го, защото тя му напомняше за Емили. Същият остър ум и същият железен дух, който им беше позволил да оцелеят след преживените кошмари в миналото.

— И аз не си играя — тихи думи. И смъртоносни. — Забрави какво видя.

— Не се притеснявайте, капитане. Никога не съм обичал клюките. — Той не беше в близки приятелски отношения с хората от отдела. Беше допуснал до себе си само Брукс. Не можеше да поеме риска. Ами ако някой друг узнаеше тайната му?

Гит отново посегна към дръжката на вратата.

— И двамата знаем, че Уент няма да е в дома си.

Така беше, но протоколът си е протокол. И трябваше да бъде следван.

— Когато приключиш там, иди в „Парадайз Фаунд“. Тя е демон. Може би Найл ще знае как да я открием.

Демон ли? И откъде знаеше капитанът?

Колин отвори вратата. Явно видът му е бил много изненадан, защото зад гърба му се разнесе тих смях.

— В този град не само Щорм има информатори, детектив.

В „Парадайз Фаунд“ Найл се срещна с трима демони. Жена, в чиито тъмношоколадови коси ефектно биеха на очи красиви светли кичури. Мъж с татуировки по цялото тяло. И с още един мъж, облечен в ефектен костюм от три части. Холи слушаше поръченията на Найл и се надяваше поне един от тримата да успее бързо да открие Ким. И то жива.

Когато демоните излязоха, след като ѝ хвърлиха няколко коси погледа, тишината, настъпила в клуба, беше оглушителна.

Насама с Найл.

„Ако знаеше, какво съм вършил... Дори нямаше да ме докоснеш.“

Холи се надяваше да поговорят. И да си изяснят ситуацията. И двамата имаха прекалено много тайни. Но сега, докато стоеше лице в лице с него... разговорите не бяха сред първите точки на списъка ѝ с желания.

— Те ще позвънят в рамките на няколко часа и ще разкажат какво са успели да открият — Найл влезе зад бара, наля си уиски и го изпи на една голяма глътка. — Пейшънс е в приятелски отношения с почти всички демони от Атланта. И всички те или ѝ дължат услуга, или искат да я чукаат. Така че, ако някой от тях е чул за твоето изчезнало момиче, първо ще разкажат на нея.

„Те или всички ѝ дължат услуга, или искат да я чукаат...“

— И ти ли искаш? — тихо попита Холи.

В тишината на клуба тракането на токчетата ѝ по пода беше оглушително. Да си в „Парадайз Фаунд“ сега изглеждаше просто... нереално. Никакви вампири. Никакви вещици.

Просто двамата с Найл.

— Да искам какво? — Пръстите му здраво стиснаха чашата.

— Да я чукаш. — Горчивината върху езика ѝ напомняше на ревност. Пейшънс Джеймс беше невероятна красавица. Можеше да мине дори за сукуба. Висока. Стройна. И слаба като балерина. С външност на фотомодел. И при това — демон. Силна, също като Найл.

— Вече я изчуках.

Холи се намръщи и чашата в ръката му се пръсна на парченца. Найл премигна и погледна надолу.

— По дяволите, любов моя, дори не знаех, че можеш да вършиш такива неща.

Тя също не го знаеше. Дали наистина го беше направила? И как, интересно?

Найл изтръска парченцата стъкло от ръката си на плота.

— Подозирам, че точно сега трябва да кажа нещо от сорта, че тя не означава нищо за мен или някаква подобна глупост?

— А това така ли е?

Той присви рамене.

— Пейшънс винаги ми е харесвала. Тя, разбира се, е хладнокръвен убиец и е много лоялна.

Не точно така се описваше жена, с която си се търкалял една нощ в леглото.

— Тогава защо сега не си с нея?

„Защо си с мен?“

Демонът опря длани в мраморния плот, без да обръща внимание на стъклените парченца.

— А ти защо сега не си с твоя смотан професор?

— Защото хванах моя смотан професор да се чука с блондинка, която искаше да получи отлична оценка на изпита — Холи стисна юмруци. — Аз може и да не съм убийца, но никой не може да ме обвини, че не съм лоялна.

Найл изсумтя.

— Значи не искаш този задник да се върне при теб?

— Не! Не, аз искам... — Тя затвори уста. Може би щеше да бъде по-добре, ако изобщо забравеше за отговора на този въпрос.

— Какво? Какво искаш ти? — Той се прехвърли през плота на бара. Само с едно движение.

Ух! Това беше впечатляващо.

Демонът я хвана за ръцете и я притегни към себе си.

— Какво искаш ти?

Прекалено близо. Холи усещаше топлината на дъха му върху скулата си. Усещаше очертанията на тялото му, притиснато в нейното. И твърдата издупина на члена му срещу бедрото си.

А очите му... Тя виждаше отражението си в тях. И отчаянието си.

Но не само тя се чувстваше обърквана. В неговия поглед се четеше същото.

— Кого желаяш?

— Теб. — Копелето. Демонът. Найл.

Дяволът, когото се опитваше да скрие от всички в сърцето си. Но тя знаеше истината. Макар и да я узнаваше парченце по парченце.

— А аз, по дяволите, желая теб. — И той я целуна. Силно и страстно. Ръцете му сякаш бяха навсякъде. Притискаше я към тялото си и се отъркваше в нея. Холи правеше същото.

— Не Пейшънс — изръмжа Найл в устните ѝ. — Тя не е ти.

Холи отвори очи и пръстите ѝ обвиха брадичката му.

— И ще е по-добре да се държи по-далеч от леглото ти, демон. Аз не обичам да деля. — Зак можеше да го потвърди. Задникът изглеждаше истински изплашен, когато тя се нахвърли върху него в онова утро, след като го хвана с онази студентка. Той не спираше да отстъпва назад и да се извинява с широко отворени, ужасени очи.

— Добре. Защото, ако само погледнеш друг мъж, докоснеш друг мъж... веднага ще разбереш колко опасен мога да бъда.

— Идиот. — Думата сама се изплъзна от устните ѝ. — Нима друг мъж може да се сравнява с теб?

Демонът се усмихна. И тази усмивка едва не разби сърцето ѝ. Защото беше искрена.

„Влюбвам се в него.“

Той обви ръце около нея и я повдигна. После се завъртя и я сложи върху плота на бара. Усмивката му се беше превърнала в

безразсъдна. Порочна. Нейният Найл.

Не се влюбваше. Тя вече се беше влюбила; беше затънала до ушите. Беше обикнала мъж, за когото знаеше, че не търси сериозни отношения. Найл щеше да избяга с писъци, ако само си представеше бялата ограда около къща, предназначена за голямо семейство.

Холи преглътна. Трябваше да се съсредоточи върху това, което се случваше сега.

Пръстите му се плъзнаха под полата ѝ и ставащото в момента... о, да, беше най-важното.

— Искам те. Точно тук. В моя „Рай“.

По гърба ѝ пробяга тръпка. Тук? Те бяха сами — или поне Холи се надяваше да е така. Но на плота на бара? Да, и тя в миналото си имаше своите диви моменти. Дори веднъж прави секс на плажа, но...

— Довери ми се. — Найл се наведе към нея. И я целуна по врата. Точно под лявото ухо. По онова чувствително местенце, което я накара да затвори очи и да простене.

О, да!

— Тук никой няма да види как свършваш... Единствено аз.

Доверие.

Найл я облиза по врата и плъзна ръце нагоре по нежната кожа на бедрата ѝ. Цялото ѝ внимание беше съсредоточено върху мъжа пред нея. Върху устните и езика му. Върху умелите му ласки.

Демонът притисна кожата ѝ между зъбите си.

— Любима, влажна ли си за мен?

Да, беше влажна.

— Защото аз съм твърд като камък. И толкова искам да усетя как ме стискаш.

Холи плъзна ръка между телата им и напипа твърда издупина на тялото му. О, да, той беше готов като никога. Тя също нямаше търпение да го усети в себе си.

Найл прокара пръсти по ръба на бикините ѝ и в гърдите му се зароди ръмжене.

— Точно както харесвам.

После плъзна пръст по нежните ѝ гънки и отмести меката материя; с бавно и дълго движение, от което ѝ се прииска... Повече. Не бавно и дълго. По дяволите, не! Искаше бързо и диво.

На бара.

Тя затрепери при тази мисъл, но не от страх.

— Толкова си влажна.

Мъжът движеше пръсти под бикините ѝ, плъзгаше се между нежните гънки и навлизаше в тялото ѝ. И това беше толкова... умопомрачаващо. Холи се сражаваше с ципа на дънките му и се принуди да се наведе, за да получи по-удобен достъп. Най-накрая успя да го смъкне надолу и чу шумното вдишване на Найл до ухото си. В този момент членът му се озова на свобода право в ръцете ѝ. Възбуден. Дълъг и твърд. Топъл.

Ласките на пръстите му... не бяха достатъчни. Гърдите на Холи се напрегнаха и зърната ѝ се втвърдиха. Тънката материя на блузата ги очерта съвсем ясно.

Усещаше плота студен под разгорещеното си тяло.

— Найл...

Той дръпна бикините ѝ.

Най-накрая.

Въпреки всичко нямаше да се получи. Тя седеше прекалено високо и...

Найл я сграбчи и я сложи върху най-близкия стол на бара. След което се озова между бедрата ѝ.

Да, така определено щеше да се получи.

Демонът започна да навлиза нея. Бавно. Сантиметър по сантиметър.

Без презерватив.

Плът до плът.

Беше толкова добре.

Зъбите му изскърцаха, когато Найл се принуди да стисне здраво челюсти. Върху челото му избиха капки пот. Проклятие! Мъжът се опитваше да направи всичко нежно.

Нима тя го беше молила за това?

Краката ѝ се увиха около него и го притиснаха. Ако той не искаше да ѝ даде желаното, тя щеше да си го вземе сама. Бедрата ѝ се раздвижиха неистово срещу неговите и цялата му възхитително твърда плът я изпълни. До края. Той беше влязъл толкова дълбоко, че...

Найл изръмжа. В черните му очи пламтеше огън, когато се оттегли назад. След което навлезе напред още по-навътре.

По дяволите нежността!

Холи се усмихна. И се зачуди дали и в нейните очи не бяха отразени същите пламъци.

— О, мамка му... Толкова си красива...

След което, единственото, което ѝ оставаше, беше да се вкопчи в раменете му и да се наслаждава на ездата. Защото определено имаше на какво да се наслади.

Във въздуха се разнесе ароматът на страст. Столът се клатеше под нея, но тя не му обръщаше внимание. Пръстите на Найл се бяха впили в бедрата ѝ, но какво от това?

Членът му... О, той беше толкова дълбоко в нея...

Тя се повдигна и сложи ръце върху раменете му. Така при всеки негов тласък напред можеше да усети триенето на клитора си в него. Изведнъж осъзна, че изрича името му, докато ноктите ѝ дращеха плътта му през тениската. Найл все още беше облечен, а тя — гола от кръста надолу.

Да се държиш като лошо момиче понякога беше много приятно.

— Свърши за мен! — прозвуча изкусителен шепот секунда преди устните му да завладеят нейните и езикът му да се озове в устата ѝ. Точно така, както членът му нахлуваше в нея.

Тя се стегна около него. „Свърши за мен!“ — отправи му тя същия безмълвен призив.

Найл сякаш се уголеми още повече. Холи отвърщаше на целувката му с отчаянието на гладуващ. Харесваше вкуса му. Обичаше всяко едно движение на тялото му. Обичаше...

Оргазмът я обгърна. Освобождението я прониза и разпръсна искри навсякъде по кожата ѝ. Найл потрепери и също свърши, като не преставаше да се движи в нея.

Удоволствие. Невероятно удоволствие. Нейното. Неговото. Без значение чие беше. Беше невероятно... Секс с демон. Това. Беше. Найл. Страхотното. Нещо.

Холи не искаше удоволствието да свършва. Нито сега. Нито някога.

Демонът се откъсна от устните ѝ. Дишането му беше накъсано, също както нейното. Тя погледна очите му и не видя бариерите. Видя само него. Не маската. Не мрачният образ, който си слагаше. А него, Найл.

Сега го видя.

Наистина беше затънала до ушите.

Но той вече се отдалечаваше от нея. Маската му отново се беше завърнала на мястото си. Огънят в очите на демона угасна в мига, в който Найл окончателно напусна тялото ѝ и тя едва успя да се въздържи, за да не закрепчи в знак на протест.

Мъжът отстъпи крачка назад и Холи се опита да свие крака. Наложил се да си помогне с ръце, защото ги усещаше като желе. Плътта ѝ продължаваше да пулсира, като ехо от полученото удоволствие.

Найл рязко вдигна дънките си и бързо закопча ципа им. Прекалено бързо.

„Не прекратявай това така бързо!“

Холи искаше повече.

Демонът я погледна в очите и тя замря в очакване. Просто в очакване на нещо... макар и незначително. Дори самата тя не беше сигурна в какво...

— Мисля, че веднъж обичах.

Какво? Холи можеше да се закълне, че не очакваше точно това. Явно у този мъж липсваше чувство за такт, за да знае кога какво да говори. Тя скочи от стола, като едва се удържа върху треперещите си крака. Найл я хвана и ѝ помогна да възстанови равновесието си.

— Погледни ме!

Ако го направеше, можеше да не се сдържи и да го удари. Някой трябваше да му обясни поне елементарните маниери.

„Обичах веднъж...“

Нямаше по-добър начин да я нарани.

— Аз... аз не мисля, че сега е време за подобен... разговор... — О, поне го каза така, че да прозвучи достойно. Въпреки вика, който я разкъсваше отвътре.

— Тя е мъртва — Найл свали ръцете си от нея.

Огънят, който се беше разгорял по време на чувствените им обятия, утихна напълно и кожата ѝ настръхна.

— Не просто мъртва — продължи тихо демона. — Беше убита.

Дишането на Холи едва не спря. В гласа му имаше толкова много болка... Достатъчно болка, за да доразкъса сърцето ѝ окончателно. Вероятно говореше за сукубата, с която мълвата му приписваше връзка.

„Обичах веднъж...“

— Много неща извърших, когато я загубих — устните му се присвиха и той поклати глава. — Дотогава съществуваше линия, която се опитвах да не прекрочвам, защото знаех с каква сила разполагам. И разбирах, че майка ми е била права, когато е видяла чудовището в мен.

— Найл...

„Ако знаеше какво съм вършил... Дори нямаше да ме докоснеш.“
Но тя все още усещаше докосванията му по цялото си тяло.

— Когато нея вече я нямаше, аз... изгубих контрол и убих. —
Прозвуча отстранено. Студено.

— Беше толкова лесно да го направя.

Да, Холи можеше да си представи, че е било точно така. Тя преглътна.

— Искал си да отмъстиш на убиеца?

— И го направих. — Все същият безжизнен глас.

Този тембър я плашеше, но тя вирна брадичка и притисна длан към гърдите му. Точно там, където туптеше сърце, чийто бесен ритъм издаваше, че отстранеността му е само показна. Найл потръпна от докосването ѝ.

— Холи, не трябва.

— Какво „не трябва“? Да те докосвам? Но аз го искам. И не смятам да се отдръпвам.

Защото в него виждаше нещо повече от мрак и смърт.

Преди много години тя беше прибрала всички бездомни котки в квартала в създадения от нея „Приют на Холи“. Питър само беше поклатил глава с думите, че няма да е по силите ѝ да спаси всички. Майка ѝ разреши да остави само една котка. Тя плака в продължение на дни, когато се наложи да се раздели с останалите. Така разбра по трудния начин, че не може да спаси всички.

Макар че, не, всъщност не разбра. И затова сега, когато излизаше всяка вечер в новините, дълбоко в душата си се надяваше да промени този свят към по-добър.

Точно както се надяваше да успее да направи това и с Найл.

Не да спаси всички. Можеше да опита да спаси него.

— Ти не знаеш какво правиш. — Ръцете му я стиснаха за раменете така, че тя се изправи на пръсти. В очите му светеше яростта на отчаянието. — Не ме заставяй... — Той замълча. Нещо подобно на нервен тик започна да трепка около челюстта му. — Не ме карай да

изпитвам към теб нещо по-сериозно, Холи. Защото, ако се влюбя, а с теб се случи нещо...

Тя видя в очите му обещание за Ад на земята.

— Каквото и да правиш, не ме карай да се влюбвам. — Очите му се впиха в нейните. — Защото аз не умея да обичам. Но за сметка на това, в убийството нямам равен.

Да, не беше прочувственото признание, което една жена искаше да чуе, а по-скоро приличаше на явна заплаха, която Холи силно се надяваше никога да не бъде изпълнена.

Усещаше гърлото си пресъхнало и затова се помъчи да преглътне образувалата се бучка, преди да изрече:

— Найл...

Главата му се обърна надясно към редицата прозорци в далечния край на клуба, които винаги бяха закрити от дебели и плътни черни щори.

— Какво, за...

Стъклата се пръснаха, когато огнени кълба... не, не кълба, а бутилки, със запалени в тях фитили, се промушиха през щорите и започнаха да падат навсякъде — на пода, по масите, по бара, и избухваха в пламъци. Двамата с Найл се оказаха обкръжени от огнени езици.

Холи отвори уста, за да изпищи, когато от гърлото на Найл се изтръгна рев. Той вдигна ръце и в същия момент пламъците изчезнаха. Само над бара остана да пуши и да се вие тънка струя бял дим.

Демонът се хвърли към вратата. Тя грабна обувките си и се опита да ги обуе — изобщо нямаше спомен да ги е събувала — хвърли бърз поглед към опушените маси и столове, и се затича след Найл. Той едва не изтръгна входната врата от пантите, когато посегна да я отвори. Бърз и силен. Холи го знаеше, но никога не беше виждала толкова нагледна демонстрация. От улицата се чу звукът на затръшнати автомобилни врати и острия писък на автомобилни гуми.

Тя се обърна наляво и видя черен микробус да потегля с бясна скорост в опит да се измъкне, сред пушек и миризма на изгоряла гума. Негодниците, които едва не ги бяха подпалили живи, се опитваха да се измъкнат. И бяха на път да успеят. Скоростта им се увеличаваше.

Регистрационният номер. Тя можеше да запомни номера им, за да...

Ревът на Найл се чу отново и при този звук улицата сякаш потрепери. Той вдигна ръце, след което рязко ги свали надолу. За Холи остана единствено да наблюдава ужасена как микробусът полита във въздуха, преобръща се веднъж, втори път, пада на земята, преобръща се отново и най-накрая спира, след удара в един от уличните стълбове.

Ама че работа!

— Найл... — Тя посегна към ръката му, но демонът вече тичаше към преобрънатия микробус, който леко се поклащаше напред-назад. Холи не беше сигурна какво излизаше изпод смачкания капак — дим или пара. Шофьорската врата отлетя и падна с грохот на асфалта на около десетина крачки. Ето какво означаваше да вбесиш демон от десето ниво.

Не че го винеше. Тези копелета току-що се опитаха да го убият.

По дяволите, обувките. Да тичаш на токчета не беше вариант. Затова Холи ги събу и се втурна след него. Чу воя на сирените точно когато стигна до Найл, който вече издърпваше шофьора от купето. Млад мъж с тъмна, черна коса, в която имаше червени кичури. Насълзени зелени очи. Разбита устна.

— Кой си ти, по дяволите? — кокалчетата на пръстите му бяха побелели, толкова силно го беше стиснал Найл за дрехата на гърдите. Не, определено не беше дете. Беше някъде в началото на двадесетте.

Холи се наведе, за да огледа пораженията в купето. Още двама младежи. Единият едва сега започваше да помръдва на задната седалка... много бавно. Блондинът отпред беше в безсъзнание.

— Д-Джон Д-Дъглас... — Кръвта капеше от раната на устната и се стичаше по брадичката му.

— Ти знаеш ли кой съм аз? — изръмжа Найл. Краката на младежа безпомощно се люлееха над земята. — Наясно ли си каква шибана грешка направи току-що?

Воят на приближаващите сирени беше заглушен от внезапния порив на вятъра, който разтресе микробуса.

Холи се протегна към Найл.

— Разбери защо са го направили. — Тя знаеше, че той има врагове. Трябваше да е пълна идиотка, за да не е наясно, че Найл, с цялата негова мощ и сила, нямаше как да е в добри отношения с всички Други в този град. Но ако нападението беше свързано с убийствата на демони... трябваше да го разбере.

— Аа... А-аз не з-зная, ч-човече... — очите на младия мъж станаха по-смислени. — Т-ти не с-си р-разбрал д-добре. М-мо-ите п-приятели... н-ние с-сме р-ранени и и-имаме н-нужда от п-помощ...

Найл се озъби.

— Приличам ли ти на човек, на когото му пука за нечие здраве? Ако не започнеш да говориш, задник такъв, и то бързо, ще умреш след пет секунди.

Джон се задави. Демонът го захвърли на земята и младежът започна да повръща.

— Смъртни. — Той поклати глава. — Изпратили са смъртни, за да ме убият? Идиоти, които навярно си търсят смъртта.

От задната седалка се чу хленчене.

Дланите на Холи се бяха изпотили. Нещо не беше наред. Всеки „Друг“, когото попиташ, щеше да ти каже, че да използваш огън срещу Найл беше безумна идея. Демонът управляваше силите на природата само с помощта на мислите си.

Внимателно, като се опитваше да не стъпи в повръщаното, тя коленичи до младия мъж, който се тресеше и олюляваше напред-назад. Вятърът беше утихнал дотолкова, че Холи отново можеше да чуе сирените. Ченгетата бяха близо и не им оставаше много време. Тя трябваше да се опита да разбере какво става, преди Найл да се отдаде на силата на гнева си.

— Кой ви изпрати в „Парадайз Фаунд“?

Джон вдигна глава и изтри устни с тилната част на дланта си. Едва я беше погледнал, когато очите му се промениха. Самоувереността му се беше върнала, защото тя не приличаше на заплаха. И Холи се досети какво ще чуе още преди копелето да си отвори устата.

— Р-разкарай се, к-кучко...

Но изречението му беше прекъснато от изхлипване, а лицето му започна да почервенява. Младежът се дереше по гърлото, сякаш се бореше с невидима ръка за глътка въздух.

— Не разговаряй с нея по този начин, задник!

Холи погледна към Найл. Лицето му беше потъмняло от гняв.

— Дай му въздух — тихо каза тя. От напрежението всичко в корема ѝ се беше завързало на стегнат възел и я болеше.

Найл само изви вежда, но тя чу как мъжът в краката ѝ конвулсивно вдиша.

— Добре. — Тя задържа погледа си върху очите на демона малко по-дълго, след което се обърна към негодника. — Ако искаш да дишаш оттук нататък, отговори на въпросите ми.

Какво беше това! Игра на лош демон — добър демон ли? Каквото и да е, важното беше да свърши работа. Времето им изтичаше.

Младият мъж отчаяно закима.

— Дай му да си поеме дъх. — Ръцете ѝ бяха стиснати в юмруци. Тя се отпусна на колене и усети грапавостта на асфалта под тях. — Ти не разбираш в какво си се забъркал, нали?

— К-как т-той... — Джон спря и поклати глава. — Т-това н-не е в-възможно...

— Повярвай ми, възможно е. — Като агнеци на заклание. Найл беше прав. Всичко сочеше към това, че Джон беше смъртен. И играеше за грешния отбор. — Кой ви изпрати да подпалите клуба. — И да събудите чудовището. — Кой?

Въпросът беше зададен ясно и ако младият мъж искаше да си поеме още една глътка въздух, трябваше да побърза с отговора. Холи нямаше намерение да му съчувства. Тези негодници едва не подпалиха сградата, в която се намираше и тя. И ако Найл не беше там...

Не. Не трябваше да мисли за това сега.

Понякога наистина си имаше големи плюсове, ако любовникът ти беше най-големият и силен гадняр сред Другите.

Джон започна да говори. Бързо и сбито, като почти се задъхваше. — Жена. Намери ни в „Майерс“.

„Майерс“. Тя го знаеше. Смотан бар близо до университета. Обикновено там висяха първокурсници, скъсани на всички изпити.

— Предложи ни няколко бона кеш, ако подпалим бара...

И те какво? Нямали са търпение да станат истински пиромани ли?

— И вие не знаете кой е собственик на „Парадайз Фаунд“?

Тя го подозираше, но...

— По дяволите, какво значение има?

Наистина, какво ли?

— Каза ни да дойдем през деня, когато в клуба няма никого...

Но там бяха двамата с Найл. Случайност?

Страст. Ето как това се превръщаше в смъртен грях.

— Не смятахме да причиним вреда никому.

Само да подпалят клуба.

— Трябва ми името. — Гласът на Найл все още вибрираше от ярост, но той поне беше позволил на младежа да диша. Засега.

Значи, не е трябвало да ги убиват. Целта им е била просто да унищожат „Парадайз Фаунд“. Добре, макар че новина не беше успокояваща.

— Аз не зная името й. — От устата на младежа потече още малко кръв. Хм... сигурно негодникът се беше лишил от някой зъб. — Вълнувах ме просто парите.

Страхотно!

— Опиши ми я...

Чу се писък на спирачки. И затръшване на врати.

Нямаше нужда Холи да се обръща, за да разбере, че беше пристигнала полицията. Воят на сирените, който кънтеше в ушите й, показваше, че времето им беше свършило.

ГЛАВА 14

Яростта беше оцветила всичко в червено. Найл усещаше върху езика си привкуса ѝ, който наподобяваше на пепел и разбираше, че самоконтролът му се крепи върху косъм.

„Холи можеше да е мъртва.“

Ако копелетата бяха нападнали, когато той не беше наблизо...

„Знаех си, че тя ще е опасна за мен. Мамка му, знаех си!“

А той не можеше да си позволи такава слабост. Нито сега. Нито за в бъдеще.

Спомни си за черния, гладък ковчег, който блестеше на светлината на следобедното слънце. И вътре — Нина. Няма го вече смеха ѝ. Откраднаха душата ѝ.

Найл преглътна.

Джилиан. Доведената му сестра. За чието съществуване той не знаеше. Бяха се запознали едва няколко месеца преди смъртта ѝ. Майка му беше започнала съвършено нов живот, след като го беше захвърлила. Но Джилиан го беше издирила. И искаше да го опознае по-отблизо.

А след това, през едно студено утро, той беше открил тялото ѝ... В червена рокля. Роклята, която самият той ѝ беше купил. Кръвта беше попила в плата и се беше събрала в локва около нежното ѝ тяло. Нея също не беше успял да опази, с цялата си шибана сила не беше успял да опази и двете жени, които обичаше.

Найл погледна към Холи.

Трета смърт нямаше да има. Не, мамка му, нямаше!

„Ти ще унищожши всичко, ще разрушиш всичко, по дяволите! Не искам да те виждам, ясно ли е? Не те искам до себе си!“ Това бяха последните думи на майка му, които тя яростно беше изкрещяла към него.

— Найл, овладей се!

Дрезгавият мъжки глас го изненада. Демонът трепна. Позна говорещия — детектив Колин Гит.

Шифтърът. Точно той беше убил копелето, виновно за смъртта на Джилиан. Въпреки всичките им разногласия — а такива имаше в изобилие — Найл му беше задължен.

— Овладей се!

Отне му известно време, за да разбере за какво му говореше ченгето. Той отмести погледа си от Холи и вдигна глава към небето. Там, където се образуваха черно-червени облаци. Задуха силен вятър, мълния освети небето... Прекалено много сила. Неговото проклятие.

Той вдиша дълбоко. Тя беше жива. За разлика от другите.

„Но можеше да загине, защото беше до теб.“

От негова страна беше прекалено самоуверено да си мисли, че може да я защити от всичко. И трябваше да знае, че е невъзможно. Не беше успял да спаси другите, а сега се беше превърнал и в заплаха за Холи. Усети нечия прохладна длан срещу своята. Нежна. Женска.

— Не успяха да стигнат до нас.

Гласът на Холи. Уверен. Силен.

Но тя не беше силна. Макар и демон, тя беше слаба като всеки смъртен. Джилиан също се беше родила демон с единица по скалата за сила. Крехка. Слаба.

И, както се оказа, толкова лесна плячка.

„Само не и нейната кръв. Кръвта на Холи няма да е върху ръцете ми.“

Той и без това ги беше изцапал до лактите.

Още едно дълбоко вдишване.

Холи продължаваше да гали ръката му.

Найл не спираше да гледа в облациите. Контрол. Не трябваше да го губи точно в този момент. Не и пред очите на ченгетата, които ще започнат да стрелят веднага щом отприщеше силата си на свобода. Ще започнат да стрелят и вероятно куршумите им ще попаднат и в Холи.

Небето беше прорязано от огромната дъга на мълнията. Изтреця гръм и във въздуха се разнесе мирис на... пепел и ярост.

„Не. Мога. Да. Я. Обичам.“

Вдиша дълбоко.

„И Няма.“

Но беше толкова приятно да усеща нежните пръсти...

Демонът стисна очи.

— Разкарай тези копелета оттук, ако искаш да останат живи!

— Трябват ни инструменти, за да извадим оцелелите.

Брукс. Смъртният, когото Кара необмислено беше направила свой любовник. Кара. Която толкова приличаше на близначката си Нина. Сукуба, способна да обича. Това не завършваше с щастлив край.

Той изсумтя. Металът заскърца и се разгъна.

— Вече не са нужни — измърмори Гит.

Страничната врата на микробуса се изтъркаля с грохот по асфалта.

Найл чу някой да стене и скимти. Явно онова недоразумение на земята.

Той отвори очи и намръщено го изгледа.

— Ако те видя още веднъж, си мъртъв!

— О, Найл, не можеш да заплашваш някого със смърт в присъствието на полицаи...

Демонът бавно се обърна към него. И какво беше видяла Кара в Брукс?

— Тези негодници едва не ни убиха! — горещо запротестира Холи и застана пред него така, че да го прикрие с тялото си.

Да го прикрие? Той учудено примига.

— Те хвърлиха в клуба коктейли Молотов и микробусът им се преобърна, когато се опитаха да се измъкнат...

— Какво щастливо стечение на обстоятелствата — без да трепне промърмори Гит.

— ... и още преди да се появите, този млад мъж... — и Холи посочи към господин Недоразумение — ни призна всичко. А вие, с вашето светопредставление, само попречихте...

Найл най-накрая се огледа. Гневът му поутихна и той най-накрая успя да вземе контрол над желанието си да изпрати всичко наоколо по дяволите. Поне за момента.

Две патрулни полицейски коли бяха паркирани наблизо. Светлините им все още бяха включени, а вратите разтворени. Около тях стояха ченгета с пистолети в ръцете. Черният джип на Гит също беше тук.

— ... да ни разкаже за жената, която ги е наела.

— Наистина ли? — Колин прибра оръжието си, наведе се, дръпна рязко младия мъж и го изправи на крака. — Ей сега ще ни разкаже всичко за нея.

Бедното Недоразумение се втрени в детектива, или по-скоро в появилите се за секунда остри кучешки зъби, а после погледна към Найл. След което обърна очи и провисна в ръцете на шифтъра, изгубил съзнание.

Щастливо копеле.

Найл се обърна и тръгна към клуба. Бързо. Не можеше да остане около онези малоумници от микробуса нито минута повече. А и трябваше да се подготви за откриването на лова. Той беше проникнал в съзнанието на младежа в мига, в който се срещнаха погледите им. Проникна насилствено и надълбоко. Толкова брутално, че негодникът просто припадна. Какъв щастливец!

Той не беше против копелето да се поизмъчи повече и да си получи наказанието с лихвата. И това щеше да стане, но по-късно. В момента демонът знаеше онова, което искаше. Беше видял жената. Ясно и чисто. Висока. Стройна. Косата ѝ беше скрита под дълъг черен шал. Златиста кожа. Големи слънчеви очила. Високи скули. Заоблена брадичка. Тънки устни. Малка бенка отстрани на врата.

Ето това беше новата му цел.

„Вече идвам за теб!“

И, да, определено щеше да разбере защо кучката го беше нарочила.

Ченгетата се отдръпваха от пътя му, без никой от тях да направи опит да го спре. По дяволите, сякаш нито един от тях не смееше да мръдне, докато той ги подминаваше.

Холи кръстоса ръце. Стана ѝ хладно и... самотно. Найл дори не се обърна, докато прекосяваше улицата, и тя се почувства изоставена.

— Щорм, както винаги се оказваш там, където не трябва да бъдеш. — Гит се приближи като поклащаше глава. Зад гърба му Брукс, заедно с другите полицаи оглеждаха ранените пиромани. Един от униформените извади радиостанцията си и повика Бърза помощ.

О, да, тук имаше нужда от лекар.

— Бях в клуба по работа. — *Аха, правех умопомрачителен секс.*
— Докато тези смотаняци не решиха да запалят огън в него.

Колин застана съвсем близо. Толкова близо, че когато заговори, Холи беше убедена, че никой, освен нея не можеше да чуе думите му.

— По-глупаво от това просто няма накъде; да тръгнеш с огън срещу Найл.

Точно така беше.

— Те са хора, нали?

Ноздрите на Гит трепнаха.

— Миришат на смъртни — каза той, след което очите му се вгледаха в нейните. — Но не трябва да забравяме, че ти също приличаш на обикновена смъртна.

Без съмнение, това беше завоалиран въпрос, но Холи не му обърна внимание.

— Не мисля, че те осъзнават с кого... — или с какво — ... си имат работа.

— Добре казано. — Сините очи на Гит проблеснаха от едва сдържано вълнение и той изви вежди. — Според мен пристигнахме тъкмо навреме, защото иначе тези пиромани щяха да се превърнат на пепел.

Беше тежко да се сдържи и да не трепне при думите му. Да, Найл явно беше вбесен, но все пак беше успял да се удържи. Холи беше свидетел на усилията му да го направи. По същия начин, по който стана свидетел на това как той се обърна и си тръгна, без дори да я погледне. А от това я заболя.

— Защо... — Холи спря и се изкашля, защото усещаше гласа си прекалено хриплив; най-вероятно от вятъра. Преди малко по улицата сякаш беше преминал истински смерч, състоящ се от хиляди малки торнада. Трябваше да е от вятъра. — А вас какво ви доведе тук, детектив?

Гит разтри горната част на носа си. Единият от нападателите, все още затиснат на предната седалка на микробуса, простена. Холи се обърна към него. Брукс движеше пръст пред очите на пострадалия, а ченгето до него следеше за реакцията му. Най-накрая и последният от тримата им нападатели беше дошъл в съзнание.

— Възнамерявах да поговоря с Найл.

Вниманието ѝ отново се превключи към Гит.

— Имам няколко въпроса към твоя любовник — с шепот продължи той.

— Какви въпроси? — е, не, просто не можеше да повярва, че ченгетата отново бяха вкарали Найл в списъка със заподозрени...

— За Ким Уент и за факта, в които съм сигурен, че тя е демон.

Сърцето на Холи затупка забързано.

— Какво?

— Ти не знаеше ли?

Трябваше да бъде сляпа и глуха, за да не забележи подозрението, което се излъчваше от Колин.

— А ти откъде знаеш? — отговори тя на въпроса с въпрос. Найл твърдеше, че не може да каже със сигурност. Тогава как Гит...

Устните на ченгето се извиха в усмивка.

— Информатори, Щорм, информатори.

Ама че работа.

— Че Ким Уент е демон, е потвърдено от един от най-надеждните източници в града.

— Затова си решил да питаш Найл...

— Дали е знаел за това... И дали точно ти си била целта в сградата на телевизията...

Тук Холи не можа да сдържи тръпката си.

— ... или е била тя. Защото всички знаем, че по улиците броди убиец на демони.

Още един демон беше изчезнал в неизвестност. И вече отслабен от нанесените му рани. Съвсем лесна плячка.

Сърцето му оглушително туптеше. Найл рязко отвори вратата на клуба и влезе вътре. Мирисът на обгоряла дървесина и пластмаса нахлу в носа му и той оголи зъби. Трябваше да изтръгне гърлата на тези глупаци. Но тя го беше спряла. Тя...

Подът зад него проскърца.

Наистина се чувстваше уморен от глупости.

Обърна се и светкавично обви пръсти около нечие гърло — точно около това на дебнещия го идиот — като го блъсна към близката стена и остави мъжа да виси на нея, прикован от желязната му хватка.

— Не съм в настроение да приемам неканени гости — изръмжа той. Яростта все още не беше потушена в него и тлееше близо до повърхността, готова да избликне на свобода. Така че, този глупак беше избрал крайно неудачен момент, за да се вмъкне в „Парадайз Фаунд“.

— М-момичето... к-което... т-търсиш. — Мъжът със започнала да оредява тук-там коса и изпъкнали очи се опитваше да каже нещо,

докато лицето му бавно почервеняваше. Кафявите му очи почерняха.

Демон. Найл го беше разбрал веднага. Но думите на нещастника го накараха малко да отслаби захвата си. Съвсем малко.

— Какво момиче?

Демонът жадно пое глътка въздух. Краката му висяха на около двайсетина сантиметра над пода, а Найл дори не се беше напрегнал. Понякога беше добре да разполагаш със сили от десето ниво, за да можеш да сриташ задника на когото си поискаш. Пред очите му се мярна образът на Джилиан. Той изскърца със зъби.

— Какво. Момиче?

— Ч-чух П-Пейшънс да го с-споменава в „Дозата“.

„Доза Джин“; долнопробният бар, където рано или късно се озоваваха „Другите“, изгонени от неговия Рай.

— Тя г-говореше н-нещо за и-изчезнал д-демон...

Нишката на търпението на Найл можеше да се скъса всеки момент.

— И какво за нея? — интересно, дали ченгетата все още бяха пред клуба? А Холи?

— В-видях я п-преди ч-час...

Найл го пусна. Краката на демона не го удържаха и той рухна на пода. В този момент входната врата на клуба се отвори със скърцане.

— Благодаря ти, че ме изостави там... — започна Холи.

Той вдигна глава и я погледна. И видя мига, в който тя забеляза мъжа в краката му и спря вцепенена.

— Хм... Найл? Какво става? — Нослето ѝ леко се намръщи, а това не трябваше да изглежда толкова... сладко.

Но изглеждаше точно така.

Майната му! Не можеше да си позволи да бъде слаб. Не и до нея.

— Този човек — и Найл отстъпи няколко крачки назад — казва, че знае къде е Ким.

— Какво! — едва се удържа да не зяпне тя.

— И той тъкмо възнамеряваше да ни разкаже всичко — това беше заплаха.

Демонът се изправи на колене.

— Не... Освен ако не изпълните условията ми.

Я го гледай в какъв смелчага се превърна! Проклятие, защо всеки искаше да се пазари с него? Той какво? Да не би да имаше вид на

демон, който търси сделка? Това беше глупава легенда и мъжът в краката му трябваше да го знае. Демоните ненавиждаха сделките. И то основно, защото не държаха на думата си. А тъй като от незапомнени времена някой се беше изтарикадил да излъже хората за някаква сделка с дявола... това все още се тиражираше в пространството.

— Аз не сключвам сделки.

Холи тихо изсумтя и Найл се усмихна. Добре де, тя беше единственото изключение от това правило. И я виж докъде се беше докарал? Тя го сплиташе на възел, а той през цялото време беше толкова възбуден, че почти не можеше да мисли разумно.

Непознатият бавно се изправи и вирна брадичка.

— З-значи, н-няма да н-намерите м-момичето...

О, определено се мислеше за мъж с железни топки. Съвсем не на място. Найл само махна с ръка. Един от съборените столове прелетя през помещението, удари демона в гърдите и отново го събори на земята.

— По дяволите, Найл! Ченгетата са точно зад вратата! — Холи се хвърли напред. Спря до демона, намръщи се и изрече: — Хм... Как се казваш?

Нима беше решила, че ако се държи мило и загрижено, мъжът ще проговори?

— Холи, стой далеч от него!

Дори не беше настояване. А просто изръмжана заповед.

Тя раздражено го изглежда.

И какво от това? Той не смяташе отново да рискува с безопасността ѝ. Когато Холи не помръдна, Найл я хвана за китката и я придърпа към себе си.

След малко демонът отмести стола и отново се изправи на крака. Но този път много по-бавно.

— К-казвам с-се С-сайлъс К-Кинг.

— Къде. Е. Момичето? — Найл никога досега не беше виждал или срещал този демон.

Сайлъс сви ръцете си в юмруци.

— Имам нужда от твоята помощ.

Аха, право в десетката! Той се беше съгласил да помогне само на една жена, при това упорита журналистка, и гледай докъде се беше докарал — всеки да иска помощ от него.

— Сайлъс, аз работя така: ти ми казваш къде е момичето и си отиваш от моя „Рай“ жив и здрав. Или можеш...

— Защо искаш да ти помогне? — Холи. Пак това нейно репортерско любопитство.

— Имам син. — Гласът на мъжа престана да трепери, но сянката на страха остана в погледа му. Добре. Явно не беше чак такъв голям глупак, за какъвто го беше взел Найл в началото. — Той е на тринайсет и... тъкмо започва да придобива силите си.

Найл се почувства така, сякаш някой стовари юмрук в корема му. И се досещаше към какво клони Сайлъс. Знаеше го.

— Аз съм слаб демон. — Той тръсна глава. — С труд контролирам огъня, но той... той е съвсем различен.

Найл затвори очи за секунда и ги отвори точно когато Сайлъс продължи:

— Но момчето ми гасне с всеки ден. Докоснато е от мрака.

Видя и как трепна Холи.

— Не искам да го загубя — заговори по-бързо нещастният баща. — Не искам той да започне с наркотиците или да се самоубие. По дяволите, той вече се опита веднъж да си пререже вените. Ти трябва да ми помогнеш, ти...

— Ще ти помогне. — В гласа на Холи прозвуча абсолютна увереност. Найл се обърна към нея и видя болката, изписана върху лицето ѝ. Спомни си за брат ѝ.

Слабост.

Той трябваше да я изкорени още сега, преди да я станало прекалено късно.

Но от думите на мъжа, нещо в гърдите му се размърда.

Само не още едно дете. Не и още един демон, принуден да се самоунищожи.

Може би той щеше да успее да му помогне? Или Доктор Чудовище?

А може би трябваше да започне да изпълнява плановете си.

Затова просто кимна.

— Разкажи ми за момичето, а аз ще видя какво мога да направя за твоето момче.

Сайлъс учудено отвори уста, след което попита с много колеблив глас:

— Даваш ли думата си?

Сякаш имаше значение.

— Да.

— Разкажи ни — призова го Холи. — Не разполагаме с толкова много време.

— Видях две жени до болницата на Рийд. Вашето момиче — явно нещо му беше станало лошо, заедно с... приятелка, която ѝ помагаше.

Всяка клетка в тялото на Найл замръзна.

— Приятелка?

— Да, блондинка. Върху главата ѝ беше увит шал, но се беше показал кичур коса. Освен това носеше големи слънчеви очила...

Също както и кучката, която беше изпратила студентите да подпалят клуба му.

— Тя каза на мъжа, че ще се погрижи за... нея. И че чакат приятел да ги вземе...

— И ти просто си тръгна и ги остави? — Холи говореше тихо, но Найл усети как гласът ѝ вибрира от гняв.

— Да — призна си Сайлъс, без да трепне. — Отначало направих точно така. Но след това се притесних. Всичко изглеждаше някак си... неправилно. И онова, другото момиче... — той погледна право към Найл. — Тя беше една от нас. Видях как очите ѝ проблеснаха в черно. Видях и страха в тях. Не обичам да гледам как в черните очи на жените ни се появява ужас.

Е, добре дошъл в групата!

— Никой не дойде за тях. Аз се обърнах и успях да видя как блондинката я набути на задната седалка на автомобила си. И ги последвах.

Сайлъс облиза пресъхналите си устни.

— Адресът?

Може би Ким беше мъртва. Нарязана на парчета като другите. В локва от собствената си кръв... И с някои липсващи органи.

Пръстите на Холи се впиха в ръката на Найл. Той знаеше, че и двамата си мислеха за едно и също. Нямаха никакво време за губене.

Сайлъс каза адреса и двамата с Холи се затичаха към вратата.

— Не забравяй за момчето ми! Даде ми дума! Не забравяй за...

Хората стояха далеч от тази част на града, ако, разбира се, притежаваха поне малко мозък.

Холи седеше, забила нокти в кожената обвивка на седалката до Найл. Едва не бяха излетели, толкова бързо беше потеглил той от паркинга пред клуба. Двойката детективи — Гит и Брукс — се втурнаха след тях. Тя реши, че така дори беше още по-добре, защото не беше сигурна какво ги очаква. Найл взе завоя прекалено остро и Холи се блъсна във вратата. Той спря на известно разстояние от къщата — малка и занемарена, която сякаш всеки момент щеше да се преобърне върху железопътната линия.

— Остани тук! — нареди той, завъртя ключа и изгаси двигателя, без да сваля очи от къщата. Въздухът в автомобила се беше сгъстил от напрежение.

И страх. Нейният, не неговият. Демонът изглеждаше ядосан, но нейният стомах се беше свил на топка.

„Само живеј!“ — молеше се тя. Не искаше да открият Ким мъртва. Не, само не и Ким, с нейната красива усмивка и жизнерадостен смях. Не и Ким.

Найл отвори вратата.

— Идвам с теб. — Думите прозвучаха много по-настойтелно, отколкото искаше.

Той я погледна с един от своите ама-ти-сериозно-ли погледи.

Но тя беше много сериозна.

— Аз я познавам, Найл. Ако тя е там... — жива или мъртва, — аз трябва да съм до нея — не можеше да стои настрана, не и този път.

Зад тях почти беззвучно се паркира джип. Подкреплението им беше пристигнало.

Найл ѝ обърна гръб и бързо излезе от колата.

— Какво, по дяволите, става, демон? — изръмжа Брукс, но запази гласи си тих.

Демонът не отговори; затова Холи се прокашля и посочи с пръст към къщата.

— Имаме информация, че Ким може да е вътре...

Брукс извади пистолета си.

— Остани тук!

Боже, всички мъже ли се чувстваха мъжествени, когато издаваха тази заповед?

Тод се обърна към партньора си.

— Нямаме заповед, но не можем да стоим тук и да зяпаме, когато там има жена в беда, нали?

— На мен заповед не ми трябва — вклини се в беседата им Найл. И речено-сторено — обърна се и бързо се затича към къщата.

— Кучи...

Детективите се втурнаха след него.

Холи също. Проклятие, кога беше успяла отново да обуе обувките си на токчета? С тях не можеше да се движи бързо и...

„Само живеј!“ — молеше се тя, без да спира да тича.

Вратата отлетя встрани, когато Найл изкачи последните стъпала.

— Кръв — изръмжа Гит. — Прекалено много...

Холи не усещаше нищо, поне засега, но беше сигурна, че може да се довери на нюха на шифтъра.

Ким!

Найл се скри в къщата, следван по петите от Колин. Брукс се обърна, хвана я и я спря на крачка от вратата. Лицето му беше пребледняло. Сега вече и тя усети металния аромат на кръвта, който се набиваше в ноздрите и задушаваше.

Един нерв потрепваше на скулата му.

— Не мисля, че ще искаш да...

— Холи! Холи, ела тук! Тя е жива! — къщата сякаш се разтресе от гласа на Найл.

Очите на ченгето се разшириха от изненада и той я пусна.

— Безопасно ли е? — извика Брукс на партньора си.

— Копелето е изчезнало.

Брукс влезе преди нея. Холи го последва, като се опитваше да не вдишва дълбоко.

— Изглежда, че са прекъснали развлечението си в най-интересния момент — процеди Гит през зъби.

Холи погледна над широките му рамене и едва не се влече на земята. Маса, която наподобяваше на операционна, стоеше в средата на стаята, а върху нея беше завързана Ким. Цялата в кръв. И с прекалено бледо лице. Над нея стоеше Найл, притиснал пръсти към

шията ѝ. Ким беше напълно гола, ако не се вземеше под внимание кръвта, която я покриваше като наметало.

Толкова много кръв.

— О, Боже...

— Трябва ни линейка! Веднага, по дяволите... — викаше Гит по телефона.

— Оставил я е тук кръвта ѝ да изтече — изрече Брукс и притисна ръка върху зейналата рана високо в лявата част на корема на Ким. — Изродът просто я е оставил...

Кожата на Холи стана ледена. Въпреки синините върху лицето, Ким изглеждаше толкова млада. В този момент клепачите ѝ потрепнаха. Тя беше жива. Найл го беше казал, но Холи, след като видя тялото, беше започнала да изпитва съмнение.

Озова се до нея за секунда.

— Ким? Ким, ти вече си в безопасност, разбираш ли? Ти си в безопасност...

Но очите ѝ така и не се отвориха. Холи я хвана за ръката, която се оказа дори по-студена от нейната.

— Никой вече няма да ти причини болка. Ние ще ти помогнем, чуваш ли ме?

И двамата — и Гит, и Брукс — притискаха най-дълбоките рани, за да спрат изтичането на кръвта.

— Копелето я е нарязало като... — изръмжа Гит.

— И това не е всичко, което е направило с нея — в гласа на Найл клокочеше ярост, от което по гърба на Холи плъзнаха тръпки.

Тя погледна към демона си.

— Какво искаш да...

Тялото на Ким потръпна. Един път. Втори. После отново и отново. От устата ѝ потече кръв.

— Не! Ким? Ким, дръж се!

Но тялото ѝ се отпусна върху масата и застина неподвижно.

Черните ѝ очи се отвориха широко и безжизнено се втренчиха в пространството.

О, не!

ГЛАВА 15

— Копелето е взело далака й. — Смит се разхождаше из кабинета на МакНийл. Ръцете й трепереха. — Инжектирал й е някакъв наркотик. Такъв, който нито аз, нито дежурният лекар в Бърза помощ не сме виждали досега. След което я е разпорил — каза тя и започна да се движи още по-бързо напред-назад. — Тя е съвсем млада, все още дете...

МакНийл я хвана за ръката и я спря. После я прегърна и я притисна към гърдите си. Детективите бяха намерили тялото на Ким Уенг преди пет часа. Веднага след като му докладваха за момичето, Дени изпрати Смит в болницата с полицейски ескорт; за да може тя да избегне бюрокрацията и да попадне в операционната веднага.

Проклятие... Имаше нужда от „свой“ човек в спешното. Някой, който да разбере какво се беше случило с младата жена и да знае за какви улики да гледа.

Макар че за сега нямаше никакви.

— Последно с Уенг са видели някаква блондинка.

МакНийл неведнъж се беше сблъсквал в практиката си с убийци от женски пол. И знаеше, че когато са замесени „Други“, правилата спираха да действат. Така че, да, една жена от Другите би имала физическата сила с лекота да надвие двамата мъже, убити преди Ким.

Съществуваше голяма вероятност убиецът да се окаже жена...

В стаята за разпити седеше шофьорът на таксито — също демон. Той се опитваше да разкаже за заподозряната всичко, което беше успял да запомни.

И той беше единствената им нишка.

Той и... хм... глупаците, решили да подпалят клуба на Найл. Гит вече ги беше разпитал, но МакНийл ги очакваше с нетърпение. След като ги позакърпеха в болницата, веднага щяха да попаднат в ръцете му.

Бяха му необходими не повече от десет минути, за да получи от пироманите цялата информация за жената, която ги беше наела. За

съжаление, те знаеха прекалено малко.

МакНийл не вярваше в съвпаденията. Затова нямаше търпение да сравни показанията на тези глупаци с описанието, дадено от Кинг.

— Тя прекрасно е знаела какво прави. — Смит повдигна към него огромните си, тъмни очи, чийто поглед винаги караше сърцето му да ускорява ритъма си. Беше погледнал в тях отдавна и веднага му беше станало ясно, че е загазил. — Това е работа на професионалист.

Устните на Наталия трепереха, но брадичката ѝ беше вирната и тя се опитваше да говори с уверен глас. „Моята Смит!“

— Тази жена умее да използва скалпел...

По дяволите!

— Значи, трябва да търсим доктор, така ли, Наталия? — Дланите му нежно погалиха студените ѝ ръце. И, майната му, че щорите на стъклената врата на кабинета му бяха вдигнати. Ако ги видеше някой от полицаите... е какво пък, голяма работа. Наталия имаше нужда от него.

Както и той от нея.

— Може би. — Последва дълбока въздишка. — Тя не прави грешки. Никакви случайни разкъсвания около раната. Само дълбоки и плавни разрези. Бързо и безмилостно.

Аматьор би я обезобразил.

Телата на предните жертви бяха в такова състояние, сякаш бяха минали през месомелачка. Но местата на органите, които бяха взети — МакНийл го беше узнал от отчетите — бяха изрязани много внимателно. Може би останалите рани са били необходими само за да скрият следите от хирургическа намеса?

— Тя ще се оправи ли? — попита Дени. Той беше задал същия въпрос и на лекарите от бърза помощ. Но не получи отговор; те го бяха изгледали така, сякаш беше полудял.

Но те бяха хора. И не разбираха. Затова предвидливо беше изпратил Наталия.

Организмът на Ким беше много по-силен и способен за регенерация, отколкото на обикновените смъртни. Имаше шанс, макар и малък, тя да успее да се възстанови, но...

— Найл каза, че да.

Найл ли? Че откога Наталия беше на „ти“ с този демон?

— Той дойде в болницата. Заедно с журналистката. През цялото време, докато траеше операцията на Ким, двамата стояха в чакалнята. — Смит преглътна. — И се тревожеха за нея.

Това беше нещо ново за него.

— Щорм дори плака. — Е, в това МакНийл можеше да повярва. Беше гледал няколко от репортажите ѝ. И това беше достатъчно да разбере, че тя не е от онези жадни за слава ветрени жени. — И не си тръгнаха, до...

Смит прекъсна рязко изречението си. Сякаш че той щеше да ѝ позволи да премълчи останалото.

— До какво?

Последва въздишка.

— Докато Найл не влезе в стаята при Ким. Няколко минути след операцията, той я погледна; просто я погледна, и каза на Щорм, че с Уест всичко ще е наред.

Е, ако самият дявол беше казал така...

Напрежението малко спадна. Съвсем малко. МакНийл знаеше за репутацията на Найл. Ако демонът беше заявил, че Ким ще живее, значи щеше да е така.

— Още половин час, по дяволите, още само петнадесет минути и... тя щеше да е мъртва. — Смит се отстри от Дени и отново започна да се разхожда напред-назад из кабинета. Изглеждаше уморена. Под очите ѝ имаше тъмни сенки. Ръцете ѝ висяха отпуснати покрай тялото, а походката ѝ не беше онази, която той толкова харесваше. — Онази кучка просто е оставила момичето да умира.

След като беше отнесла със себе си малкия си сувенир. С какви изроди си имаха работа този път?

— Найл казал на Гит, че трябва да търсим сред смъртните.

Някакъв смъртен разрязваше на парчета демоните в неговия град и крадеше органите им? По дяволите, и какво следваше сега?

Понякога МакНийл с тъга си спомняше за добрите стари времена, когато хората убиваха хора, а „Другите“ се държаха в сянка.

Много отдавна.

Но сега не беше така.

Наталия спря до единствения прозорец в кабинета му.

— Мислиш ли, че някъде дълбоко в себе си, всички можем да се окажем чудовища?

Дени сви ръце в юмруци. Това беше болезнена тема за него. Наталия бе умопомрачително прекрасна, съвършена... смъртна. За известно време той изобщо не вярваше, че тя може да го пожелае. Особено ако узнаеше истината кой е той в действителност.

Нямаше как да се нарече красив, а по-скоро страшен. Бяха му го казвали на няколко пъти. Идеален... това беше още една дума, която изобщо не се връзваше с него и образа му на живот. Особено в очите на... смъртен.

Дори когато МакНийл държеше Наталия през нощта в обятията си и чуваше тихото туптене на сърцето ѝ, изпитваше страх, че ще я загуби. Защото той също беше чудовище. Без значение какви глупости пишеха по книгите. Красавицата за нищо на света не би искала да прекара целия си живот до Чудовището.

Наталия не гледаше към него. Раменете ѝ бяха отпуснати, а погледът — прикован в прозореца.

— Когато аз... узнах за пръв път за съществуването на „Другите“...

Дени трепна. Тя го беше узнала по най-бруталния начин. И само при мисълта за страданието ѝ, му се искаше отново и отново да убие онзи мерзавец.

— ... Аз мислех, че всички „Други“ са зло. Независимо, че тогава Гит ме спаси... — тя се обърна към него и той едва успя да скрие отчаянието, изписано върху лицето му. — ... В главата ми беше пълна каша.

Атаката на съвършено безумен психопат много допринасяше за подобно усещане.

— Всичко е наред — грубовато ѝ отвърна МакНийл. Не искаше да прозвучи така. Искаше му се да прозвучи меко, утешаващо, но гласът му беше хриплив и рязък. — Ти не трябва...

— Това момиче... Ким. Когато я видях днес, не се замислих дали е смъртна, или не. Пред мен имаше жертва.

Нямаше друга дума, с която да я нарече.

— Чудовища, хора... ние всички сме преплетени заедно в един свят и просто се опитваме да оцелеем — каза тя и го погледна в очите. — И аз повече не се страхувам, Дени. Не се страхувам.

Нещо се скъса в него. Не, не беше сърцето му. Чувстваше се препълнен; по дяволите, той я обичаше. Жената, която беше минала

през ада, но все още способна да разбере чудовищата.

Той се приближи до нея. Бавно. Макар да знаеше, че тя няма да се уплаши или отдръпне.

— Не е нужно да се страхуваш повече.

Той никога повече нямаше да позволи тя да се окаже в опасност. Никога.

— Но другите трябва да се пазят. Ким. Холи Щорм. Те трябва да внимават — Наталия се обърна към Дени. — Тази убийца е много умна и прекалено добра в онова, което върши.

Да, той също беше сигурен в това. Много бързо беше успяла да почисти след себе си и да се махне от къщата. Гит и екипа криминалисти буквално облизаха милиметър по милиметър местопрестъплението, без да намерят нещо. А мъж с инстинктите на Гит нямаше как да пропусне дори най-дребната улика. Което означаваше, че там е нямало нищо, което да може да бъде намерено.

И в крайна сметка, имаше три трупа и една оцеляла жертва, и то благодарение на Краля на демоните в този град.

На МакНийл никак не му харесваше да бъде задължен точно на този мъж, но той винаги си плащаше дълговете. След като откриеха и заловяха убиеца, осквернител на труповете... тогава щеше да се разплати и с Найл.

След изплаканите сълзи, в очите ѝ сякаш бяха насипали пясък. Да, тя плака като дете, докато седеше до Ким в линейката на Бърза помощ. Плачеше и се молеше и то с такова усърдие, с което не се беше молила от много години. Искаше само Ким да оживее. И досега беше така. Поне засега.

Холи слезе от джипа на Найл. Не усещаше краката си стабилни; коленете ѝ се подкосяваха, а в корема ѝ всичко беше завързано на възел. Не помнеше кога беше хапнала за последно. Искаше ѝ се само да допълзи до дома си и да измие засъхналата кръв от ръцете си. Просто да я измие.

— Холи...

Тя чу напрегнатия глас на Найл, но не спря да върви. Не знаеше какво да му каже. Той я объркваше. Прекалено много. А тя го желаше. Имаше нужда от него и... Ако не се вземеше в ръце, щеше да му даде

сърцето си. А той не можеше да бъде причислен към мъжете, които се стремяха към сериозни връзки. Или да се влюби в него; той самият я предупреждаваше да не го прави.

Крачките я затрудняваха. Тя не обръщаше внимание на нищо наоколо...

— Холи!

Този глас определено не принадлежеше на Найл. Беше женски. Висок. Почти викащ. Тя повдигна глава. Вгледа се в тъмнината и видя някакъв силует на верандата си.

Майка й? О, по дяволите!

— Опитвах се да те предупредя. — Да, точно навреме. Найл говореше шепнешком. — Не сме сами.

Майка й беше тук? И от къде на къде беше започнала да я посещава толкова късно? Изобщо да я посещава?

Трак. Трак. Трак. Дочуха се точета.

— Чакам те от часове, Холи Ан Щорм. Часове! Звъних на мобилния ти повече от десет пъти, а ти дори не си направи труда да ми отговориш.

В болницата се наложи Холи да изключи телефона си. Намръщена, тя започна да опипва с ръка в чантата си и след малко го намери. Беше забравила да го включи.

Тя продължаваше да върви към дома си, прекалено съсредоточена да поставя краката си един пред друг. Премина покрай майка си и извади ключовете.

— Извинявай, мамо, бях...

— С мъж. Дявол знае къде. — Жената изсумтя. — А по гласа ти си помислих, че имаш нужда от мен, Холи Ан. Направих си труда да измина пътя от Бирмингам дотук, а ти дори не...

Холи отвори вратата. Алармата се разпищя, докато тя включваше осветлението и набираше кода за изключване.

— О. Боже. Мой! Това кръв ли е?

Да. И то много. В болницата Холи се беше опитала да се измие, доколкото може, но върху ръцете й все имаше засъхнали петна. Блузата й също беше пропита с кръвта на Ким.

— Беше наистина една адска нощ, мамо.

Майка й вървеше буквално по петите й. Светлината хвърляше отблясъци в рижите й коси, малко по-светли от тези на Холи. Коси,

които не оставаха без вниманието на професионалист. Жената беше малко след петдесетте, но лесно можеха да ѝ се дадат четиридесет и пет.

Холи захвърли чантата си на дивана и се замисли дали да не се строполи до нея. Майка ѝ сякаш беше в шок: стоеше и гледаше към дъщеря си с огромни от почуда очи, върху които имаше идеално подбрани сенки, зяпнала с уста.

Найл стоеше на входната врата и Холи беше уверена, че майка ѝ дори не го беше забелязала.

— Това не е моята кръв, мамо.

— Ти правиш онези ужасно опасни репортажи. Мотаеш се до късно със странни мъже... — тя най-накрая се обърна и погледна през рамо към Найл, докато продължаваше: — Това може да доведе до... Не!

Извика тя последната дума. И този вик беше изпълнен с... разпознаване? Което изобщо не можеше да се очаква от смъртна, живяла последните седем години в Бирмингам, щата Алабама. Нямахше начин майка ѝ да познава демона от Атланта.

Холи беше пронизана от лошо предчувствие.

„Не, тя не би скрила това от мен. Не и през всичките тези години. Не и след като Питър...“

Майка ѝ все още не отместваше очи от Найл. Той въпросително изви вежда, докато на свой ред я пронизваше с черните си очи.

— И-изгони го! — изхриптя тя.

Холи премигна.

— Какво?

Майка ѝ отново се обърна към нея. Много бавно, сякаш се боеше да отмести поглед от Найл. Майка ѝ винаги е била умна жена.

— Изгони го! — Гласът ѝ укрепна.

Холи погледна към Найл. Лицето му не изразяваше нищо. Тя въздъхна дълбоко и простиичко каза:

— Не.

После махна към него.

— Затвори вратата, за да заработи сигнализацията.

И се отдалечи.

Зад гърба ѝ настана тишина, но след малко върху рамото ѝ се впи ръка. Холи се обърна и се вгледа в широко отворените и ужасени очи

на майка си. Нейната майка. Винаги толкова въздържана и спокойна. Но не и сега.

— Ти не знаеш какво правиш! Този... този мъж не е за теб! Върни се при оня мил доктор, с когото се срещаше преди. Той е добър човек, надежден. Той...

— ... Ми изневеряваше наляво и надясно. — Което майка й прекрасно знаеше. — Благодаря, но не го искам.

Найл мина покрай тях и удобно се разположи на дивана.

Майка й толкова силно я стисна за ръката, че заби нокти в кожата й.

— Ти не разбираш какво правиш.

Създаваше се впечатление, че майка й много добре знаеше кой беше Найл. Холи събу обувките си и почувства огромно облекчение.

— Найл, не си ми казвал, че се познаваш с майка ми.

Той лениво огледа развълнуваната жена пред него. Кели Щорм поддържаше формата си с изнурителни тренировки. Тя се занимаваше със спорт минимум по един час всеки ден, откакто мъжът й се беше споминал от сърдечен пристъп преди повече от две години.

— Никога не съм се срещал с нея.

Той се усмихна, но в тази усмивка нямаше топлина.

— Аз зная кой си ти. — От гласа на Кели повя арктически студ. — И искам да се държиш настрана от дъщеря ми. Тя не е като теб. Тя...

Сърцето на Холи затуптя толкова отчаяно, че сякаш започна да се удря о ребрата й. Тя погледна към майка си и усети... тъга.

— Защо не ми каза?

Стига лъжи. И недомлъвки.

Кели примигна.

— Не зная за какво...

Тя махна с ръка към Найл.

— Прекрасно разбираш за какво говоря. — За наслагването на лъжите. — Мамо, ти също ли си демон?

— Не!

Отговорът й дойде прекалено бързо.

— Кой е бил тогава? Все някой трябва да е бил. Татко? Той...

— Отказвам да говоря за това. — Кели се изправи. — Това е пълна глупост. Нелепо е. Не съществуват никакви...

— Аз съм демон. — Тя за пръв път произнесе тези думи на глас. Призна си, което я накара да се почувства... спокойна. — Питър също е бил демон. И ти си знаела, нали? Когато той започна да споменава за гласовете и странните видения, ти си знаела какво означава това, но продължаваше да мълчиш!

Гневът заклокочи в тялото на Холи подобно на втечнена лава. През всичките тези години, когато майка ѝ се беше държала на разстояние, когато беше гледала как Питър върви към смъртта си... Толкова пропиленни години. А майка и е знаела от самото начало.

Самотна сълза се плъзна по скулата на Кели.

Холи беше виждала майка си да плаче само три пъти през живота си. На погребението на Питър. До болничното легло на баща ѝ. И сега.

— Холи, успокой се! — Тя трепна от изненадана. Кога се беше приближил до нея Найл? Той я прегърна и я притегли към тялото си. — Успокой се, любов моя.

По дяволите, тя също беше започнала да плаче.

Ама че нощ!

— Трябвало е да ми кажеш. — Гневът си беше заминал. Беше останала единствено умората. — Аз щях да помогна на Питър, аз...

— Ти беше съвсем малка — прошепна майка ѝ. — Не можеше да направиш нищо. Аз... И аз самата не знаех, докато не стана прекалено късно...

Пред очите ѝ се появи лицето на Питър.

Не.

Кели облиза пресъхналите си устни.

— Аз... Мисля, че няма смисъл да питам как си разбрала. — Погледът ѝ се стрелна към Найл.

— Холи не е наполовина демон — в гласа му звучеше студена убедителност, но обятията му оставаха все така топли и успокояващи. — Нито майка ѝ, нито баща ѝ...

— Нейната баба — Кели изглеждаше толкова объркана и крехка. — Майката на Джордж е била демон — каза тя и отново погледна към дъщеря си... — Кълна ти се, дете, че не знаех за това. Тя е починала много преди аз и баща ти да се оженим. А и той изглеждаше толкова... обикновен. И аз си мислех, че това наистина е така, докато Питър...

Тя преглътна шумно и звукът сякаш отекна в тихата стая.

— Джордж реши, че и вие сте като него... Че генът, или каквото и да е там при демоните, не ви се е предал. Боже, дете, толкова се молах всичко да е нормално.

Слепоочията на Холи запулсираха.

— Ти си знаела и позволи на Питър...

— Направих всичко, което беше по силите ми, за да спася Питър! Аз го обичах! Той беше мой син! Мой! Демон или човек — нямаше никакво значение!

Холи никога не беше чувала толкова страст в гласа на майка си.

— Водих го на лекари. Един след друг. Няколко месеца. Те опитваха някакви методи на лечение, но нищо не помагаше. Той умираше пред очите ми, а аз можех само да стоя и да гледам, защото не можех да направя нищо.

„Моего момче беше погълнато от мрака.“

И сега всичко се повтаряше.

— След това той умря и аз се изплаших, че ти също ще ме напуснеш.

„И затова започна сама да ме отблъскваш.“

— Не смяташе да ми кажеш, нали?

Кели само поклати глава.

— Толкова съм се молила и ти да не се окажеш...

Каква, същата като него ли?

Холи се почувства така, сякаш огромен юмрук стисна сърцето ѝ; студен и лепкав, той стискаше все по-силно и по-силно.

— Питър... е бил болен. — Гласът на Найл прозвуча тихо, изпълнен с тъга. — В света на демоните това се нарича докосване на мрака.

Устните на Кели затрепериха.

— Ти би ли... можеше ли да помогнеш на сина ми? — Тя направи лека пауза, преди да продължи. — Ти си силен. Някои казват, че си най-силният сред родените през това столетие.

Това беше изненада за Холи.

— Ти можеше ли да му помогнеш?

Думите на майката се преплетоха с молбата на Сайлъс: *„Ти трябва да помогнеш на момчето ми“*.

Холи погледна към Найл и видя здраво стиснатите му зъби.

— Не и тогава. Не, тогава не бих могъл.

И това беше жестоката истина.

— Но сега съм сигурен, че това може да бъде направено. И че мракът ще си присвоява все по-малко от децата ни.

Ръцете му се отпуснаха и Найл погледна към жената в прегръдките си. В очите му имаше прекалено много сенки и той изглеждаше прекалено развълнуван. За нея.

Целуна устните ѝ и каза:

— Поговори с майка си. И заровете миналото. Така ще спре да те разяжда отвътре.

Та точно той ли не можеше да знае за това?

След което Найл наклони глава към Кели.

— Интересно беше да се запозная с теб, госпожо Щорм.

И излезе. Спокойно, с бавни стъпки. След секунда вратата се затвори зад гърба му.

Холи погледна към майка си. Между тях имаше само няколко крачки, но изглеждаше така, сякаш бяха разделен от километри.

„Хол, ти чуваш ли гласа на мрака?“

— Той... Аз не си го представях такъв.

А вероятно като хладнокръвен убиец. Холи знаеше, че много хора си го представяха такъв.

— Найл не е само... — Единствено смъртоносна репутация. — Той е повече от това, което се говори за него.

Кели пристъпи неуверено крачка към нея. Холи все още не можеше да помръдне.

— Не знаех как да ти кажа. Нямахме никакви признаци и аз реших, че това те е подминало...

Това. Нямахме никакво „това“. Тя беше демон. Като душа и тяло.

— Ти се страхуваш от Найл. — Гласът на Холи беше пресипнал. Разбира се, болшинството хора с право се страхуваха от него. — Ти... и от мен ли се страхуваш?

„Заради това, че съм демон?“

Майка ѝ пристъпи още половин крачка напред. А после стисна ръце.

— Не!

Холи много искаше да го повярва.

— Скъпа, ти не ме плашиш. Аз те обичам.

Дори не помнеше откога не беше чувала тези думите от устата на майка си.

Кели направи още една малка крачка.

— Но аз чудесно разбирам колко е опасен този свят, особено за теб. — Последва дълбока въздишка. — Искам само да си в безопасност.

Фактът, че по улиците на Атланта се разхождаше убиец на демони, поставяше думите ѝ под въпрос.

Кели внимателно се вгледа в очите на дъщеря си.

— Ти... изпитваш чувства към него, нали?

Гадният юмрук отново я стисна за сърцето, но Холи се опита да кимне.

— Видях го в очите ти.

Интересно, дали и Найл го беше забелязал?

— Винаги съм си мечтала животът ти да бъде тих и безметежен, а до теб да има мъж, способен да те защити. — Устните на Кели трепнаха в подобие на усмивка. — Предполагам, че Найл знае как да защити онова, което е негово, нали?

Холи отвори уста, за да отговори и...

— И по-добре да е така — продължи майка ѝ, но вече без усмивка. — Защото, ако този демон позволи да се случи нещо лошо с теб, аз собственоръчно ще го убия.

След което майка ѝ я стисна в обятията си толкова силно, че Холи едва успя да си поеме дъх.

Доктор Емили Дрейк седеше зад бюрото си. Погледна към часовника в кабинета си: девет и двадесет и осем. Сутринта. Скоро щеше да се появи първият ѝ пациент. Заклинател.

Тя обичаше заклинателите, защото бяха най-добродушните сред „Другите“. И техните проблеми възникваха основно заради животните, с които общуваха. Или меко казано — имаха проблеми с общуването.

Емили започна да почуква с химикала по бюрото си. Да, пациентът ѝ скоро щеше да бъде тук и това можеше само да я радва. Имаше нужда да превключи вниманието си върху нещо друго, защото изобщо не можеше да изхвърли от мислите си случая на убиеца на демони.

Колин се беше върнал при нея малко след разсъмване. Със сериозен поглед и тяло, пропито с миризма на кръв. И разказа за младата жена-демон, която бяха намерили, като не пропусна да опише ужаса, който тя беше преживяла. МакНийл вече беше обявил, че иска Емили в стаята на жертвата в болницата веднага след като младата жена отвореше очи.

Но тя си имаше своите съмнения, че Ким ще да бъде в настроение за разговор. Не, първо щеше да бъде препълнена със страх и гняв. Тя беше оживяла като по чудо. Буквално на косъм. Първата жертва на убиеца, която беше успяла да се измъкне от лапите на смъртта. Ким беше извадила невероятен късмет, макар че самата тя едва ли щеше да е съгласна с това. Или поне Емили си мислеше така. Тя не знаеше за...

Вратата на кабинета ѝ се отвори и това наложи да се отърси от мислите си и да си сложи приветлива усмивка.

— Вече казах, че не можете да влезете! — Ванеса буквално викаше след посетителя.

Но мъжът в рамката на вратата изобщо не трепна. Той стоеше, леко разкراчил крака и отпуснал ръце до тялото си, докато я гледаше с полунощно — черните си очи.

Найл.

По дяволите!

Дланите ѝ се изпотиха. Не го беше виждала от няколко месеца и се държеше по-далеч от „Парадайс Фаунд“. А и той странеше от нея. Поне такава беше негласната им договорка.

В миналото помежду им не всичко беше вървяло гладко, но сега беше наясно с едно: нейният любим шифтър много искаше да срита задника на демона.

— Кажете на вещицата да се разкара.

Емили съвсем не се учуди от факта, че Найл знаеше към кой вид принадлежеше асистентката ѝ. А и беше останала с впечатление, че мъжът знае абсолютно всичко.

Но пък той никога досега не беше влизал в кабинета ѝ.

Тя се изправи и погледна към Ванеса, чиито очи бяха станали огромни върху пребледнялото лице. Тя явно беше чувала за репутацията на Найл, но по нищо не си личеше, че смята да отстъпва.

— Всичко е наред, Ванеса. Ще поговоря с господин Лайпен. Все още разполагам с няколко минути. — Емили погледна часовника си. Този път нарочно. — Скоро ще се появи пациентът ми и...

Гостът ѝ изхъмка.

— Шонеси няма да дойде днес — от усмивката на Найл по гърба ѝ се плъзна тръпка. — Настъпи малка... промяна в плановете му.

Явно Найл наистина знаеше прекалено много.

Демонът се обърна през рамо с думите:

— Бъди любезна с приятелите ми, вещице!

Приятели ли? Охо! Това изобщо не беше на добро.

Ванеса погледна към Емили и тя само ѝ кимна. Очилата започнаха да я натискат прекалено много в горната част на носа, а около лявото ѝ око започна да пулсира болка. Кое то винаги се случваше в присъствието на Найл. Силите му бяха толкова мощни, че сякаш я обгръщаха цялата.

Вратата се затвори с тихо изщракване. Емили остана права, докато Найл продължаваше да не сваля очите си от нея. Най-накрая той пресече стаята и тя опря ръце върху бюрото.

— Защо си тук?

Той леко наведе глава.

— Дойдох да си прибера дълга.

— Какво? — тя не дължеше нищо на това копеле. Освен това знаеше прекрасно как той въртеше бизнеса си и бе направила всичко по силите си, за да...

— Стига, Емили, не ме гледай така изненадано. Няма как да не си предполагала, че един ден все пак ще се появи на прага ти. — Найл погледна към кожения диван до него. — Интересно. Сигурен съм, че на вълка много му харесва.

Скулите ѝ поруменяха. Да, Колин го харесваше.

„Контролирай се!“ — мислено си напомни тя.

— Не зная за какъв дълг говориш... — Изобщо не смяташе да коментира репликата му за дивана. — ... но аз имам клиенти, които се нуждаят от помощ. И нямам време...

— Емили, аз също имам нужда от помощта ти.

Найл произнесе името ѝ така, сякаш бяха много близки. Приятели. Или любовници.

Но двамата никога не са били нито едното, нито другото.

Демонът се приближи към дивана, но не легна, а просто седна на него и леко разкрачи крака.

— Ти си умна. Разбира се, че си си задавала въпроси...

Очите му бяха толкова тъмни. Човек с лекота можеше да потъне в тях. Емили го знаеше; беше го виждала.

И Холи излизаше с него! Правеше секс с него!

— Аз още помня онзи ден, когато ти за пръв път пристъпи през вратата на моя Рай. Тресеше се от страх...

От ужас, ако трябваше да бъде точна.

— И от жажда за знания.

Емили бавно седна на стола си. Кожената му обвивка под нея проскърца.

— Ти толкова много искаше да попаднеш в моя свят, нали? Трябваше да се потопиш в него, за да оцелееш.

Тя винаги беше подозирала, че Найл притежава остър ум и неподражаеми инстинкти, що се касаеше за смъртни. И изобщо не се учудваше, че в крайна сметка от него се беше получил толкова опасен хищник.

— Накъде биеш?

Гласът ѝ беше спокоен и студен. Както винаги, тя беше добра в самоконтрола, който демонстрираше. Имаше години практика, за да го изгради. Но ако съдеше по погледа на Найл, не беше успяла да го заблуди. От бавната му усмивка тялото на Емили се стегна.

— Аз те пуснах в моя Рай. Дадох ти пропуск за моя свят.

Да, добре, така беше. И тя винаги се беше чудила защо, но...

— Но ти ме запозна и с онзи негодник, който се опита да влезе в главата ми. — Майлс. Задник, а не демон. И изобщо не очакваше тя да се съпротивлява.

Колко сгреши.

Бръчките около устните му станаха по-забележими.

— Когато разбрах, какво става с теб и Майлс... беше прекалено късно. — Той изви вежда. — Ти сама се справи с проблема, преди аз да успея да се намеса.

Това беше лъжа, на която Емили не се хвана.

— Шибана...

— Докторе, следете за езика си.

Емили едва не изръмжа.

— Майлс беше грешка. — Демонът присви рамене. — Но, мисля, че напълно заплати за престъплението си, не смяташ ли? Ти го лиши от силите му. От всички, до последната капка. Нямаше да повярвам, че това е възможно, ако не го бях видял със собствените си очи.

За кратък миг тя отново се пренесе в миналото в „Парадайз Фаунд“. Глъчката на тълпата около нея. Димът във въздуха. И демонът в краката ѝ. Дивото главоболие и... падането върху бляскавата повърхност на бара...

... А после събуждането ѝ в болницата.

— Винаги съм се питала... — Всъщност, въпросите ѝ бяха повече. Емили вдиша дълбоко. Целият този разговор беше много странен, но тя толкова отдавна искаше да научи отговорите.

Отговорите. Тя ги беше потърсила, но те останаха недосегаеми. Някои тайни просто не можеха да бъдат разгадани.

— Кой ме изнесе от клуба? — тихо попита тя.

Найл отново изви вежда.

Проклятие!

— Не можех да те оставя да кървиш на пода, нали така? Това влияе лошо на бизнеса.

Сякаш на клиентите на клуба им пукаше, че на пода в краката им лежеше жена в безсъзнание.

Демонът се облегна на дивана.

— Изнесох те и направих така, че в болницата да няма... неудобни въпроси. И останах до теб...

Ето това беше истинска изненада.

— ... докато не дойде на себе си.

Какво? Найл е бил при нея, докато тя е била абсолютно безпомощна? Мисълта беше ужасяващо стряскаща.

Бездънните му очи не се отместваха от нея.

— Майлс имаше приятели. Отрепки, но достатъчно силни демони. От ония, които живеят на принципа „око за око, зъб за зъб“. Те с радост щяха да си поиграят с теб.

Да, самата тя също имаше подобни страхове. Дори след излизането ѝ от болницата нощем я измъчваха кошмари. Но след това, някак от само себе си, страхът изчезна.

— Аз... отстраних тази заплаха. — Думите с лекота се отрониха от езика му. Спокойно. Сякаш говореше за изнасяне на торба с боклук. Макар че за него може да е било точно така. Емили никога не беше разбирала Найл. Разумът му беше закрит за нея. Винаги. Не както при останалите. Тя с лекота можеше да прочете мислите на Другите, но не и тези на Найл.

Не че толкова искаше всъщност.

Защото някъде дълбоко в себе си знаеше, че ако Найл се опиташе да стори с нея същото, което се опита да направи Майлс, тя нямаше просто да изпадне в кома. А да умре.

Найл притежаваше огромна сила. Тя само беше чувала на какво бяха способни демоните от десето ниво. Дори се носеха слухове, че в действителност могат да живеят вечно. И се възстановяват толкова бързо, че телата им винаги са в идеално състояние. Но колкото по-дълго живеяха, толкова по-силно се проявяваше демонската им същност. Чуваха се и слухове, че някои демони били толкова стари, че отдавна им е израснала опашка, а краката им приличали на раздвоени копита. Разбира се, всичко това бяха само слухове. Без реално потвърждение, но...

Но беше истина, че демоните от десето ниво не можеха да бъдат убити с обикновено човешко оръжие. И Емили не беше сигурна, че иска да се свърже с Найл с оглед на силата му, която просто извираше.

— Аз отстраних за теб този малък проблем, затова смятам, че си ми длъжница.

Тя се намръщи.

— Какво искаш?

Найл просто вдигна ръце, сякаш искаше да покаже, че няма какво да крие.

— Емили не трябва да се вълнуваш толкова. Аз не съм заплаха за теб, каквото и да си мислиш.

Тя само изсумтя.

— Искам единствено да се възползвам от възможностите на удивителния ти разум. Толкова интересен и силен.

Всичко в Емили се напрегна.

— Винаги съм смятала, че ме проверяваш — прошепна тя, като внимателно подбираше думите си. Това беше неин собствен тест на реакцията на Найл. Който просто кимна.

— Да, така беше.

Кучи син! Беше я пуснал в „Парадайз Фаунд“, а след това я беше наблюдавал като лабораторна мишка. И имаше наглостта да седи тук и да говори нещо за някакви си дългове?

— Трябваше да се убедя, че ще се справиш и ще успееш да противостоиш на мрака.

Тя се беше съпротивлявала на мрака дълги години. И нямаше нужда, някакъв самоуверен демон да...

— Ако не беше достатъчно силна, нямаше да имам никаква полза от теб.

Студено и жестоко. Точно каквото очакваше тя от него, но...

Сега очите му не бяха студени. Мракът в тях се осветяваше от пламък, който преди го нямаше.

„Ако вляза в мислите му...“

Нещо ѝ подсказваше, че този нов Найл беше пълен с тайни. Демонът се наведе напред и се отпусна.

— Ти няма да кажеш на никого за работата, която ще вършиш за мен...

Найл имаше нужда от психотерапевт?

— На никого. И ти...

Вратата на кабинета рязко се отвори и се блъсна в стената.

От изненада дишането на Емили едва не спря, но Найл дори не трепна.

— Какво правиш тук, кучи син такъв?

В рамката на вратата стоеше много разгневеният любим шифтър на Емили. И явно не в ролята на полицай, а по-скоро в тази на разярен ревнивец.

Което беше много мило.

Тя скочи и забърза към него.

— Аз съм добре, Колин. Няма нужда...

Той затвори вратата с ритник. Достатъчно силен, за да издрънчат прозорците.

— Само това остава, тоя задник да ти досажда. Искам да се държиш по-далеч от Емили, ясен ли съм, демон? И двамата знаем, че си затънал в неприятности до шия...

Найл бавно се изправи, и въпреки че на Колин му израснаха нокти, а кучешките му зъбите се удължиха, той спокойно срещна

погледа на съперника си, без да се притесни.

— Няма да се държа далеч от нея.

Чу се ръмжене.

— Тя ми трябва. — Найл наведе глава. — И понеже зная, че Емили храни нежни чувства към теб, изобщо не ми се ще да ти причинявам болка. Но тя наистина ми трябва.

Гит се втурна напред, но Емили успя да го хвана за ръката и да го издърпа назад.

— Колин, дай му да довърши.

Това, което ставаше в момента, беше от изключителна важност.

Тялото на шифтъра започна да тръпне от докосването ѝ.

— Добре. — Гласът му изобщо не приличаше на човешки. — Но ако ме ядоса, ще му откъсна главата.

Реална заплаха от негова страна.

Емили се обърна към Найл.

— Защо точно аз?

— Ти най-добре от всички, които познавам, можеш да поставяш ментални бариери. — В гласа му долови уважение и признание. — Имам нужда от този талант.

Направо му повярва, че демон десето ниво има нужда от помощ, за да скрие мислите си от околните.

— Пълни глупости!

Понякога тя просто беше принудена да назове нещата с истинските им имена.

— Докторе, вие помните за дълга си, нали?

— Ти няма да влезеш в съзнанието на Емили! Ти няма...

Найл поклати глава и прекъсна ръмженето на Колин.

— Не ми трябва съзнанието ѝ. Искам тя да използва таланта си, за да проникне в съзнанието на демоните... и да ги учи да поставят ментални щитове.

Емили изумено зяпна. Не знаеше какво да каже. Демоните си имаха свои собствени бариери, заложили от природата, които се активираха, когато те встъпеха в силата си. Защо тогава...

— Понякога онова, което ни е дадено от природата, не е достатъчно — каза Найл, сякаш прочел мислите ѝ.

Или наистина го беше направил?

Той се насочи към тях и застана нос в нос с Колин.

— Вълк, пречиш ми да мина.

Върху челюстта на шифтъра трепна нервен тик, но той все пак се отмести встрани.

Найл отвори вратата и влезе в приемната.

— Ванеса ти позвъни, нали? — прошепна Емили.

И Колин се беше добрал до офиса ѝ за рекордно кратко време. Тя леко наклони глава, като продължаваше да следи Найл с поглед.

— Да, по дяволите, тя...

Демонът се насочи наляво и спря до тъмнокос мъж и блед, слаб тийнейджър. След което се обърна и я погледна.

— Кой са тези? — прошепна Колин.

Демони. Тя виждаше през защитната им магия. И се насочваха право към нея.

— Колин... дай ми малко време с тях, моля те.

Зъбите му вече не се виждаха, но в очите му беше останало нещо от хищническата му същност.

— Сигурна ли си?

Вместо нея отговори Найл:

— Да, сигурна е!

Колин не помръдна и Емили му се усмихна.

— Сигурна съм.

Тя не усети непознатите да излъчват заплаха; напротив, в очите им се четеше единствено отчаяние.

Найл настани демоните в кабинета ѝ и Емили бавно се обърна към тях, като се опитваше да събере мислите си.

Момчето седна на крайчеца на дивана и преплете пръсти. Повъзрастният демон, които явно трябваше да му е баща, ако се съдеше по приликата — застана до него и започна нервно да се поклаща напред-назад.

Този път Найл не седна.

— Кажете ми, доктор Дрейк...

Хубава работа, нима сега беше решил да се държи официално?

— ... чували ли сте за това, което демоните наричат докосване на мрака?

Сърцето на Емили се разтуптя. Докосване на мрака. Демонът, подложен на това докосване, беше обречен да чува гласовете на злото;

гласове на убийци, изнасилвани, злодеи; всички те призоваваха тъмата. По-нататък следваха безумие и смърт.

— Това става в периода на половото съзряване — продължи Найл — когато демонът за пръв път опитва силите си.

Емили беше чувала за това.

— С възрастта става все по-лошо. Гласовете звучат все по-силно...

Момчето трепна. Очите му не се отместваха от пода в краката му. Сякаш още малко и... там щеше да се отвори дупка, която да го погълне.

— Някои наркотици са способни да ги приглушат за известно време. Други само им придават още по-голяма гръмкост.

Устните на бащата бяха стиснати в тънка линия и той гледаше право в нея.

„Помогнете му!“ — единствено това се четеше в очите на мъжа.

Емили премести поглед върху Найл. В неговите очи се четеше същото.

По гърба ѝ се плъзна капка пот. Тя нямаше право да им дава лъжлива надежда. Момчето не го заслужаваше.

— Найл? Аз не съм сигурна...

— Аз съм сигурен — безапелационно и твърдо я прекъсна той. — Ако си способна да не допуснеш до мислите си демон от десето ниво, то ще можеш и да...

— Майлс беше девето ниво — прекъсна го Емили.

И точно Найл трябваше да го знае. Той никога не грешеше...

— Той да, но не и аз. — Черните му очи я пронизваха. — И в момента ти дори не прилагаш усилия за това.

Сега ли?

Значи, това било проверката. Дяволски дълго продължила проверка.

— Научете го да поставя щит, доктор Дрейк. Научете Кен да се огражда от гласовете и да не допуска мрака.

Момчето вдигна очи към нея. И премигна.

Емили също се вгледа в него. Очите му бяха... тъмни, както на всеки демон, но толкова... толкова познати.

Защото тя вече беше виждала подобен, с нищо неприкрит ужас. Див ужас от това, че безумието се спотайваше наблизко. В очакване.

Преди много години тя виждаше същото изражение, когато се погледнеше в огледалото. Затова сега само кимна.

— Да, добре. — Емили взе бележника си и посочи към вратата. Никакви странични свидетели. Найл навярно знаеше за това нейно правило. — Кен, казвам се доктор Дрейк и аз... ще ти помогна.

Да, ще да го направи. Щеше да помогне на младежа. Както и на другите, за които подозираше, че ще бъдат доведени при нея от Найл.

Демонът само кимна и тихо се насочи към вратата. След като тя се затвори зад гърба му, Емили забрави за него и съсредоточи цялото си внимание върху Кен. И върху мрака, който се сгъстяваше около младежа; мрак, който беше много по-различен от тази около Найл. Защото с този мрак тя можеше да се пребори.

ГЛАВА 16

Две катастрофи. Банков обир. Престрелка в покрайнините на града. Денят беше наистина гаден. Холи размърда рамене. Нямаше търпение да си тръгне от сградата на телевизията и да си иде вкъщи. Или при Найл. Имаше нужда да го види. Нима всичко беше стигнало толкова далеч?

На вратата се почука. На новата ѝ врата. Тя беше поискала друг кабинет и го получи. Беше малък наистина, но пък... добре де, само преди шест часа тук беше склад, но тя не смяташе да се оплаква. Вдигна очи и видя Мак в рамката на вратата.

— Какво става? — поинтересува се тя предпазливо, като едновременно с това се притесни да не би той да я изпрати да снима поредния репортаж.

Не и тази вечер.

Мак присви очи.

— Щорм, трябва да поговорим.

Страхотно!

Тя махна с ръка към самотния стол срещу бюрото ѝ. Просто нямаше място за повече мебели. Продуцентът затвори вратата и се насочи към нея. Но не седна.

— Колко отдавна знаеш за тях?

Тя премигна. Бръчките върху лицето на Мак тази вечер ѝ се сториха по-дълбоки, а косата — по-сива.

— За кого? — Познавайки го много добре, той можеше да говори за... всичко.

— Шибаните демони, Щорм. Колко отдавна?

Ченето ѝ буквално увисна.

— И това е заради онзи задник, когото изпържиха в уличката, нали? — Думите му излитаха като куршуми. — Винаги съм знаел, че в тази история има нещо подозрително. И разбрах, че след случая, ти също си се усетила. Особено след като се заигра с Найл — Мак тръсна

глава. — Боже господи! С Найл? Ама ти какво, търсиш си най-лошия сред отявлените негодници ли?

Явно беше нещо такова.

Холи обмисли няколко отговора.

Да, изборът не беше особено голям. А и Мак я гледаше като...

— Още от пръв поглед разбрах, че Найл е демон.

Как?

— Ти... ти също ли си демон? — Това би обяснило много, но...

— По дяволите, не! — Той се напрегна. — Човек съм. Сто процента.

Но тя не можеше да твърди същото за себе си.

— Тогава как...

— За пръв път се сблъсках с демон във Виетнам. Беше прострелян в гърдите — Мак вирна брадичка. — Бях наясно, че не мога да помогна. По онова време бях обикновен санитар, без никаква практика; наред джунглата и под постоянен обстрел... — Той шумно вдиша. — Говорех на младежа, че не е сам, макар това изобщо да не помагаше. Той обърна глава и ме погледна...

Холи се досети какво щеше да последва. В такова състояние защитната магия...

— Очите му бяха по-черни от нощта. Не бях виждал нищо подобно. — Настана тишина. Доста дълга. — Но оттогава, дяволски често ми се е налагало да се сблъскам с това.

Тя не отместваше поглед. Интересно, дали Мак знаеше за тайната й?

— За демоните знаят много повече хора, отколкото си мислиш ти. — Ръцете му бяха стиснати в юмруци. Големи юмруци, няма как да не ги забележиш. — И не на всички хора се нрави идеята да съществуваме редом с Другите.

Това не беше новина.

Малкият й кабинет сякаш стана още по-малък. Между нея и Мак имаше стол, но това не пречеше на продуцента да я изгаря с поглед.

— Някои дори смятат, че демоните трябва да бъдат изтрити от лицето на земята.

Мак винаги й беше харесвал. Харесваше й начинът на държанието му. Холи го смяташе за умен. Силен. Непробиваем.

Но, по дяволите, дали трябваше да приеме това за заплаха?

— Някои не разбират добре света, в който живеят — отговори тя с добре балансиран глас. И дори сама се учуди, че се получи. — Не всички демони са зли...

— Да, те не всички са зли.

— Както и хората! — парира го тя.

Мак кимна.

— Подозирах, че ще кажеш точно това. Особено след като разбрах, кой е новият ти приятел.

Какво, по дяволите, ставаше?

Продуцентът се наведе над бюрото и насочи пръст към нея.

— Бъди нащрек, Щорм! Ти може и да си в безопасност, но Найл е като магнит за всякакъв род неприятности.

С тези последни думи Мак се обърна, отвори вратата и излезе. А Холи така си остана неподвижна и не разбра дали Мак я заплашваше, или се опитваше да я предупреди.

Бурята, която се беше заформила през деня, най-накрая стовари върху земята яростта си и то тъкмо в момента, в който Холи тичаше към входната врата на дома на Найл. Тя все пак реши да отиде при него, когато най-после завърши работата си върху последните новини в студиото.

За броени секунди прогизна до кости...

— Холи!

Найл беше пред нея. По лицето му се стичаха капки дъжд, а тъмната му тениска беше залепнала за кожата под напора на леещата се вода.

Нима я беше очаквал?

Тя спря рязко, изненадана едновременно и от погледа му, и от тътена на гръмотевиците. Дъждът се усещаше като ледени иглички по кожата ѝ, но Найл изглеждаше съвсем съсредоточен, когато тръгна към нея. Може би трябваше да му позвъни; може би беше прекалено самонадеяно от нейна страна, да се появи просто хей така на прага му, но тя...

Толкова силно го желаше.

— Найл, аз...

Той я прекъсна с целувка. Страстна, проникваща до костите целувка, с която заявяваше правата си над нея без думи; целувка, която я разтърси със същата ярост, както бурята над тях разтърсваше земята.

Ръцете му се плъзнаха по бедрата ѝ, слязоха по-надолу и обхванаха дупето. Той рязко я придърпа към тялото си и към члена си, размерът и възбудата, на които не можеха да скрият дори мокрите дрехи. Изглежда, че студът изобщо не го притесняваше. И той със сигурност нямаше да попречи и на нея.

Демонът се откъсна от устните ѝ и се вгледа в очите ѝ. В неговите все още се виждаха тайни.

— Смятах да стоя настрана от теб.

Какво?

— Но, по дяволите, не мога да го направя!

И отново наведе глава, като притисна устните си към гърлото ѝ. О, да. Тя винаги беше харесвала...

Найл прекъсна мислите ѝ, като прокара език по нежната ѝ кожа. И леко я одраска със зъби.

Холи заби нокти в раменете му и отметна глава. Ако му трябваше по-удобен достъп...

Тя леко помръдна бедра и Найл веднага се притисна към нея. Холи инстинктивно се отърка в него. Имаше нужда от повече... От още и от още.

— Ако не влезем вътре следващите тридесет секунди... — изръмжа той някъде около гърлото ѝ и по тялото на Холи се плъзна тръпка. — Ще те взема точно тук.

Съблазнително. Тя никога не беше правила любов под дъжда, а това звучеше толкова диво и необуздало, че...

Но охраната ѝ беше някъде наблизо. Изчакваха. Наблюдаваха.

Тя отвори очи и премигна няколко пъти в опит да се избави от капките дъжд.

— В... къщата.

Да, това прозвуча прекалено задъхано, но нямаше какво да направи.

Найл леко я захапа и всичко в нея се стегна от желание. След което я хвана за ръката и двамата изтичаха към ярко осветената къща, като разплискваха насъбралата се в локви дъждовна вода. Някъде съвсем наблизо изтреця гръмотевица. Масивната дървена врата се

отвори веднага щом изкачиха последните стъпала. Да, много удобен и полезен фокус.

Холи беше обгърната от топлина, която постепенно изместваше студа от тялото ѝ. Вратата се затвори зад тях. Тя отметна мокрите коси от лицето си. Боже, сигурно в момента изглеждаше ужасно; досущ като мокра котка.

Докато Найл... Мъжът беше великолепен мокър. От косата му капеше вода. Под тениската, облепила тялото му като втора кожа, се виждаше как се движеха мускулите на гърдите и ръцете му.

Холи преглътна. О, по дяволите!

Той се протегна към нея, но... Тя поклати глава.

— Не и този път, демон. Този път аз ще те взема.

Найл само примигна. Тя се усмихна и коленичи пред него.

— Холи, не е нужно да...

Свалянето на мокрите му дънки се оказа доста сложна работа, но тя трябваше да се справи.

— Искам го.

Толкова силно искаше да усети вкуса му върху езика си, че усещаше устата си пресъхнала.

Най-накрая успя да откопчае копчето и да дръпне ципа надолу. Възбуденият член на Найл се освободи от плена си и се плъзна в ръцете ѝ. Дебел, дълъг и готов...

Не можеше да не го пожелае.

Тя наведе глава и пое с устни върха му.

— Дявол да...

Не сега, но скоро.

Тя го облизваше, като бавно изучаваше формата му; дразнеше го със зъбите и езика си така, сякаш заявяваше правата си върху него. Същото, което беше направил и той с нея.

На върха му изби капка и Холи най-накрая го вкуси. Леко солено и удивително приятно. Вкусът му беше много по-различен от този на смъртните и много по-неустойчив. И Холи поиска повече. Пое го по-дълбоко. После още няколко сантиметра. Той заплете пръсти в косата ѝ, без да спира да се наслаждава на топлината в устата ѝ.

— Любима, толкова е хубаво! Дяволски хубаво!

Тя също получаваше удоволствие. Плътта ѝ конвулсивно се свиваше от възбуда, докато го поемаше все по-навътре. Пръстите му я

стиснаха по-здраво и ласките ѝ станаха по-напористи. Холи обхвана с ръце великолепно му стегнато дупе. Зърната на гърдите ѝ се втвърдиха до болка; толкова силно стана желанието ѝ.

Очите ѝ се вдигнаха към неговите. Порозовели бузи. Блестящи очи.

— Черни... — прошепна Найл и тя разбра, че очите ѝ бяха променили цвета си. Демонът изскърца със зъби. — Сти... га.

Но тя искаше повече.

Найл се опита да я отдръпне от себе си.

— Любима, или с теб, или никак.

А не, вариант „никак“ изобщо нямаше.

Холи се изправи върху треперещите си крака. Свали ризата си и чу как мократа дреха падна на пода, когато я захвърли настрани. После дойде ред на сутиена. Голите ѝ гърди, увенчани с напрегнати и жадуващи за ласка зърна, се появиха пред погледа на Найл. Той веднага покри с устни едното и започна да го смуче. Точно толкова силно, колкото искаше тя. Пръстите на лявата му ръка се обвиха около другото и започнаха да го гаят и пощипват, докато огънят на страстта се разгаряше все по-неудържимо.

Оказа се много по-сложно да се избави от панталона си. Мократа му материя беше добре прилепнала и усукана около краката ѝ, но след яростна и кратка борба, тя някак си успя да го смъкне надолу. После свали обувките и бикините си.

Леглото не беше далеч. Но диванът се оказа още по-близо.

Само след миг Найл захвърли Холи върху възглавниците му, разтвори коленете ѝ и се намести пред влажното ѝ и жадуващо лоно.

— Сега — изръмжа той.

— Сега — повтори и тя.

Това беше достатъчно за Найл и той нахлу дълбоко в нея.

О, да! Точно за това си мечтаеше цял ден. От това имаше нужда.

Демонът зададе бърз и рязък ритъм. Почти... отчаян. Удоволствието нарастваше и изкушаваше все повече.

Той излезе. После нахлу отново. Пръстите му се впираха в тялото ѝ така, сякаш се опитваше да остави следа върху нея. Холи не му отстъпваше по нищо. Двамата не отместваха очи един от друг. Тя беше почти оглушена от туптенето на сърцето си, но се притискаше все повече и повече към него, притисната от необходимостта да го

почувства още по-близо. Оргазмът се блъсна в нея като приливна вълна и я погълна. А после направи същото и с Найл.

Тя буквално спря да диша, като единственото, което можеше да направи, беше да се вкопчи в него, докато я разтрисаше тръпка след тръпка. И Найл беше до нея всяка секунда. Тя чуваше накъсаното му дишане, усещаше пулсирането на члена му, виждаше удоволствието, изписано върху лицето му.

Когато сърцето ѝ успокои ритъма си и удоволствието престана да бъде толкова остро, Холи усети, че краката ѝ все още бяха обвити около кръста му, а петите — притиснати към великолепните му задни части. Осъзна и факта, че нямаше желание дори да помръдне. Устните ѝ се извиха в усмивка. Сексът с Найл беше дяволски добър!

— Проклятие, аз просто не мога да стоя настрани.

Холи се намръщи, когато чу думите. Той беше казал нещо подобно...

Найл я целуна. Грубо. Гневно. Със същото отчаяние, което беше усетила и преди. Устните му се откъснаха от нейните.

— Не мога да го направя.

Тя не разбираше за какво говори той и само поклати глава в опит да го успокои.

— И не трябва. Аз искам да си до мен.

Той не каза нищо. Просто наведе глава и я целуна още веднъж. Беше се пристрастил. В свой собствен наркотик, който бушуваше в кръвта му и се разнасяше по вените му. Слабото място на демоните бяха наркотиците, всички Други го знаеха. Той беше толкова предпазлив през изминалите години. Толкова внимателен.

Найл обърна глава и очите му се спряха върху лицето на Холи. Косата ѝ беше започнала да изсъхва и леко да се къдри по крайчетата. Отмести един непослушен кичур от скулата ѝ. Неговият наркотик. Заради който беше готов да излъже. Да убие. И вероятно дори да умре.

След визитата си при Доктор Чудовище сутринта, Найл много мисли за нея. За това как би живяла живота си с него и без него. Изобщо нямаше съмнение, че без него животът ѝ щеше да бъде много по-лесен.

„Но аз не мога да си тръгна.“

Когато я видя да се приближава към къщата му, сърцето му се втурна да препуска, а членът му се вдърви. Нямаше търпение да стигне

до нея. Да я види. Тази бавна усмивка, която осветяваше лицето ѝ, тези трапчинки на бузите. Холи беше прекрасна под дъжда. Да, той беше нетърпелив да я види и... вземе. Но тя го беше спряла. Беше застанала на колене пред него, разтворила сладките си устни. В този момент самият той едва не беше рухнал на колене.

Сексуална, умна, силна.

„Моят наркотик!“

Найл прокара пръст по скулата ѝ.

„От който няма да се откажа за нищо на света!“

Съвестта, която се беше пробудила у него по-рано, сега мълчеше, приспана от желанието и страстта. Искаше я прекалено много, за да постъпи благородно и да се разкара от живота ѝ.

„Не ме принуждавай да те обичам.“

Може би трябваше да я помоли за това много по-рано?

Защото сега беше прекалено късно и за двамата.

Шибани некадърници! Демоническата кучка беше все още жива и за капак се охраняваше от половината полицейско управление.

Сега нямаше как да се добере до нея. Нямаше начин да се промъкне и да довърши започнатото. Работа, която не трябваше да прецаква още от самото начало.

Далак. Господи... Той беше абсолютно безполезен. Виж, ако беше сърцето. Или мозъкът. Хубав, здрав мозък. Мозъкът на наркомана беше напълно разрушен от онази химия, но виж, този на момичето... Той щеше да е съвсем друга работа.

Пръстите в ръкавици се свиха в юмрук. Не, определено не трябваше да става така.

Бяха се появили и свидетели. Във всеки случай точно така съобщиха по новините. Свидетели. Някакви досадни копелета, които в момента помагаха на полицията да направи скица.

Проклятие!

Проблемите ставаха по-големи.

Ако момичето оцелееше, кой знае какво можеше да си спомни. Реакцията на демоните към наркотика, с който беше инжектирана, се отличаваше от реакцията на хората. А и при всеки демон беше различна.

Не можеше да прогнозира нищо. Оставаше само страха.

Страх!

Шибаните демони... те съсипваха този свят. И всички трябваше да бъдат унищожени. Разрязани и оставени да им изтича кръвта. Само тогава светът щеше да бъде едно по-безопасно място. Единствено тогава.

— Ще се наложи да почистя бъркотията.

Както винаги.

Никой друг не можеше да го стори по-добре.

Върху екрана на телевизора се появиха по-ранни кадри от разследването. Настана малка пауза и се появи лицето на Холи. Тя все мрънкаше и мрънкаше за тази дяволска полицейска скица.

Мерзка лъжкиня! Също толкова порочна като останалите.

Още една недовършена работа. Прекалено много бяха станали напоследък. Време беше да пролее кръв, а след това да замете следите си.

Мак я разкарваше из целия град. Холи погледна към часовника на ръката си. Почти пет вечерта. Тя беше на крак, заедно с оператора, от десет сутринта.

А се събуди в обятията на Найл. Страхотно място. Но дори не успя да го целуне и да му пожелае добро утро, когато телефонът ѝ звънна.

Беше Мак. С настояване да довлече задника си до телевизията, защото имали недостиг на репортери. Лео Додж — мъжът, който се занимаваше с полицейските новини — беше попаднал в катастрофа. Не беше пострадал много, имаше счупен крак и изкълчена китка. Затова днес трябваше да го замести тя.

Отначало Сю Патрик се беше съгласила да заеме тази „почетна“ длъжност. Тя беше готова на всякакви тематични репортажи и отдавна се молеше да ѝ дадат нещо по-сериозно. Но след това блондинката се отказа с твърдението, че има хранително отравяне. Което беше много вероятно, тъй като Сю, с риск за здравето си, всяка седмица правеше репортаж за ресторанти, в които хигиена беше на много ниско санитарно ниво.

Холи раздвижи рамене. Изобщо не искаше да снима грабежи и кражби на коли. Искаше да работи върху случая с убиеца на демони. И искаше да отиде в болницата при Ким. Дали не беше излязла днес от комата? Лекарите не бяха оптимисти, но Найл беше казал, че Ким ще се оправи. А той знаеше много повече за способността на регенерация на демоните, отколкото тези дипломирани специалисти.

Бен паркира микробуса пред малка тухлена къща, върху чиито предни прозорци бяха заковани дъски. Пътеката беше обрасла в бурени. Операторът отместил назад бейзболката си и подаде глава от прозореца, за да огледа по-добре.

Холи се намръщи.

— Хм... Предполага ли се, че трябва да се срещнем с някого тук!

Гадничко местенце. Къщата изглеждаше изоставена. Дватама с Бен се намираха в улица без изход, отделена от останалите обитавани къщи чрез обрасъл пущинак.

— Мак така каза.

Холи извади бележника си.

— Вандали. Дом двеста осемдесет и девет по „Нимой Роуд“.

Мак беше казал, че тази къща вече трети пореден месец буквално е атакувана от вандали. Мястото изглеждаше доста страшно. Защо трябваше някакви глупаци да влизат с взлом тук и да драскат по стените...

— Смяташ ли, че собственикът ще ни посрещне? — попита Бен, без да крие скептицизма си.

Тя отново погледна към къщата. Нямаше признаци от присъствие на хора наоколо. На разбитата алея нямаше автомобил.

— Ще почакаме и ще видим — и тя посочи към наклонената веранда. — Дай засега да заснемем няколко кадъра. Аз само ще проверя записките си отново и започваме.

Дори ако собственикът не се появеше, все пак щяха да разполагат с някакъв материал, с който да завършат този изморителен ден.

Бен отвори вратата си и тя тъжно проскърца. После излезе навън и се протегна. Холи излезе от другата страна и усети как се скова гърба ѝ между плешките. Странно, когато тя...

— Мамка му, кълна се, че съм виждал вече този джип и преди.

Холи заобиколи и се приближи към него. Погледът на оператора беше прикован към сивия миниван, паркиран на входа на уличката. Тя измъчено се усмихна.

— Сигурно си прав. Сега на пътя е пълно с такива.

Бен изсумтя и поклати глава, докато отваряше задната врата и посягаше за камерата.

— Може и да е така.

Тя отново погледна към джипа. Охраната я следваше по петите през целия ден. И това можеше само да я радва, след като беше видяла раните на Ким.

Докато Бен настройваше оборудването, Холи преглеждаше записките си. Преди седмица, някакви тийнейджъри бяха арестувани и обвинени във вандализъм. Историята беше ясна като бял ден.

— Помогнете ми...

Косъмчетата по тила ѝ настръхнаха. Тя вдигна поглед от бележника си и погледна към къщата.

— Хм... Бен?

Бен отново изсумтя. И изруга, когато блъсна коляното си във вратата.

— Чу ли това? — тихо попита Холи и се обърна към него.

— Какво да чуя? — намръщи се той.

Козирката хвърляше сянка върху лицето му.

Проклятие!

— Нищо.

Но...

— Помогнете ми...

Холи подскочи от изненада. Добре, беше женски глас. Слаб, но отчетливо доловим. И идваше от къщата.

— Какво, по дяволите... — Бен пусна камерата обратно в микробуса и хукна към изоставената къща.

— Бен, почакай!

Тя побягна след него и успя да го хване за ръката едва в подножието на стълбите.

— Холи, някой има нужда от помощ! Трябва да отида...

Всичко в нея се сви на възел. Нещо не беше на ред.

„Разбира се, че не е наред. Има някого вътре, когото вероятно го боли, а ти висиш отвън. Давай, размърдай се!“

Холи преглътна.

— Добре, да...

Бен вече беше стигнал до верандата.

„Боже, не ме заставяй да открия още едно накълцано тяло.“

Тя побърза след него с телефон в ръка и набра 911.

Операторът разби вратата и влезе вътре, като викаше:

— Хей! Къде си? Къде си...

Стъпките му се отдалечиха по коридора.

— Оператор девет-едно-едно. Моля съобщете за вашия проблем — прозвуча в ухото ѝ вежлив женски глас.

— Бен, почакай! Аз... аз съм на „Нимой Роуд“ двеста осемдесет и девет. Някой е ранен...

— Какво е естеството на раната?

— Това...

Холи чу тъп удар. И стисна телефона по-здраво.

— Изчакайте за секунда — прошепна тя, след което извика: — Бен?

Той беше влязъл в стаята вдясно и тя вече не чуваше стъпките му.

— Намери ли някого? Бен?

О, проклетие, това никак не беше на добре.

— Помогнете ми.

Гласът не принадлежеше на Бен. Беше женски. Но се носеше от стаята, в която току-що беше влязъл операторът ѝ.

Защо мълчеше Бен?

Какво ставаше, по дяволите?

„Бягай!“ — крещяха всичките ѝ инстинкти, но тя не можеше да зареже Бен.

— Изпратете полиция.

Изрече го толкова тихо, че се притесни дали операторката на телефона отсреща щеше да я чуе. После бавно направи крачка назад.

„Не мога да го оставя!“

Трябваше ѝ оръжие. Просто нещо, каквото и да е то. Но къщата беше абсолютно празна. Никакви мебели. Само боядисани с червена боя стени. Боя, която точно в този момент много наподобяваше на кръв.

Просто за всеки случай Холи остави телефона си отворен. Веднъж беше правила репортаж за това, как може човек да бъде проследен по мобилния си телефон. Може би точно по този начин щяха да я открият онези, изпратени да помогнат.

Операторката продължаваше да говори. Питаше за броя на пострадалите, но Холи не искаше да обяснява повече.

„Охраната остана отвън. Мога да ги повикам.“

А през това време Бен можеше да умре.

Тя беше видяла колко бързи можеха да бъдат убийците.

Пусна телефона в чантата си, порови малко вътре и пръстите ѝ напипаха флакона на дезодорант. Не беше кой знае какво оръжие, но... нямаше друго под ръка.

Вратата на стаята проскърца, когато я бутна напред.

— Бен?

Холи се опита да говори силно, като се стремеше гласът ѝ да звучи уверено.

„Отговори ми!“

Не получи отговор. Затова вдигна флакона пред себе си и го стисна.

— Полицията идва! Ще бъдат тук всяка секунда...

Най-вероятно след петнадесет минути или повече, но какво от това, по дяволите. Тя не смяташе...

Чу изръмжаването. Нисък, нечовешки, яростен вопъл. След което в отвора на вратата се появи фигура в черно и се нахвърли върху нея. В едната ѝ ръка нещо проблесна.

Мамка му! Нож!

Палецът на Холи натисна дозатора и струята се насочи към лицето на човека с маската.

Последва писклив вик. Проблесна нож.

Холи трепна, когато усети болката в хълбока си... *„Не, не, не...“* Време беше да се възползва от отбранителния удар, на който я беше обучил преди доста години инструкторът ѝ по тае-бо, и на когото определено сега трябваше благодари. Дезодорантът падна от пръстите ѝ, когато тя се завъртя и ритна с всички сили. Кракът ѝ се вряза в корема на нападателя и го отхвърли назад. Едва тогава Холи побягна назад. Тае-бото не беше силната ѝ страна.

Охраната. Трябваше да стигне до тях.

— Помогнете ми!

Викът ѝ беше оглушителен и тя дори изпита гордост. Но също така и уплаха, защото тялото ѝ пулсираше от болка.

Би трябвало демоните да имат по-остър слух от смъртните. Трябваше да я чуят дори от това разстояние...

— Холи! Холи Щорм!

О, колко обичаше тези лоши демони в момента!

Двама мъже нахлуха през входната врата.

— Внимавайте! Той има нож...

И тя се обърна назад. Там нямаше никого.

Какво?

Единият демон — голям и едър здравеняк с вид ще-те-размажана-пода-и-дори-няма-да-се-изпотя мина покрай нея и се отправи към задната част на къщата.

Холи трепна и притисна с ръка тялото си отстрани. Изобщо не се изненада, когато усети нещо мокро и лепкаво.

„Не сега!“

— Операторът ми изчезна! — извика тя, докато притискаше силно с ръка раната си. — Трябва да го намеря и да се убедя, че е добре...

И освен това трябваше да намерят лудия в черно.

О, по дяволите! Никога в живота си не се беше радвала толкова на демоните.

Бодигардът, Бърнс или както там се казваше, забърза към нея.

— Ранена си...

Хлопна врата. Вероятно на задния вход. Здравенякът преследваше копелето. О, това беше добре!

— Аз... добре съм. Не, недей, добре съм.

Мъжът се опита да отмести ръката ѝ, но точно сега тя нямаше нужда да вижда нищо. Затова се измъкна и побягна обратно към стаята.

„Щом бягам, значи не е нещо сериозно“ — вкопчи се в тази мисъл тя.

Демонът успя да стигне до вратата на стаята преди нея. Холи пое дълбоко дъх, но единственото, което усети, беше миризмата на собствената си кръв.

— Бен?

Охранителят влезе първи. Тя беше по петите му.

Операторът ѝ се опитваше да се изправи. Огромна дъска, най-вероятно паднала от тавана, се търкаляше до него.

— Хол? Какво... какво става?

Тя едва се удържа да не го разцелува.

— Успокой се, Бен.

Той вдигна ръка и докосна тила си.

— Мамка му, какво ме удари?

Неизменната му бейзболка лежеше на пода до него.

Отговорът на въпроса „както“ беше ясен. Сега трябваше да изяснят кой го беше извършил.

Чуха се шумни стъпки. Холи се обърна и усети лекото потръпване на тялото си.

Здравенякът поклати глава.

— Избяга.

Проклятие!

— Ние какво... На вандали ли сме попаднали? — гласът на Бен я накара отново да погледне към него. Той се беше изпатил на крака, макар че леко се олюляваше.

— Ами... не, не мисля.

Определено не бяха вандали. Наоколо не се търкаляше нито един спрей и по стените нямаше рисунки. Копелето, което се беше нахвърлило върху нея, беше въоръжено с нож. И явно беше настроено много решително.

Беше ги причакал. Скрит в къщата.

И откъде знаеше, че ще се появят тук? Единственият, който знаеше за това, беше Мак.

Мак.

— Ние имаме... огромен проблем — измърмори здравенякът, без да отмества очи от окървавените ѝ пръсти.

— Хол? — Бен пребледня. — Трябва да те заведем в болница, трябва да...

И сякаш точно тези думи бяха необходими, за да се изпълни въздухът с воя на полицейски сирени.

Холи много се надяваше операторката да е извикала и Бърза помощ, защото светът около нея започна да се обагрят в черно.

Следващия път, когато Холи отвори очи, в тях блесна ярка светлина. Тя се намръщи и се опита да се извърне.

— Вече идвате на себе си.

Женски глас. Безстрастен. Спокоен.

Холи премигна и се опита да види нещо друго, освен ярката светлина.

— Привет! — в полезрението ѝ се появи лице. Женско лице с едва забележими бръчки около ъгълчетата на очите. Върху косата ѝ имаше зелена лекарска шапка, а около врата — медицинска маска. — Вече те закърпихме, скъпа. Ще си като нова.

Закърпили? За какво по...

Къщата. Лудият с ножа.

Холи подскочи на леглото, като едва не удари непознатата с глава.

— По-спокойно...

— Вие ли ме упоихте?

Върху лицето на жената се появи усмивка.

— Не, скъпа, ти вече беше в безсъзнание, когато те доведе бърза помощ.

Лекарката избута настрани масичка с инструменти. Холи ги проследи с поглед и се насили да не мисли за Ким. Не се получи.

— Бяха ти необходими единадесет шева. Ти наистина си късметлийка...

Как ли пък не.

— Раната е повърхностна. Острието е разрязало кожата ти, без да проникне надълбоко.

Блузата ѝ беше изчезнала някъде. Беше облечена в болнична дреха, която нямаше копчета и беше разтворена. Страхотно! Тя рязко я дръпна, за да се загърне отпред и трепна, когато усети леката болка на шевовете.

— Отпред се е събрала цяла тълпа. — Лекарката изви русите си вежди. — Много хора се притесняват за теб.

— Искам да я видя! И то точно сега! — Стените буквално се разтресоха от грозно ръмжене.

— Да, безпокоят се.

Звукът ѝ беше толкова познат... Гласът на Найл.

— Как мислиш, ще успееш ли да излезеш отгук на собствените си крака?

Петдесет на петдесет.

— Обикновено оставяме пациентите си тук под наблюдение за няколко дни, но... — Последва деликатна пауза, след което блестящите и весели сиви очи внезапно станаха черни. — Ти не си такава като всички, нали?

Дишането на Холи едва не спря.

— Как раз...

Лекарката ѝ намигна.

— Познавах баба ти. — Тя ѝ подаде блузата. — Пази се, дребосъче-демон. — След което се обърна и излезе от стаята.

Найл смяташе при първа възможност да прикове демоните на стената на клуба си като украса. Той буквално изпепеляваше с поглед двамата бивши бодигардове и тялото му вибрираше от едва сдържаната ярост.

— Къде, по дяволите, бяхте, когато са я нападнали?

Демоните се спогледаха и Найл изскърца със зъби. А той си мислеше, че тя е в безопасност...

Също като Джилиан.

А едва не я бяха убили. Пред очите му.

И този горчив привкус в устата... Найл знаеше, че това беше привкусът на страха. Само че не можеше да направи нищо.

Въздухът в чакалнята беше гъст и горещ. Заради него. Защото гневът му напираше да излезе на свобода. Самоконтролът му отново се крепеше на косъм. Трябваше да я види. Трябваше да я докосне.

— Найл, овладей се!

Отново онова магаре — смъртният детектив. Найл стисна здраво юмруци. По дяволите... толкова лесно можеше да го изхвърли през прозореца. И да каже на Кара, че е било нещастен случай. Нищо работа!

— Раната е повърхностна. Видях я с очите си... Тя ще се оправи.

Прекалено много пъти. Прекалено много пъти Холи едва не беше станала жертва на убиеца.

Защо, по дяволите?

След нападението над клуба си мислеше, че убиецът беше нарочил него за жертва. Но явно беше сбъркал. И сега за грешката му плащаше Холи.

„*Нечистите ще умрат.*“

Посланието беше просто и ясно — на снимката той не беше сам. Там беше и Холи. Значи копелето е знаело за тайната ѝ; знаело е дори преди самата тя да го беше разбрала. И я беше сложило в списъка си. Време беше да довърши урода и да изпепели душата му.

— Претърсете улиците — заповяда Найл на двамата демони. — Намерете го. — Те знаеха за какво става дума. — Не ми пука кого ще се наложи да подкупите или пребиете...

— Хм, Найл... — Очите на Брукс се разшириха от изненада.

— Намерете го.

Двойката кимна.

Найл заби пръст в гърдите на Тод и зад гърба му се пукна стъкло. Жалко за прозорците. Но не можеше да се спре.

— Кажете на партньора си, че сезонът на лова отново е открит. И този път аз пръв ще се докопам до плячката.

Шифтърът веднага щеше да разбере какво имаше предвид. Миналия път правото да залови убиеца се беше паднало на Гит. Но не и този път; този път той щеше да изпрати копелето право в Ада.

Никой нямаше право да докосва Холи. Никой нямаше право да пролива кръвта ѝ. Нито един шибан гад.

— Найл, успокой се.

Той се обърна при звука на така познатия глас. Тих и умиротворяващ. Кара.

Тя стоеше до вратата и русата ѝ коса излъчваше сияние, подобно на нимб. Идеалното съвършенство — от върха на светлокосата глава до ноктите на краката, лакирани в яркочервен цвят. Но тя не го вълнуваше. Нито тя. Нито способностите ѝ на сукуба. Защото той отдавна не беше онзи демон от миналото.

По дяволите! Проклятие!

— Той се опита да я убие!

Отляво се чу приглушено ахване. Майката на Холи. Беше дошла преди няколко минути. Ръцете ѝ започваха да треперят всеки път, когато погледът ѝ се спреше върху затворените врати на спешното. Тя

не беше разговаряла с него, а и самият Найл не беше сигурен какво да каже. Да, сигурно не трябваше да произнася тези думи пред нея, но...

Беше уплашен.

Времето изтичаше и той го усещаше.

„Няма да я изгубя!“

Кара пристъпи напред.

— Брукс няма да позволи това да се случи.

— Не Брукс, аз няма да го позволя — отрязва Найл.

И не някой друг, а Кара най-добре знаеше какво беше извършил той в миналото. И че не беше от онези, които стояха настрана и чакаха някой друг да...

— Найл, не трябва отново да тръгваш по този път.

Тя стоеше точно пред него. И говореше много тихо. Защото не искаше другите да чуят думите. Но на него не му пукаше. Той вдиша дълбоко и се опита да се овладее.

— Нека полицията да се погрижи за това — прошепна Кара и сложи ръка върху неговата. — Аз не искам да... Найл, трябва да си внимателен.

Тя знаеше какво беше направил той и пазеше тайната му. Когато убиха Нина, Найл беше отмъстил на убиеца ѝ. И никой не можеше да твърди, че смъртта му е била от леките.

Отмъщението никога не е било лесно и приятно.

— Всеки път, когато прекриваш границата, губиш частица от душата си — Кара не отместваше очи от неговите. — Ако продължиш в този дух, нищо няма да остане от теб.

Найл поклати глава.

— Той е решил да тръгне след нея. — Нямаше избор. Не можеше да рискува в очакване на ново нападение. По дяволите, колко подобни атаки можеше да преживее Холи? — Той убива демоните в моя град и прави неща... за които е по-добре да не знаеш. — Найл беше сигурен, че ченгето не ѝ беше разказало за сувенирите, които убиецът отнасяше със себе си. — Той трябва да бъде спрян.

Но първо трябваше да го открият.

Усети едва доловим аромат на лавандула и рязко обърна глава. В рамката на вратата стоеше Холи. Бледна, с огромни очи. Точно там преди секунда стоеше Кара, но... Сега беше различно. Тя не беше

създадена да бъде ходещо изкушение като сукуба. Огнените ѝ коси бяха като необуздан пламък.

Устните — стиснати и почти безцветни. Беше облечена в болнична риза с ръце, кръстосани пред гърдите. Най-прекрасното създание, което беше виждал някога.

Найл се приближи към нея. Притисна я силно към тялото си и усети туптенето на сърцето ѝ. Крехка. И така желана. Искаше да я целуне, да я вземе... да се убеди, че е добре. Искаше просто... да я прегърне. За да може всяка секунда да чува ритъма на сърцето ѝ. И да знае, че е в безопасност.

— Престани да постъпваш така с мен — изрече той с дрезгав глас, докато я целуваше по косата.

— Ще се постарая — отговори му тихо и спокойно Холи като... Холи. Като неговата Холи.

Устните му трепнаха в усмивка. Той беше загазил. И беше загазил здраво.

Обви пръсти около брадичката ѝ. Повдигна я. И я целуна.

Предполагаше се това да бъде лека и невинна целувка. Нежна. И моментът беше подходящ.

Но Найл не беше нежен мъж. И се нуждаеше прекалено много да усети вкуса ѝ върху езика си. Грубо и неистово — такъв беше стилът му. А явно и нейният. Защото Холи му отговори със същата потребност.

Тишината в стаята зад тях сякаш се сгъсти.

Найл обви крехкото ѝ тяло още по-плътно и от гърлото ѝ се отрони звук — въздишка, стон или изхлипване — и той я пожела още по-силно. Когато повдигна глава, нямаше представа за изминалото време. А и не му пукаше. Лицето на Холи отново беше порозовяло, а в очите ѝ искреше живот.

Да, така определено беше много по-добре.

Отзад се разнесе покашляне.

Демонът се обърна, без да сваля ръце от нея.

— Скъпа, добре ли си? — попита майка ѝ.

— Добре съм, мамо.

Макар усмивката ѝ да не беше много убедителна.

Погледът на Кели се отмести върху Найл.

— Ще го спреш ли?

В погледа ѝ светеше разбираше и той се досети, че през онази нощ, майка и дъщеря бяха обсъдили много неща.

— Да.

— Полицията... — започна Брукс.

Но Найл го прекъсна.

— Първо трябва да го открие.

Кели кимна.

— Добре... добре.

След което избута ръцете му и прегърна дъщеря си.

— Значи, тя е причината.

Кара. Гласът ѝ беше тих и сякаш тъжен.

— Найл, бъди предпазлив. Ти много добре знаеш в какво се състои слабостта ти.

Слабостта му стоеше до него. И да, той го знаеше.

След това сукубата се обърна към любовта на живота си и присви рамене.

— Ще бъде по-добре да намерите негодника преди него.

— По дяволите!

Найл беше наясно, че ченгето беше довело Кара тук, за да го успокои. Жалко, че той нямаше желание за това.

Защото беше в настроение да убива.

Играта беше започнала.

Найл отведе Холи в дома си. Искаше тя да бъде там, където безопасността ѝ можеше да бъде обезпечена.

Защото той трябваше да излезе на лов. Никой не можеше така добре да всели страха от огъня на Ада сред утайката на обществото. Никой, освен него.

Но първо, трябваше да се погрижи за Холи.

Той я отведе в дома си; в леглото си. И я съблече, като се стараеше да не докосва раната.

Холи не спираше да го гледа с изумрудените си очи. Толкова тиха. Толкова близка. И едновременно далечна.

— Ти... ти никога не си спал с Кара, нали?

Не това беше въпросът, който очакваше Найл. Холи прокара ръка през лицето си.

— Проклятие! Сама не вярвам, че го казах на глас! Не ми казвай, това не е важно, аз...

— Не. Никога. — Важно беше, иначе нямаше да го пита. — Срецах се със сестра й, но мисля, че ти отдавна го знаеш.

Да, и знаеше как беше завършило всичко. Холи въздъхна тежко.

— Да, зная го. Но когато влязох в приемната и ви видях двамата...

— Какво?

Тя се намести върху възглавницата.

— Изпитах ревност, ясно?

От ясно по-ясно няма накъде.

— Добре.

— Какво? Не, това изобщо не е „добре“. Какво „добре“ има в желанието да се вкопчиш в косата на друга жена, когато току-що са ти зашили хълбока?

Да, Холи лесно можеше да го накара да се усмихва.

— Ама че адски ден. — Тя прикри очи с ръка. — А ще става и по-лошо, нали?

Да.

— Аз трябва да... изляза.

Найл не можеше да се бави повече. В дома му Холи щеше да бъде в пълна безопасност. Той беше удвоил броя на охраната й, но в самата къща тя нямаше нужда от тях. Никой нямаше да успее да се промъкне покрай охранителите му.

Холи бавно отпусна ръце.

— Какво ще правиш?

Да, до днес той беше играл по правилата на смъртните. Заради нея. Опитваше се да бъде добро момче и да държи под контрол чудовището в себе си. И какво постигна с това? Нараниха Холи.

— Това, което трябва.

И ако за да се добере до копелето, се наложеше да изнасили съзнанието на някой смъртен или Друг... щеше да го стори. Но всичката тази глупост, щеше да приключи още тази вечер.

— Найл...

Той притисна пръст към устните й. Толкова меки.

— Нямам избор. Той се приближи прекалено много.

„До теб!“

Нямаше да ѝ сподели повече. Само това оставаше — да натовари съвестта ѝ с плановете си.

— Остани тук. Ще си в безопасност. — Целуна я; просто не можеше да се въздържи. — И още преди да си успяла да забележиш отсъствието ми, ще съм се върнал.

Найл започна да се изправя, но Холи го хвана за ръката.

— Чух какво каза Кара.

За него Кара беше почти като част от семейството, но точно в този момент с радост би я изритал от града.

— Не го прави заради мен. Не причинявай зло на невинните. Аз не искам това... по дяволите, Найл, ти не си такъв...

— Не съм ли? — Може би най-накрая трябваше да ѝ покаже истинския си облик? Малко фантазия беше добре, но реалността беше грозна. — Ти най-накрая трябва да ме видиш, Холи. Кой съм аз в действителност.

Докато не беше станало прекалено късно.

А може би беше закъснял? Найл се вгледа в очите ѝ. И видя душата ѝ.

„Аз не я заслужавам.“

Но заради нея, щеше да преобърне и Ада.

— Остани тук, скъпа...

— Докато ти, в мрака на нощта, ще се сражаваш с чудовището?

Самият той беше чудовище.

— Този път не можеш да дойдеш с мен.

Тя се приповдигна на лакти.

— А защо си мислех, че с теб сме партньори? Спомняш ли си? Имахме уговорка, че ти ми даваш пропуск за твоя свят.

Не и в тази му част.

— И значи сега... — тихо започна Найл — ... сме просто партньори, работещи по случая?

В очите ѝ проблесна огън.

— Ти ми кажи.

Жената беше упорита. И това много му харесваше.

— Съгласих се да работя с теб, защото исках да те вкарам в леглото си.

Нямаше как да го каже по-честно.

Холи облиза устни.

— Дойдох при теб, защото имах нужда от помощ..., а и защото исках да те вкарам в леглото си. — Тя вирна брадичка. — Когато започна цялата тази тъпотия...

Праволинейна... неговата Холи. Той нямаше нужда от изтънченост и деликатност.

— Останах, защото те желяех.

Добре, той също я желяеше...

— Но ние сме партньори, Найл, а партньорите не се изоставят.

Той застина.

— Аз не те изоставям.

— Тогава, позволи ми да дойда с теб, дай ми...

Найл отмести очи встрани. Защото просто не можеше да гледа в нейните, когато призна:

— Ти ме правиш слаб.

Тишина.

— Аз мисля прекалено много за теб, безпокоя се. А не мога... да си го позволя, когато преследвам.

Когато прибегнеш към силата си, когато се потопеше в Мрака... не трябваше да губи концентрацията си.

— Найл...

Той отново я погледна.

— Ти си ранена, Холи. И трябва да си почиваш. Затова не мога да изляза на лов тази нощ с теб.

Нямаше да каже нищо повече. Това можеше да я ядоса, но той нямаше избор. Нямаше да рискува живота ѝ. И точка. Затова се насочи към вратата.

— Само не наранявай невинни, Найл.

Той я погледна през рамо и се насили да се усмихне.

— Любима, невинни отдавна няма.

Твърдението му беше чиста лъжа. Защото точно в момента Найл гледаше към самото въплъщение на невинността. Недокосната от злото. Във всеки случай, докато той не беше протегнал ръцете си към нея.

Тя не можеше дори да си помисли за сън. След заминаването на Найл Холи се размотаваше насам-натам из къщата. Ходеше надолу-

нагоре по стълбището... с две думи, направо се побъркваше от безпокойство.

Позвъни в болницата и поиска да узнае състоянието на Ким. Разбира се, не получи информация. Не че очакваше нещо друго от сестрата на регистратурата. Все пак Ким се намираше под защитата на полицията и Холи беше наясно с процедурата. Преди на напуснат болницата, двамата с Найл бяха успели да я навестят. Ким все още не беше дошла в съзнание и лекарите не можеха да прогнозират кога щеше да се събуди. Всъщност те дори не бяха сигурни, че изобщо ще отвори очи.

Холи разтърка своите, които бяха толкова възпалени, че под клепачите си сякаш имаше песъчинки. Но дори рязката болка в тях не можеше да премахне мислите ѝ за Найл и за онова копеле, което я беше нападнало.

Мъж. Висок и широкоплещест.

Но тя ясно беше чула женски глас да вика за помощ. А и Ким беше нападната от жена.

Да, не оставаше никакво място за съмнение: това не беше съвпадение. Проклятие, това можеше да означава само едно. Или жената беше наела мъж, който да върши мръсната ѝ работа, което беше малко вероятно... или...

Или трябваше да търси не един убиец.

Дишането ѝ се учести.

Двама?

Тя вече имаше зад гърба си подобен случай. Последното разследване, което беше водила... Там жената помагаше на убиеца да примамва жертвите си. Те бяха кръвожадна двойка, докато мъжът не беше решил да се избави от помощничката си по старомодния начин: като остави изтерзаното ѝ тяло да лежи на отдалечено и пусто място. Където я намери полицията.

Двойка. Колкото повече си мислеше Холи за това, толкова по-силно туптеше сърцето ѝ.

И затова почти подскочи от звъна на мобилния си телефон.

Обърна се и видя чантата си на близката маса. Тя отговори след петото позвъняване.

— Проклятие, Щорм, къде, по дяволите, си? — разнесе се гласът на Мак в ухото ѝ.

Кръвта във вените ѝ се смръзна. Тя не му вярваше, вече не.

— Почивам си, защото сега е нощ. А ти къде си?

— В центъра на града, в Кент Тауърс. Постъпило е съобщение за заложена бомба и имам нужда да си довлечеш задника и да заснемем тази история! Идиотите от „Канал 7“ вече са тук. Бен пътува насам, липсваш само ти.

— Вземи някой друг.

Изобщо не му вярваше. Нали точно той я беше изпратил на онзи адрес на „Нимой Роудс“. А преди това я беше предупредил да внимава. Добре де, беше почти сигурна, че направо я заплаши.

— Няма никой друг. По дяволите, ти си най-добрата журналистка на канала и го знаеш! Боже! Слушай, извинявам се, че си напъхах носа в личното ти пространство. Това добре ли е? Искаш да се срещаш с Краля на демоните? Прекрасно, имаш картбланш. Само си довлечи задника тук! — Някъде на заден план завиха сирени. — Мамка му, сапъорите са тук! Трябваш ми!

Звучеше също като стария Мак. Не страшен. Или заплашителен. А просто... Мак.

„Това ми е работата.“

— Слушай, Холи, те ще ми отмъкнат сензацията. Хайде...

„Но няма да рискувам живота си.“

— Ще дойда, но няма да съм сама.

Щеше да вземе охраната си. И този път беше добре да се държат по-наблизо.

— Чудесно! Довлечи се тук с цяла шибана свита! Не ми пука! Просто ела, по дяволите!

И затвори.

Да, съвсем не приличаше на побъркания, който възнамеряваше да я убие.

Холи сграбчи ключовете си и забърза към входната врата.

— Това беше Холи Щорм в пряк репортаж на живо от „Кент Тауърс“, където сапъорите току-що приключиха с четиричасовото търсене на бомбата. Не беше открито нищо... — Кое то според нея не беше никак лошо. — Но следователите засега не слагат край делото,

защото ще се насочат към търсенето на онзи, който е подал фалшивия сигнал.

След което ще го сложат зад решетките.

— Ще се върнем към това по-късно през деня с наши преки репортажи. — Когато зрителите се събудят. — Стив, връщаме се при теб в студиото...

Тя изчака знак от Бен, че връзката е прекъсната, и отпусна рамене. Последните два часа се задържаше права единствено и само с усилието на волята си. И сега не ѝ беше останала дори капка. Още съвсем малко и... тя щеше да рухне.

Къде беше Найл?

Може би ще я посрещне в дома си, когато и тя се завърне там.

Най-важното беше да е добре.

Мак беше изчезнал. Беше си тръгнал, когато се разбра, че заложената бомба е била само измама. Беше се убедил, че никой няма да измъкне сензацията изпод носа му и се беше разкарал. Като остави двамата с Бен сами да се занимават с тази история.

Бедният Бен изглеждаше така, сякаш го бяха пребили яко. Макар че това донякъде беше истина.

— Хол, поспи малко — каза той и тя се досети, че едва ли изглежда по-добре.

Хълбокът ѝ пулсираше.

— Ще се видим довечера в студиото — свали камерата си той.

Телохранителите ѝ пристъпиха напред.

— Холи!

Тя трепна, познала гласа веднага.

„Само това ми липсваше!“

Обърна се и застана лице в лице със Зак. Той толкова се беше разбързал, че целият се беше зачервил.

— Майка ти ми позвъни и ми разказа какво се е случило...

Нейната майка му се беше обадила?

— Когато разбрах, че си тук, веднага дойдох и...

— Почакайте за минутка — помоли тя охраната си.

Само от вида на Зак, в главата ѝ запулсира болка. Наоколо още сновяха репортери и Холи не искаше някой от тях да стане свидетел на разговора им. Само на няколко метра имаше вход към закрит паркинг и

тя насочи Зак натам. Охраната ѝ щеше да може да я вижда, а журналистите нямаше да са в състояние да ги чуят.

Слънцето изгряваше и розовата му светлина осветяваше входа на подобния на пещера паркинг. Зак я сграбчи за раменете и я притисна към себе си.

— Можело е да те убият.

— Но не се случи. — Холи се опита да го отблъсне. — Зак, престани! Аз вече не съм твоя грижа.

От едната му страна, около челюстта, нещо нервно трепна.

— Но аз искам да се грижа за теб!

Мъжът определено беше дебелокож.

— Зак, вече ти казах, че се срещам с друг. И съм щастлива с него.

Тя рязко спря, осъзнала изречената истина. Да, бяха затънали в неприятности до ушите, но до Найл тя беше... щастлива.

Проклятие!

— Аз се срещнах с твоя „друг“. Той не е за теб. — Устните му се присвиха в тънка линия. — Да бъдеш с него е смъртоносна грешка.

— Това не го решаваш ти — въздъхна дълбоко Холи. — Ти дойде. Видя, че всичко с мен е наред. Няма смисъл да се бавиш.

— Холи, аз...

— Зак, между нас всичко е свършено. — Нямаше как да е поясна от това. Гласът ѝ остана безстрастен, когато добави: — От този момент стой по-далеч от мен.

Мъжът просто я гледаше. В очите му беше застинало напрежение.

— Ако ти наистина го искаш...

Точно така беше.

— Много съжалявам за това, което се е случило. Дори не мога да намеря подходящите думи. — Зак преглътна. — Аз прецаках всичко, но мисля... мисля, че има неща, които невинаги могат да бъдат поправени, нали?

В този момент ѝ напомни за мъжа, с когото се беше запознала някога. Мил. Умен. С добри очи.

— Пожелавам ти всичко хубаво, Холи. Искрен съм. Желая ти щастие.

Той се запъна, сякаш искаше да добави още нещо, но след това промени решението си. Обърна се и се насочи към редицата коли от

лявата страна на гаража.

Холи премигна. Какво пък, трябваше да признае, че беше минало много по-добре, отколкото предполагаше. Така, време беше да се разкара оттук, докато не е припаднала от умора. Трябва...

Застина на мястото си. После бавно се върна и погледна към автомобилите, паркирани в дясната част на гаража. Зак тъкмо седнаше в „Корвет“-а си, а две коли вдясно от него... в сумрака на паркинга имаше спрял бял микробус.

По улиците на града такива сигурно имаше с хиляди. Вероятно този не е същият, с който направиха опит да я прегазят, но... Тя беше спряла да вярва в съвпаденията.

Телохранителите й. Холи се обърна. Мъжете разговаряха с някого. Но с кого? С Мак?

— Хей! Хей, аз...

Нещо тежко я удари по главата и тя се свлече върху грубата настилка.

ГЛАВА 17

Толкова болеше. Холи не искаше да отваря очи — толкова силна беше болката. И страхът.

Някакво непрекъснато свистене непрестанно дразнеше ушите ѝ. И още, и още...

Не, не беше свистене, а шумът на движещ се автомобил. Микробусът.

Очите ѝ се отвориха, но пред тях нямаше нищо друго, освен тъмнина. Какво, по дяволите...

Тя разтърси глава... Боже, какво се беше случило с нея! Очите ѝ... не, не беше ослепяла. Върху тях имаше превръзка. Материята леко се отмести и Холи се опита да вдигне ръце, но не успя, защото бяха завързани зад гърба ѝ. Поради същата причина не успя да помръдне и краката си.

О, не! Някой беше напъхал парцал в устата ѝ и тя не можеше дори да извика. Можеше единствено да лежи и да чака онова, което ѝ беше приготвила съдбата.

Пред очите ѝ се появи завързаната за масата Ким в локва кръв.

Не!

Найл се беше втренчил във вампира пред себе си и вонята на разлагаща се плът изпълваше носа му. Копелето се усмихваше, демонстрирайки дълги и блестящи кучешки зъби.

— Мислиш, че ме е страх от теб, демон? Аз съм шибан вампир, мамка му! И от нищо не се страхувам!

Да, определено беше идиот. Навярно все още „зелен“. Затова Найл му се усмихна.

— Това, че можеш да живееш вечно, не значи, че ще го направиш.

Събра силата си и усети приятната топлина на мрака. После я концентрира и захвърли мъжа към другия край на помещението.

Вампирът се стовари върху дървения стол и го счупи. Найл светкавично се озова до него, сграбчи парче дърво и го заби точно над сърцето му.

— Сега питам за последен път: какво знаеш за жената, която е наела онези глупаци в „Майерс“ да подпалят клуба ми?

Защото всичко беше свързано. Като пътечка от трохи. Малки точки, които показваха пътя. Трябваше само да ги съедини по ред на номерата, да проследи пътя им и да хване убиеца.

— Т-тя н-не се и-интересуваше о-от в-вампири... — изрече с труд той.

Така беше по-добре. В крайна сметка негодникът поне престана да отрича, че въобще е виждал жената. За да се добере до него на Найл му се беше наложило да си „поговори сериозно“ с трима демони и един шифтър. И да свърже точките. Всички помнеха нещо. Как бяха видели някъде нещо, бегло и неясно.

Този мъж — Лейн Мимс — беше нужната зацепка на Найл.

— И от кого се интересува дамата?

— Д-демони. И-искала д-да п-погледа д-демони...

Всеки мускул в тялото на Найл се напрегна.

— Защо?

— П-п-пусни м-ме!

— Каж ми това, което искам да зная и може би ще те пусна. — Найл натисна още малко дървения кол в гърдите му. — Ако мълчиш, просто ще те убия.

Дрехата на гърдите на вампира започна да се обагрят от кръвта му.

— Н-не з-зная. Т-тя п-просто г-ги н-наблюдаваше... д-демоните.

Защото е искала да ги нареже на парчета?

— Какво друго знаеш за нея?

— Т-тя е... т-тя е с-студентка в у-университета.

В Университета Мелрун! Кръвта на Найл закипя. Просто съвпадение? Едва ли.

Върху лицето на вампа се изписа болка.

— А-аз я п-проследих е-една н-нощ.

Да, Найл беше сигурен в това. Защото беше наясно със старите привички на Лейн да преследва смъртните жени..., а понякога дори и нещо повече. Като смъртен, мъжът беше лежал два пъти зад решетките

за изнасилване. А превърнат във вампир, човешките му навици изобщо не се бяха променили.

— И?

— Т-тя о-отиде д-до н-някаква л-лаборатория в у-университета — едва ли не издиша вампирът в лицето му.

Каква гадост!

— Искаш да кажеш, че в една тъмна нощ... — защото Лейн ловуваше изключително през нощта... — си се промъкнал след блондинката в някаква пуста лаборатория и дори не си забил зъбите си в нея? — и Найл поклати глава укорително. — Лейн, много съм разочарован.

Ама че работа!

В очите на вампира проблесна злоба.

— К-кучката н-не б-беше... с-сама.

Найл отслаби натиска върху гърдите му. Едва-едва.

— Наистина ли?

— С нея имаше някакъв з-задник. З-започнаха д-да с-се с-смучат н-на м-минутата... к-когато т-тя в-влезе. М-мястото в-вонеше н-на х-хлор...

Найл беше готов да се обзаложи, че дори и на хлор, мястото е миришело много по-добре от мъжа пред него. Той стисна зъби и продължи:

— Кажи ми как изглеждаше мъжът.

Вампът поклати глава.

— Н-не г-го в-видях д-добре...

Демонът се усмихна.

— Познавам те, Лейн. Зная, че обичаш да гледаш...

Да наблюдава, да изчаква и да причинява болка. Това беше начинът, по който действаше кръвопиецът. Върху устните на копелето се появи намек на усмивка; явно имаше приятни спомени за друга подобна нощ.

— Т-те т-така и н-не р-разбраха... к-колко б-близко б-беше с-смъртта и-им...

Пръстите на Найл стиснаха по-здраво парчето дърво. Да, някои копелета наистина не усещаха, когато смъртта ги дебнеше. Този кръвопиец не беше невинен. И след като му разкажеше всичко, нямаше да има причина да го остави жив сред... неживите.

Пред очите му се мярна лицето на Холи.

— Как изглеждаше той?

— В-висок... Б-блондин...

Сега вече всички точки бяха съединени. Мамка му.

— Г-голям ч-член...

Телефонът му иззвъня.

И този звън спаси живота на негодника в ръцете му.

— Дръж го — нареди той на демона от дясната си страна.

Томас направи гримаса на отвращение, но се подчини.

Найл погледна към екрана на телефона и се напрегна. Телохранителите на Холи! Не, не бяха те. Номерът беше непознат. Без да сваля поглед от гърчещия се вампир, Найл натисна бутона за приемане на разговора и вдигна слушалката към ухото си.

— Кой е, по дяволите?

Последва смях. Студен и пронизителен.

— Имам нещо, което е твое.

Гласът беше женски. И подигравателен.

— Наистина ли? — Гласът му никога не е бил толкова спокоен. И никога досега не беше изпитвал такъв страх.

Само не Холи... Само не тя...

Агне сред вълци. А тя дори не го осъзнаваше.

— Ще я разрежа. От гърлото до слабините — и отново последва смях.

Найл с труд се пребори с желанието си да унищожи всичко наоколо.

— Не я докосвай!

Демоните в помещението застинаха, усетили нагнетяването на яростта му. Те бяха наясно с всички нюанси на настроението му и сега нервно поглеждаха по посока на изхода.

— Опитай да ме спреш! — дочу се подигравателен шепот.

Вампирът захленчи.

— Ако наистина искаш да спасиш своята журналистка — демон, ела и я вземи.

Капан, който имаше една-единствена цел — да го заловят и убият. Но точно сега не му пукаше! Защото кучката разполагаше с перфектната стръв.

— Къде?

Отново прозвуча смях.

— Ела сам... и нито дума на никого. Или ще намериш твоята Щорм нарязана на парчета.

Без да знае, жената току-що беше подписала смъртната си присъда.

— Съгласен съм!

В слушалката се разнесе нещо, което наподобяваше на мъркане. След което кучката издекламира адреса и допълни:

— Чакам те с нетърпение, любими.

Разговорът прекъсна и Найл даде воля на яростта си.

Тя беше примамката; примамката, която трябваше да доведе Найл в лапите на смъртта.

Холи се беше свила на пода на микробуса.

— Дойде на себе си, нали, демон?

Гласът ѝ беше познат, но тя не помръдна.

— Зная, че е така! — извикаха до ухото ѝ.

Тя не трепна. Не смяташе да позволи на тялото си да я предаде. Къде беше чувала този глас?

— Любовникът ти идва и аз много ще се позабавлявам, докато си играя с него.

Микробусът рязко спря. Холи се отпусна и си позволи да се претърколи по пода му. Главата ѝ се блъсна в някаква чанта.

— Проклятие, още е в безсъзнание.

— Мислиш ли, че той наистина ще дойде за нея? — попита жената с висок и трептящ от вълнение глас.

Едната врата на микробуса се отвори, веднага последвана от втората.

Гадното копеле определено не беше само.

„Боже, откъде ми е познат този глас?“

Холи искаше да каже на тази кучка, че да, Найл определено щеше да дойде. В това тя не се усъмни дори за секунда. Щеше да дойде и да стовари върху тези безумци адския гняв на яростта си. Тя беше свидетел на онова, което се случваше, когато Найл беше доведен до точката си на кипене и нямаше никакви съмнения, че ще да го види пак; естествено, ако останеше жива дотогава.

Вратите се затръшнаха една след друга.

„Вдишвай, издишвай“ — не спираше да си повтаря Холи.

Двете крила на задната част на микробуса се отвориха със скърцане. Върху глезените ѝ се склочиха пръсти, които я дръпнаха към убийците.

— Достатъчно, Холи, мен не можеш да ме заблудиш.

Мъжки глас. Разпознат на секундата. Не!

Копелето я изправи рязко и дръпна превръзката от очите ѝ.

Тя премигна и се втренчи в така познатото ѝ лице.

Зак!

Холи разтърси глава. Това не можеше да е истина. Защо... защо Зак да иска да я нарани! Или да нарани Сам? Или...

— Шибани демони. — Той се обърна към жената. — Мишел, виж очите ѝ. Казвах ти, че и тя е като другите.

Мишел! Блондинката студентка Мишел? Госпожица аз-съм-готова-на-всичко-заради-отлична-оценка Мишел?

Която сега ѝ се усмихваше, проблясвайки с белите си зъби, докато обещавахе:

— Наистина много ще те боли.

Холи едва не се задави с парцала в устата си.

— Давай да я внесем вътре и да я сложим на масата. Ще я оставим жива, докато той дойде. — Зак облиза устни. — Нямам търпение да дочакам да забия скалпела си в него. Всички други демони твърдяха, че той е най-силният...

И вероятно всички преди смъртта си биха потвърдили всичко, което поискаха от тях.

— Най-накрая ще мога да разгадая тайната, сигурен съм.

Тайна ли?

„И аз съм била сгодена за това копеле!“

Тя разтърси глава. Не, това не би могло да е истина; Зак, който възнамеряваше да я убие, да я нареже и...

Но от друга страна, най-голямата страст в живота на Зак беше да изучава как функционираха различните организми чрез дисекция.

Той повдигна спринцовката.

— Заради доброто старо време мога да направя това безболезнено за теб.

Той протегна ръка и извади кърпата от устата ѝ.

Холи облиза пресъхналите си устни и усети вкус на кръв. Вероятно от удара при падането в гаража.

— Какво ще кажеш? Няма нужда да усещаш болка. Едно малко убождане и ти просто ще се плъзнеш в мрака.

Мрак!

— Майната ти, задник!

Нямаше да му опрости задачата. Не и на Зак. Боже, нима това наистина се случваше!

Устните му се присвиха в тънка линия.

— Тогава, демонска постилка, пригответи се да крещиш.

И тя го направи. Гръмко и отчаяно. С надеждата, че все някой ще я чуе.

Така де, можеше да има поне един шифтър в радиус от пет километра...

Юмрукът на Зак я улучи в лицето.

Следващия път, когато отвори очи, Холи разбра, че е завързана към някаква маса. Операционна маса! О, по дяволите, не и отново този кошмар...

В полезрението ѝ се появи усмихнатото лице на Мишел.

— Е, отново си с нас, а?

Не, определено беше кошмар. Холи изръмжа и започна да се дърпа в напразен опит да се освободи.

Мишел се наведе към нея и каза:

— Трябваше да се съгласиш на наркотика. Зак обича да си играе.

Догади ѝ се.

Блондинката се изправи и погледна през рамо, след което се протегна към подноса с инструменти и взе един. Светлината проблесна в острия ръб на скалпел. Мишел отново се усмихна.

— Той обича да си играе — повтори тя. — Но аз — също.

След което лудата кучка посегна към нея и я поряза по лявата ръка. Холи извика и се опита да се надигне, доколкото позволяваха въжетата.

— Холи, никой няма да ти помогне.

Зак. Лудият психясал Зак. Зак — Ловецът на демони. Дочуха се стъпки и той застана до Мишел.

— Такива като теб — продължи той — не заслужават да живеят.

Ръката ѝ сякаш пламтеше от непоносимата болка, докато кръвта ѝ свободно капеше на пода.

— А ти си мислиш, че такива садисти и убийци, като вас, го заслужават?

Ами ако той винаги е бил луд? Как не го беше забелязала? Та тя беше репортер, по дяволите! Би трябвало да е в състояние да разпознае лудостта, когато я гледа в очите. Но мъжът толкова добре беше прикривал истинската си същност.

Зак се намръщи.

— Аз не съм убиец. Аз съм учен.

— Ти си шибан психопат!

Ако можеше да се измъкне, щеше да се нахвърли върху него и да го стисне за гърлото.

Бръчките по челото му се изгладиха.

— Предполагам, с оглед на това че си демон, можеш да мислиш единствено по този начин.

Той протегна ръка и отметна косата от лицето ѝ.

Мишел стегна пръсти върху дръжката на скалпела.

— Холи, аз трябва да ти благодаря.

Пръстите му се плъзнаха по скулата ѝ и тя се дръпна, доколкото успя.

— Ако не беше ти, никога нямаше да узная какви чудовища живеят редом с нас в този свят. Изобщо не подозирах какво става под носа ми. — Устните му се извиха в гримаса на отвращение. — Нечисти, опитващи се да осквернят човешката раса със своите грозни...

Тя не смяташе да слуша подобни бръщолевеници.

— Зак, ти си единственото чудовище, което познавам. Ти уби... Карл, Сам, Джулия. Те не бяха опитните ти животни от лабораторията. Те бяха хора. Живееха си живота, създаваха семейства и...

Пръстите му притиснаха устата ѝ.

— Те не бяха хора. Те бяха демони.

Зак толкова силно я стискаше, че тя за секунда си помисли, че ще счупи челюстта ѝ.

— Демони... като теб. — Той погледна към Мишел. — Аз все още помня онзи ден, когато за пръв път видях истината. Ти ме лъжеше,

водеше ме за носа...

— Казвах ти, че тя не те заслужава — измрънка Мишел, докато хвърляше изпепеляващи погледи към Холи.

Той махна ръка от лицето ѝ и я изтри в ризата си така, сякаш я беше изцапал.

Задник!

— След което ти много ме изненада, когато се появи в кабинета ми...

„Искаш да кажеш, когато те заварих с глава, навряна между краката на тази...“ — Холи едва се сдържа да не изрече думите на глас.

— Очите ти се промениха. Проблеснаха в черно.

Гърдите я заболяха много по-силно, отколкото раната на ръката или ударената глава. Тя, без да иска, беше открила на Зак прекалено много. И за тази нейна грешка трима души бяха заплатили с живота си.

— Отначало реших, че ми се е привидяло.

— Но аз също го видях — допълни го Мишел с кимване. — Аз вече бяха виждала подобно нещо...

— Мишел знаеше какво си.

Е, Холи също знаеше точната дума, с която да я опише.

— И така, ние започнахме да те следим, и ти ни отведе при „Другите“.

Нещо я стисна за сърцето. Прекалено силно.

— Не трябваше да ги убиваш.

Зак премигна, явно объркан.

— Разбира се, че трябваше. Как иначе щях да ги изследвам? Трябваше да погледна вътре...

О, Боже!

— ... За да намеря тайния им източник на сила.

Мишел захвърли скалпела обратно на подноса.

— Всичко е в гените. Казах ти го вече.

— Аз мисля, че разликите се крият в мозъка. Трябва да съм прав; нали все някак трябва да управляват демоническите си пориви...

— Но генетически...

И двамата започнаха да спорят сякаш се намираха в лекционна зала. Бяха убивали, измъчвали и...

— И всичко това заради някакъв шибан експеримент?

Лудите млъкнаха и се обърнаха към нея. Зак кимна.

— Знаех, че ще разбереш.

Не, по дяволите, не го разбираше!

— Ти си ги убил и разчленил, за да...

— А-а-а..., виж какво. Трябваше да пороботя с ножа и да пусна повечко кръв... И ти си наясно, че не трябваше да си личи, че го е направил професионалист. Имам предвид дисекцията и изваждането на органите.

Да пусне повечко кръв!

— Ако не бях прикрил с по-груби разрези местата, където работих със скалпел, полицаите веднага щяха да се усетят, че е... работил професионалист.

Работил? Работил! Професионалист? Шибан задник!

— Твоят любовник ще бъде прекрасен образец — кимна Зак и продължи: — Цялата тази сила... Аз просто съм сигурен, че благодарение на него, ще узная тайната...

След като разреже Найл? Няма да стане!

— Ти не знаеш с кого си се захванал. Бягай надалеч оттук, докато все още можеш.

— Твоят демон няма да ми направи нищо — усмихна се Зак.

— Наясно си, нали?

— Аз... аз съм го виждала да убива. Той ще те унищожи.

— Аз също го видях как уби — вмъкна се в разговора им и Мишел. — Заради теб!

„Започнахме да те следим...“ — спомни си тя думите му.

Зак започна да почуква с пръст по брадичката си.

— Мисля, че заради теб ще се съгласи на всичко.

— Грещиш!

— Той няма да те остави да умреш. Ще дойде за теб. Сам. А когато се появи...

Мишел вдигна спринцовката.

— Аз ще съм готова.

Холи внимателно погледна към нея.

— Какво има вътре?

Гласът ѝ трепереше, но тя опита да го скрие. Тя знаеше за смъртоносната сила на демона и затова се опитваше да изплаши двамата луди, но... Те бяха прекалено уверени в себе си. Бяха наясно

колко е опасен Найл — това беше очевидно — и точно заради това искаха да го получат.

— Ти си наясно, че имам докторска степен по фармакология, нали, Холи? — Зак взе спринцовката от ръцете на Мишел. — И казано направо, аз съм много горд с творението си. Разбира се, засега този препарат не работи безупречно. Защото аз все още не съм разбрал как функционират демоните, но тази течност ги неутрализира за пет секунди.

— Истина е, че понякога демоните идват на себе си прекалено бързо — добави Мишел. — Подобно на пациент, който се събужда по средата на операцията, защото упойката му е намаляла.

И двамата бяха еднакво луди.

— Сигурна ли си, че не искаш да опиташ? — Зак доближи иглата до ръката на Холи. — Едно убождане и вече ще си в несвяст.

И после какво? Ще се събуди, когато и двамата се ровеха в тялото ѝ ли?

— Дръж това нещо далеч от мен!

Сигурно имаше начин да се измъкне оттук.

Защо не се беше родила с по-големи сили? Тогава щеше да хвърли тези негодници през цялата стая само с мисълта си.

Зак се наведе над нея.

— Страхуваш ли се, Холи?

Да, по дяволите! Но нямаше да му признае.

Върху лицето му се изписа тъга.

— Знаеш ли, имах планове за нас. Още от самото начало. Мислех, че ще проведа с теб целия си живот...

— Но се чукаше с нея!

Не стига, че заплашваше да я убие, а сега отново трябваше да слуша всичките му глупости.

Ноздрите му затрепериха от гняв.

— Мишел ме разбира.

Да, при това явно доста добре. Иначе защо щеше да помага на Зак да измъчва и убива?

Блондинката сложи ръка върху рамото му.

— Разбира се, че те разбирам. Ти искаш просто да направиш този свят по-добър.

Раменете на Зак се отпуснаха и — слава богу! — иглата на спринцовката се отдалечи от ръката ѝ.

— Да, това е всичко, което искам. Да изтрия от лицето на Земята онези, които наистина не трябва да стъпват върху нея; мутанти, които никога не е трябвало да се раждат.

Значи, сега тя вече беше и мутант?

— Ще проверя какво става навън — измърмори Зак и постави спринцовката върху подноса с инструменти. — Трябва да се убедя, че демонът няма да се появи тук незабелязано.

Защото ако успееше да го направи, Найл щеше да го убие още преди Зак да успее да издаде звук. Затова се обърна и излезе от стаята, като остави Холи с госпожица Да-режеш-на-парчета-е-весело.

Мишел наклони глава, сякаш се вслушваше в стъпките на Зак, докато той се отдалечаваше. Холи използва времето да огледа стаята в напразен опит да разбере къде се намира. Олющени жълти стени. Никаква мебел. Още една изоставена къща? Старо офисно здание? Къде беше?

— Какво умееш? — Погледът на Мишел се беше върнал върху нея и тя се принуди да се вгледа в сините ѝ очи. — Можеш ли да създаваш огън? Да преместваш предмети?

Защо ли питаше?

— Не мисля — продължи блондинката. — Иначе досега да го беше направила.

Точно така.

— Карл се опита да направи нещо. — Тя повдигна ръка и отмести настрана кичур дълга руса коса, който почти напълно покриваше челото ѝ. Видя се зачервен, нарастващ белег.

Браво на Карл! Холи се зарадва, че младият мъж все пак беше опитал да се бори преди смъртта си. Карл винаги е бил борец.

— Но не успя да спре Зак.

Холи преглътна.

— Та, ти какво умееш? — повтори Мишел отново.

Нищо. Но, проклета да е, ако признаеше собствената си слабост. Вместо това Холи присви очи и изръмжа.

— По-добре да не знаеш!

Мишел се отдръпна стреснато, като удари лакът в металния ограничител на масата, за която беше вързана Холи.

— И силата ти ще отиде напразно! Ти не я заслужаваш, както не заслужаваше и него!

Аха! Думите ѝ вече изобщо не звучаха като на жена, убедена, че демоните са ужасна мутация и трябва да бъдат заличени от Земята. Холи се чу изненадано да казва:

— Ти не искаш да унищожаваш демоните... Ти искаш да разбереш, откъде идва силата им!

Защото я искаше за себе си. Шибана кучка!

Мишел студено се усмихна и Холи се задърпа.

— Измъкни ме оттук и аз ще ти разкажа всичко, което искаш да знаеш!

Беше лъжа, но какво от това?

Усмивката на блондите започна да гасне.

— Аз не съм се родила демон — тихо продължи да си измисля Холи. — Аз съм се превърнала в такава. — Е, бяха глупости, но кой по-добре от нея можеше да си служи с думите? — Ти също можеш да се измениш. И да станеш силна. Освободи ме и аз ще ти разкажа как.

Пръстите на Мишел затрепериха. Тя погледна към вратата.

Хайде де, давай! Давай...

Жената отново погледна към Холи.

— Аз...

— Той е тук! — чу се крясъкът на Зак.

Сърцето на Холи едва не спря, когато той, целият зачервен от бързане, влетя в стаята.

— Пригответи се! Вземи...

Стената зад гърба му просто се взриви. Когато облаците от прах започнаха да се слягат, фигурата на Найл придоби ясни очертания в образувалия се отвор — висок, мрачен и страшно ядосан.

А Зак — треперещ и окървавен — беше успял да стигне до Холи и да притисне скалпел към гърлото ѝ.

— Ако ти, демон, дори само мигнеш, ще ѝ прережа гърлото. От ухо до ухо.

Острието вече беше разрязало нежната кожа и по шията ѝ започна да се стича кръв.

Найл не сваляше черните си очи от Зак. Толкова много ярост. Въздухът в стаята буквално кипеше от гнева му и Холи задържа

дишането си. И тогава чу как Найл се разсмя. Не беше чувала студеният звук от този.

— Доктор Хол, нямаш си никаква шибана представа с кого си имате работа.

Подът затрепери, раздвижи се и започна да се гърчи... Зак изненадано извика. Найл вдигна ръка. Скалпелът се изтръгна от пръстите на психопата и полетя към дланта му.

Въжетата, с които беше вързана Холи, се разкъсаха. Е, нима беше възможно да не харесваш нечия демоническа сила! Тя се изправи рязко и се обърна. После сви крака и с всички сили изрита Зак в гърдите. Бившият ѝ годеник залитна, като размаха ръце в опит да запази равновесие, но не се получи и той се стовари с трясък на земята. Холи скочи от масата.

— Този ще го убия аз — изръмжа Найл.

Тя застина и го погледна в очите. Демонът се придвижи напред и тялото на Зак полетя във въздуха подобно на марионетка, на която някой дърпаше невидимите конци.

— Ти посегна на нещо мое, копеле!

И Найл отново го захвърли към далечния ъгъл на стаята. Зак се вряза в стената и падна до окървавената Мишел, която много бавно се опитваше да се изправи. Подът отново затрепери и се загърчи. Холи беше убедена, че Найл беше престанал да контролира силите си. Усети го по свирепото торнадо, което буквално изсмукваше въздуха от стаята.

— Сега аз ще взема всичко твое.

Зак започна да дере с нокти кожата на врата си, сякаш в опит да махне от гърлото си нечий невидими пръсти. Лицето му стана на петна, очите му се наляха с кръв и се издуха така, сякаш всеки момент бяха готови да изскочат от орбитите си.

Найл го убиваше само със силата на мисълта си.

— Найл...

Чу се изстрел.

— Не!

Холи се обърна към източника на звука. Мишел беше на крака и се усмихваше с окървавените си устни. В ръцете си стискаше пистолет. Насочен към Найл. Пистолет, с който беше стреляла.

— Отново!

Крещеше Зак, който явно можеше да диша.
Погледът на Холи се върна върху Найл. В средата на гърдите му се разширяваше червено петно. Лудата го беше улучила.

— Не-е-е!

Сега вече крещеше самата Холи.

ГЛАВА 18

Кучката го беше простреляла. Краката му се подкосиха и коленете на Найл болезнено се удариха в пода. Проклятие! Трябваше да се убеди, че тя все още беше в безсъзнание.

Гърдите му горяха, а върховете на пръстите му станаха студени и безчувствени.

— Още! — викаше Зак.

Найл вдигна глава и погледна към жената. Щеше да улови още един куршум, а след това да убие и двамата. По дяволите, нямаше повече да им позволи да причинят болка на Холи. Затова започна да се изправя, като се олюляваше леко... когато Холи застана пред него.

Сърцето му, в което едва не попадна първият куршум, буквално спря. Лудата блондинка се разсмя.

— Не, Холи, махни се! — извика Найл.

Тя не беше като него. Нямаше да може да оцелее, ако я простреляха.

— Само не в жизненоважните органи! — завика След-малко-мъртвият-покойник. — Тя няма да оцелее, но той ще може... не в жизненоваж...

Найл сграбчи Холи за ръката и я повали на пода, преди вторият куршум да го пронизва в рамото.

Мамка му!

Тези хора направо го вбесяваха. Той отново се опита да се изправи, но кракът му се подхлъзна. Твърде много кръв. А ако тази кръв беше на Холи? Ако всичката тази кръв беше нейна...

Лудата кучка отново насочи пистолета си към него. Време беше да приключи с тях. Концентрира се и се отстрани от болката... Пръстите на жената започнаха да се свиват около спусъка...

„Концентрирай се!“

Той щеше да я накара да обърне оръжието и да го насочи към себе си...

— Не, ти няма да го нараниш! — последва яростен вопъл.

Пистолетът се изтръгна от пръстите на Мишел и полетя... право в ръката на Холи.

Проклятие! Неговата журналистка явно му беше спестила няколко изненади.

Холи изглеждаше потресена. Блондинката — също.

Найл си пое дълбоко дъх. Да, явно неговата жена все пак притежаваше нещо.

— Не! Не, ти, шибана кучко! Това не трябваше да става така!

Тогава онова копеле, нейният бивш годеник, изкреця и се хвърли напред. В бързането си събори подноса с медицински инструменти и те се разпиляха по пода със силен звън. После се наведе и вдигна нещо лъскаво...

Скалпел. С червени петна по него. Кръвта на Холи. Точно този инструмент беше притиснало копелето към гърлото ѝ. Найл го беше изтървал, когато го улучи първият куршум.

Зак изръмжа, вдигна високо оръжието си в ръката, и се насочи към Холи.

Време беше да умре. Найл отново се отстрани от болката. Той насочи към негодника потока на силата си и видя изражението на ужас, която се появи върху лицето на смъртния.

„Аз ще спра сърцето ти, копеле! И няма да го пусна да тупти отново.“

В сините очи блесна разбиране.

„Ще се видим в Ада!“

Тогава Холи започна да стреля; куршум след куршум в гърдите на Зак. Той падна на пода, тялото му се заблъска конвулсивно, след което застина неподвижно.

Убийците останаха с един по-малко.

Чу се вик.

Трябваше да се разправи и с втория.

Найл се обърна към смъртната, която не отместваше поглед от неподвижното тяло на Зак. И не спираше да крещи.

Демонът се олюля, но успя да се изправи.

— Найл...

Сред дивите крясъци гласът ѝ прозвуча много тихо. Очите му намериха тези на единствената жена, която беше от значение за него. Устните ѝ трепереха, по страните ѝ се стичаха сълзи.

— О, Боже, Найл, гърдите ти...

Той се насили да се усмихне. Заради нея.

— Любима, не всичко е толкова зле, колкото изглежда.

Не, всичко беше толкова зле, колкото изглеждаше, но той трябваше да издържи. Демонът повдигна ръце, които тежаха като олово. Блондинката издаде още един оглушителен писък, стрелна се покрай тях и се затича към вратата.

Дишането на Холи се накъса, тя направи крачка след нея...

— Не.

Найл я сграбчи за ръката. Жива и невредима. Той беше толкова притеснен и... толкова се страхуваше. Не можеше да мисли разумно, докато пътуваше към този изоставен дом. Влезе в него, обхванат от ярост и ненавист, и просто взриви стената му.

— Моите хора са отвън. Тя няма къде да избяга.

И никога повече нямаше да причини болка някому.

Холи отново се обърна към него. Повдигна дясната си ръка и докосна гърдите му. Пръстите ѝ веднага се оцветиха в червено.

— Само опитай да направиш някоя глупост, като да умреш заради мен например.

Демонът я целуна. Усетил вкуса ѝ, Найл осъзна, че само секунди го делиха от това да изгуби душата си. Защото, ако тя беше мъртва върху тази маса, когато пристигна...

Холи се притисна към него с цялото си тяло.

„Не мисли за това!“

Усети върху устните си солта на сълзите ѝ. Тя плачеше.

За него?

Кога жена беше плакала за него? Дали изобщо беше заслужил нечи сълзи?

Найл повдигна глава.

— Не се страхувай. Трябва нещо повече от куршум, за да бъда убит. — Виж, да го постави на колене, да. Куршумите бяха такива. — Любима, нито едно от оръжията, създадени от смъртните, не може да се справи с демон десето ниво. Това не е по силите и на пистолет. — Трябваше нещо по-сериозно, за да го изтрие от лицето на Земята.

Холи погледна към трупа и Найл застина.

— Не го уби ти. — Той не искаше тази смърт да тежи на съвестта ѝ. Душата на Холи беше чиста и трябваше да си остане такава. — Ти

още не беше започнала да стреляш, когато аз...

Тя тръсна глава в несъгласие.

— Аз го убих. Точно това ще кажем на полицията и на всеки, който попита.

Очите им се срещнаха и Найл осъзна, че Холи вече го знаеше. Вероятно още в момента, когато беше пуснал силата си на свобода. Умна. Силна. Негова.

Тя вирна брадичката си.

— Зак... той не беше на себе си. Това, което искаше да направи... — Холи замълча и поклати глава. — Той трябваше да бъде спрял.

Найл изтри стичащата се по гърлото ѝ кръв, а после притисна пръсти върху все още сълзящата рана.

— Ти ми спаси живота, Найл. За кой път? Трети?

„А ти спаси мен“.

— Кой ги брой?

Побутна я към вратата. Нямаше търпение да я изведе оттук; подалеч от кръвта и смъртта; там, където беше безопасно.

— Аз — тихо му отвърна Холи.

Найл усети как се разтреперват ръцете му. И това не се дължеше на кръвозагубата. А се дължеше на страха да не я загуби. Сега вече, тя беше в безопасност. Убиецът беше мъртъв. Опасността беше преминала. Случаят беше закрит. Неговата репортерка нямаше да има повече нужда от него, за да я съпровожда по тъмната страна. Да, той я беше спасил, но сега започваше отчаяно да се страхува, че едновременно с това я беше и загубил... Без да може да направи нещо.

— Полиция!

Найл не обърна внимание на вика и продължи да върви. Дори не трепна. Холи погледна напред и се намръщи, когато видя, че в коридора ги очакваха десетина ченгета с пистолети в ръце.

Между двама от тях стоеше Мишел. По лицето ѝ се стичаха сълзи, а на ръцете си отпред имаше белезници. Демоните на Найл стояха зад полицаите. Лицата им излъчваха ярост, докато погледите им не се отместваха от блондинката.

Отмъщение. Те толкова силно го желаеха, че почти можеха да усетят привкуса му върху езика си. Някои демони имаха изключително

обострени собственически чувства. Просто нямаше начин да навредиш на един от тях и да се измъкнеш безнаказано.

Найл погледна към Мишел.

„Не, няма да се скриеш!“ — помисли си той.

Скоро щеше да си плати за всичко. Ченгетата не трябваше да свалят очи от нея и да я държат по-далеч от демоните в затвора.

А това беше непосилна задача, защото полицаите нямаше как да разпознаят демоните, докато не станеше прекалено късно.

— Лайпен? Проклятие! Спешно ни трябва носилка!

Брукс си проби път през униформените ченгета, докато прибираше пистолета.

Раните му вече бяха започнали да зарастват. Найл знаеше, че още преди да стигне до болницата, куршумът сам щеше да излезе от тялото му, а раната му — да заздравее. Вторият куршум беше излязъл откъм гърба, така че и тази рана вече се затягаше.

— Няма нужда — каза той и стисна по-здраво ръката на Холи. Имаше натрапчивото чувство, че тя всеки момент щеше да изтече между пръстите му като вода.

— Това само твоята кръв ли е? — настоятелно попита Брукс. — Как изобщо можеш все още да си на крака?

За мъж, който прекарваше нощите си със сукуба, той явно знаеше прекалено малко за демоните. Изстрел в гърдите, без значение от какво разстояние, не можеше да спре задълго демон от десето ниво. С периферното си зрение Найл забеляза партньора на Брукс — шифтъра — да се промъква между униформените полицаи.

Да, пистолетът не можеше да го довърши, но това ченге — макар че нямаше нужда детективът да го знае — можеше да застави Найл да се поизпоти, ако се вкопчеха на живот и смърт. Ноктите на вълка, замахнали към гърлото, можеха да доведат до смъртта на всеки демон. Да, може за смъртните да не бяха оръжие, но... за него бяха смъртоносни. И не, той никога нямаше да признае това на детектива. Това беше една дяволски основателна причина, поради която демоните недолюбваха шифтърите-вълци; причина, която се основаваше на чувството им на самосъхранение.

Гит протегна ръка към Найл, сякаш за да го подкрепи.

— Махни си ръцете — изръмжа демонът и изправи рамене.

Денят, в който щеше да приеме помощта на шифтъра, щеше да бъде денят, когато...

— Тук има хора — прошепна Гит. — Уцелили са те в сърцето, демон! Разреши ми да ти помогна.

Не в сърцето. Убийцата не спадаше към точните стрелци. Но, виж Холи — тя беше друга работа. Беше застреляла онова копеле като професионалист. Трябваше някой път да намери време и да я попита откъде притежаваше такъв талант.

Някой ден. Но не сега...

Демонът намръщено кимна, позволи на Колин да обвие ръка около раменете му и да го изведе вън от къщата. С дясната си ръка обаче продължаваше да стиска ръката на Холи. За нищо на света нямаше да я остави в тази вмирисана на смърт дупка.

— Той иска да ме убие! Вие трябва да ме защитите! Аз имам нужда от защита!

Виковете на русокосата кучка станаха толкова пронизителни, че Найл го заболя глава. Когато се разминаваха с нея той я погледна толкова заплашително, че с удоволствие забеляза как тя направи крачка към едно от ченгетата.

— Ние ще се погрижим за жената, не се безпокой — каза Гит.

Демонът разбра, че думите му бяха едновременно и предупреждение. Защото, когато детективът обърна глава към него и срещна очите му, Найл успя да прочете мислите му.

„Това е моя работа. Дори не си помисляй да се намесваш!“

Аха, но шифтърът трябваше да я наясно, че той също обичаше лова.

Найл хвърли още един убийствен поглед към блондинката, а после премести очи върху полицаая, който беше сложил ръка върху рамото ѝ. На средна възраст и вече започнал да побелява, но със силно изразена челюст, стиснати в тънка линия устни и топли кафяви очи... Но Найл прекрасно видя през защитната му магия, как кафявите очи проблеснаха в черно. Както беше казал по-рано и на Брукс — една трета от полицейския състав на Атланта бяха демони.

— Не се притеснявай, детектив — отговори Найл със спокоен, но тих глас, така че да бъде чуто само от заинтересованите лица. — Оставям тази случай в ръцете на полицията. Сигурен съм, че всичко ще бъде така, както трябва.

Напред излезе ченгето, което стоеше от другата страна на блондинката. Найл веднага го разпозна. Още един от неговите хора. Полицаят поклати едва забележимо глава.

— Не се безпокой, любима — обърна се той към Холи, когато виковете на Мишел останаха зад тях. — Тя повече никому няма да причини зло. — И можеше да го гарантира.

Излязоха на старата веранда. Подът беше изгнил, а няколко дъски напълно отсъстваха. Къщата беше обкръжена от полицейски автомобили. Недалеч стояха в очакване две коли на бърза помощ. Имаше дори и пожарен автомобил.

Найл изгледа Гит въпросително, но шифтърът само лениво сви рамене и се усмихна.

— Сложих ти опашка. След опита за пожар в клуба реших, че търпението ти няма да издържи още дълго.

Да, определено нямаше.

— Но не очаквах да похитят Щорм. — Усмивката му се стопи.

— Мислех, че целта си ти, не тя.

— И аз си мислех същото. — Поне за известно време.

— Неочаквано беше и за мен — промърмори Холи.

Гит поклати глава.

— След това ти дойде тук, а аз чух взрив...

Шифтър беше чул как се взривява стената на разстояние от няколко километра.

— ... И разбрах, че купонът е в разгара си. Извиках подкрепление и хукнах насам, когато от къщата се разнесоха изстрели. — Гит въздъхна тежко. — Тогава изскочи блондинката... Не зная накъде, по дяволите, си мислеше, че отива, но ми се наложи с всички сили да удържам хората ти, когато я видяха.

Да, Найл беше готов да се закълне, че се е случило точно това. И че се е наложило вълкът да ги удържа с всички сили.

Дотичаха парамедиците, заедно с носилка. Проклятие! Демонът усещаше изучаващите им погледи. Писък на спирачки и облаци прах известиха за пристигането на новинарските микробуси на различните канали.

— Сър? — обърна се към него млад мъж с идеално изгладена униформа.

— Найл, върви с тях — каза Холи и гласът ѝ сякаш ласкаво го погали.

Той стисна зъби, но все пак се подчини и легна върху носилката. Разбира се, той щеше да изчезне много преди „Бърза помощ“ да стигне до болницата, но така щеше да успее да се скрие от прекалено досадните журналисти. И в крайна сметка да се окажа по-далеч от досадния шифтър. Макар че, ако трябваше да бъде искрен, ченгето не беше толкова зле. Със своя късмет, Емили можеше да се натъкне и на някой още по-голям гадняр. Или да избере някой по-добър.

Холи се наведе над него. Огромните ѝ очи бяха ярки, но от засъхналата кръв по врата ѝ на Найл му се прииска да убие копелето още веднъж.

— Благодаря! — Тъгълчетата на устните ѝ трепнаха в лека усмивка.

Не му трябваше благодарността ѝ, по дяволите. Той просто искаше нея.

Парамедикът понечи да го завърже за носилката.

— Дори не си го помисляй!

Младежът уплашено отскочи.

— Целуни ме, Холи.

Още една целувка, докато не се беше намесил светът на камерите и микрофоните.

— Щорм! Щорм!

Найл дочу виковете, но не отмести поглед. Холи се наведе и нежно плъзна устните си върху неговите. Но това не му беше достатъчно. Затова той зарови пръсти в косата ѝ, притекли я към себе си и нахлу с език в устата ѝ. Все още не му беше достатъчно.

— Щорм! Щорм, вземи микрофона! По дяволите, самата ти си сензация! Това е звездният ти час! Вземи! Шибания! Микрофон!

Тя повдигна глава. Парамедикът стоеше до тях, готов всеки момент да отведе Найл надалеч, а нея я чакаха камерите.

Сърцето му се разкъсваше на парченца, но не защото куршумът бавно излизаше от тялото му. Тя беше застанала пред него. Между него и куршума. Беше готова да умре. Заради него. Той не я заслужаваше. И никога нямаше да я заслужи. Затова трябваше да си тръгне. Поне един път в живота си трябваше да постъпи правилно.

— Сбогом, любима.

Пръстите му се плъзнаха по скулата ѝ. По устните. Парамедикът забута носилката към автомобила и го отдалечи от нея. А тя изглеждаше толкова беззащитна в изцапаните си с кръв дрехи. Толкова крехка. Макар че днес, когато се наложи да мине през Ада, не се пречупи. Напротив. Бореше се с всички сили. И се опита да убие човека, за когото едва не се беше омъжила.

„Защото защитавахте мен.“

Качиха го в задната част на линейката. След като вратите се затвориха, Найл се изправи. Жената парамедик — Лиса — беше шифтър, която няколко пъти беше посещавала „Парадайз Фаунд“ и Найл веднага я постави в известност:

— По пътя за болницата ще има едно спиране...

Тя се усмихна. Явно знаеше чии бяха правилата в този град.

Без да има сили да се сдържи, Найл се обърна и погледна през задното стъкло. До Холи стояха двама мъже. Операторът Бен — той го беше виждал няколко пъти — с превързана глава и камера на рамо. Другият мъж, който се опитваше да пхне микрофон в ръката ѝ, беше по-възрастен, с посребрени слепоочия. Тя повдигна глава и той срещна погледа ѝ.

Трябваше да постъпи правилно.

Сирените завиха.

Линейката се отдалечи.

Да направи всичко по правилния начин беше... прекалено трудно. Но заради нея, Найл беше готов на всичко.

Дори ако това означаваше да я пусне да си върви.

Той я беше изоставил. Червените светлини на линейката осветяваха улицата и Холи ги наблюдаваше като омагьосана.

Той я изостави. Тя го прочете в очите му. И това не беше раздяла от типа *„ще се видим по-късно“*. Това беше краят.

Убиецът беше спрял. Демоните отново бяха в безопасност.

Но Холи никога досега не се беше чувствала толкова самотна.

— За Бога, Щорм, вземи микрофона!

Викът я накара да обърне глава и да се вгледа в блестящите очи на Мак. Лицето на шефа ѝ беше толкова червено, сякаш всичките му капиляри щяха да се спукат всеки момент.

— Вземи микрофона — прошепна и операторът.

Тя премигна и изведнъж осъзна, че стои, обкръжена от ярка светлина и камери. Репортерите разказваха за случилото се, явно почерпили информация от полицейската честота. Но това беше нейната история. Тя знаеше най-много за случилото се. За което обаче сега не искаше да говори. Сега искаше само да тръгне след Найл. Не искаше всичко да приключи така помежду им. Онова, което ги беше събрало в началото, сега нямаше никакво значение. Не й пукаше за миналото му. Искаше само бъдещето с него. Толкова много го искаше.

— Умолявам те, вземи микрофона! — Мак. Той толкова силно беше стиснал микрофона, че кокалчетата му бяха побелели. Нима тя наистина беше обмисляла вероятността той да е убиецът?

Като дори за секунда не беше заподозряла Зак...

Червената дупка в гърдите му. Широко отворените му очи, изпълнени с ужас.

„Не! Не мисли за това сега!“

Тя стисна треперещите си пръсти в юмрук. Линейката изчезна в далечината. Внезапен порив на вятъра я шибна по лицето и накара очите ѝ да се насълзят.

Холи преглътна и бавно изправи рамене. Не, това не беше краят. Спасена, но самотна? Не, нямаше начин. Тя нямаше да го позволи. Намръщи се. Двамата нямаше да се разделят просто така.

Зная къде да те откроя.

— Може би трябва да помолим да я прегледа лекар? — измърмори Бен. — Тя сигурно е в шок.

Може би беше така. Холи си мислеше, че това би обяснило тръпките по цялото ѝ тяло. Но, както винаги, тя не можеше да си позволи да се разпадне на парченца. Трябваше да направи репортаж, а след това да залови един демон. Демон, който нямаше да успее да ѝ се измъкне. Да, за нищо на света.

Протегна ръка към микрофона.

— Как изглеждам?

Знаеше отговора, преди Мак услужливо да отговори:

— Ужасно, скъпа, ужасно... — след което продуцентът подсвири възхитено. — Ще изпреварим всички онези копелета!

Както обикновено, тактът му го нямаше никакъв. Но... Мак си беше такъв.

— Покажи в едър план гърлото... хълбока й... и ето онази кръв ей там — заповяда той на Бен.

Но Бен се поколеба.

— Хол, наистина ли не искаш да те прегледат?

Кръвотечението беше спряло. За щастие, всичките й раните бяха повърхностни, така че да, щеше да се оправи.

— Започвай да снимаш!

Това беше нейната история. Нейната, на Сам, на Карл... заради тях тя беше длъжна да доведе всичко докрай. И заради Ким и Джулия.

Останалите репортери сигурно се досещаха, че не всичко беше толкова просто и елементарно. Някога и тя беше като тях — отчаяно жадуваше да се добере и разкрие всички детайли на убийствата. Но тази нощ, имаше нещо много по-важно от сензацията. Справедливостта беше възтържествувала. Мишел щеше да си получи заслуженото. Сега трябваше да помисли за другите. За тези, които трябваше да защити; за демоните, скрити в мрака. Защото, ако тайната им излезеше наяве, щяха да започнат да ги ловуват други чудовища.

Найл не се страхуваше да се разкрие, но не всички демони бяха единомислени с него. Затова тя трябваше да опази тайната им. И да, определено щеше направи този репортаж; можеше дори да получи шибаната премия „Пийбоди“ за него. По дяволите, беше я заслужила с кръвта си.

Бен включи камерата и червената лампичка светна. Холи вдигна микрофона. Ръцете й трепереха и тя нямаше как да го скрие. А и не можеше да направи нищо, за да ги успокои. Както и с факта, че наистина изглеждаше ужасно.

Затова вдиша дълбоко и погледна право към обектива.

— Днес възтържествува справедливостта. Тук, на тази тиха уличка, където жестокият убиец... — В наши дни не трябваше да имаш вяра никому. — ... намери смъртта си, а неговата съучастница... — Вероятно трябваше да каже заподозряна в съучастие — попадна в ръцете на полицията.

Пръстите й леко докоснаха раната на гърлото й.

— Убиецът се оказа луд, който виждал наоколо само демони. В края на краищата точно това безумие го беше принудило да престъпи чертата... — И да се отправя направо в Ада. — Животът му беше отнет от изстрел.

Холи чу ругатнята на Гит зад гърба си. Неговият глас би разпознала сред хиляди. Тя прекрасно знаеше, че мъжът не искаше този пряк репортаж, но все пак не можеше да я спре. Тя го беше изстрадала. Беше платила за него буквално с кръвта си. Така че, репортажът си беше неин.

Щеше да даде показания в полицията по-късно.

— Това беше Холи Щорм за „Нюз Флаш Файф“ с пряк репортаж от мястото, на което можеха да ме убият...

Бен показва лицето ѝ в близък план.

— По дяволите, тя е направо страхотна — поклати глава Брукс, докато слушаше Холи. Въпреки че лицето ѝ беше покрито със синини и кръв, тя говореше спокойно и уверено. Тод рязко вдиша. — Интересно, дали трябва вече да се притесняваме за това, което ще каже?

Само една дума за убийците на нечистите и щяха да се окажат прецакани. Холи Щорм буквално ги държеше за топките. Всичко, което трябваше да направи, беше да насочи камерата към Мишел. И блондинката щеше да се разпее за всичко, което знаеше за демоните. Трябваше бързо да я отведат в някой от полицейските автомобили. Гит обаче го успокои.

— Щорм няма да започне да говори за „Другите“.

Шифтърът говореше с прекалена увереност, която обаче Брукс не споделяше.

— Може би трябва да прекъснем този пряк репортаж? Тук имаме труп и всичко останало...

— Аз стрелях в похитителя си...

Холи все още говореше спокойно и уверено.

Брукс затвори очи. Кучи син!

— Не го е убила тя — Брукс отново обърна очи към Гит, който говореше, без да откъсва очи от репортерката. — Но ще поеме вината върху себе си.

Заради демона!

Тод усети как болката започва да пулсира в слепоочията му.

— Найл първи ли се е добрал до него?

Колин не отговори. А и нямаше нужда. Брукс прекрасно знаеше на какво беше способен той.

— Първо трябваше да вземем нейните показания — измърмори Тод, докато разтвиваше горната част на носа си.

— Не мисля, че е в навиците на Щорм да играе по правилата.

Да, той също беше започнал да го усеща.

— Найл няма да стигне до болницата, нали?

— Да, но ние знаем къде да го намерим.

Така беше. Мъжът не беше от тези, които се криеха. Брукс беше наясно, че ще получат показанията на демона без проблем. Едно от нещата, които той отдавна научи за случаите, свързани с Другите беше, че те никога не следваха протокола.

Пет минути по-късно Бен изключи камерата и детективите се насочиха към Холи Щорм.

Тя беше подбрала дрехите си много внимателно. Секси обувки на десет сантиметрови токчета. Къса черна пола. Кървавочервена блуза с дълбоко деколте.

Хълбокът и ръката все още я наболяваха, но, както се вземеха предвид обстоятелствата, беше се отървала дори много леко за жена, на която едва не бяха направили дисекция.

Тя въздъхна дълбоко.

Всичко беше приключило и Зак нямаше да може да нарани вече никого.

Холи се вгледа в огледалото и видя очите си да проблясват в черно. Сега можеше да ги контролира. И това беше толкова... естествено. Тя дори ги харесваше.

„Не нечиста. Не грешка на природата. Просто аз.“

Ченгетата я бяха задържали в продължение на часове. Достатъчно дълго. Прекалено много въпроси. Прекалено много очи. А после и прекалено много камери. С нея искаха да говорят прекалено много журналисти.

Когато най-накрая успя да се измъкне, първият ѝ порив беше да отиде в „Парадайз Фаунд“. Но тя не искаше да се появява пред Найл, преди да е свалила засъхналата кръв от тялото си. Освен това знаеше,

че след нея ченгетата щяха се заемат с него. Щеше да е негов ред да отговаря на въпроси.

Затова трябваше да изчака настъпването на нощта.

Холи погледна към часовника си. Наближаваше десет. В „Парадайз Фаунд“ животът едва сега започваше. Време беше да се отправи на лов за един конкретен демон...

И да му открие сърцето си.

ГЛАВА 19

Демоните и вампирите в „Парадайз Фаунд“ бяха натъпкани така, че приличаха на риби в консерва. Холи вървеше между тях без ни най-малко да им обръща внимание. С вирната брадичка, изправени рамене и убийствени точета, които тракаха по пода.

Музиката беше оглушителна. Силна и с ритъм, който разгорещяваше кръвта. Толкова много тела. Толкова много енергия. Но тя искаше един конкретен мъж.

Там. На бара. Главата му беше наклонена, а силните му пръсти — увити около чаша с кехлибарена течност.

По тълпата се понесе шепот и Холи разбра, че я бяха забелязали. В света на демоните новините се разпространяваха много по-бързо, отколкото в света на смъртните.

Найл помръдна с глава и пресрещна погледа ѝ. Върху лицето му нямаше изненада.

„Знаел е, че съм тук още в момента, в който прекрачих прага на клуба.“

Той гледаше към нея безизразно и спокойно. Маската отново беше върху лицето му. На демон, който не чувства нищо.

Но Холи не спря. Защото тя можеше да види през тази маска. И забеляза емоциите в очите му, които пламтяха с черен пламък.

Шепотът се засилваше, докато го приближаваше. Явно трябваше да го направи пред публика. Не беше в неин стил, но Найл беше свикнал точно с това. Затова спря на няколко крачки от него. Мъжът изглеждаше страхотно. Не, не страхотно, а направо великолепно. Никакъв намек за болезнена бледност. И ако вярваше на очите си, двата куршума явно изобщо не му се бяха отразили. Макар че със сигурност бяха скъсили живота ѝ поне с няколко години.

Погледът на Найл се плъзна по нея, но не се спря върху гърдите ѝ, чиято горна част беше на показ от дълбокото деколте, а на едва видимата рана на гърлото, превръзката на ръката и раната на хълбока, скрита под копринената блуза.

— Ти не трябва да си тук — дрезгаво изрече той.

Тя повдигна вежди.

— Мислех, че тук съм винаги добре дошла.

Ако демонът искаше да я разкара, нека го направи. Но тя не смяташе да си тръгва тихо и незабелязано. Трябваше да изясни отношенията си с Найл. И да му разкрие чувствата си.

— Ти си гадняр, Найл! Първо ми спаси живота, а после си тръгна, без дори да се обърнеш назад.

Найл бързо премигна. Нима го беше направил? Беше погледнал назад?

Чашата в ръката му се спуска и той бавно и внимателно я постави на плота.

— Защо си тук, Холи? Случаят е приключен.

Явно трябваше да се разбира: и ние също!

О, не още; не и толкова скоро.

— Хората идват тук само по две причини... — започна барманът.

„Но аз не съм човек“ — искаше да отговори Холи. Сега тези правила нямаха никакво отношение към нея. И никога не бяха имали.

— Искаш да си поиграеш? — попита Найл.

Холи поклати глава.

— Игрите приключиха, демон.

Устните му се присвиха в тънка линия и той се изправи.

— Защо си тук тогава!

„За теб!“

Беше сигурна, че точно тези думи се четяха и в очите ѝ.

Но Найл само поклати глава.

Това принуди Холи да съкрати разстоянието помежду им, да се повдигне на пръсти и да го целуне. С цялата страст, която бушуваше в тялото ѝ и с цялата любов, разцъфнала в сърцето ѝ.

Внезапен порив на вятъра разроши косата и погали сгорещената ѝ кожа. Найл повдигна глава. Оглушителната музика заглъхна.

— Ела с мен!

До Ада и обратно, ако се наложи! О, я чакай, нима тя вече не беше ходила там!

Найл я хвана за ръката и я поведе към кабинета си. След като вратата зад тях се затвори, той обви ръце около нея и я притисна към себе си.

— Опитвам се да постъпя правилно — едва процеди той през стиснатите си зъби. — Нима не виждаш, любима? Поне един път в живота си искам да постъпя правилно.

Хм, душата на демона не беше чак толкова черна. Каквото и да си мислеха хората.

Да, изобщо не беше черна. Най-накрая Холи го виждаше съвсем ясно. Нейният демон. Нейният Найл. Просто... нейният.

Той се вгледа в очите ѝ, стиснал здраво зъби.

— По дяволите, не... Холи, аз те предупредих! Това е прекалено опасно! Ти не можеш да ме принудиш да те обичам...

— Обичам те, Найл. Добър, лош... Всякакъв.

Той преглътна.

— Не трябва. Аз не съм... този, от когото имаш нужда.

— Ти си единственият, от когото имам нужда и когото желая. — Имаше само едно нещо, което можеше да я накара да си тръгне. Само едно. — Ти ме спаси. И не говоря само за последната случка.

Тя никога нямаше да забрави появата му в онази стая. Трябваше ѝ само един поглед, за да разбере, че той ще бъде нейният спасител.

Може би винаги го е знаела...

— Ти ми показва коя съм всъщност. Накара ме да спра да се самозалъгвам.

Найл мълчеше.

— Искаш ли да остана с теб?

— Това, което искам, няма значение. — Ръцете му все още не бяха отпуснали захвата си около нея. — Ти трябва...

— Обичаш ли ме?

„Не ме принуждавай да те обичам!“

Само отговорът на този въпрос беше от значение. Ако той кажеше „не“, тя щеше да си тръгне и да вземе остатъците от потъпканата си гордост с нея. По дяволите, щеше да ѝ бъде много трудно да изпълни решението му, защото щеше да скучае по него.

— Обичаш ли ме? — притисна го тя.

Маската върху лицето му се пропука. Устните на Найл завладяха нейните. Неистово горещо и страстно... така, както искаше Холи.

— Да, по дяволите! — изръмжа той срещу устните ѝ. — Да.

Думите сякаш насила се изтръгнаха от него. Може би защото бяха истински. Но все пак Найл поклати глава и се отдръпна.

— Не мога да ти позволя да останеш. Този свят не е за теб и...

Свят на демони, шифтьри... и мрачни сенки, където винаги можеше да се крие нещо зло.

— Да, така е.

— Холи, опитвам се да постъпя правилно!

— Майната му на това „правилно“... — каза тя и усети как щастието я изпълва. — Аз те искам.

Тя знаеше, че животът ѝ с Найл никак нямаше да е лесен; все пак характерът му не беше от най-леките.

Демон.

Но ако той останеше в леглото с нея, тя щеше да бъде най-щастливата жена на света.

Найл обвини ръце около лицето ѝ.

— Ти ме обичаш? — Той изглеждаше направо слисан.

— Повече от всичко на света.

Холи знаеше, че демонът се смяташе за недостоеен за любов. Какво пък, Найл щеше да получи всичката любов, която се беше събрала в сърцето ѝ.

— Искам това да не свършва... Искам завинаги да остана с теб.

Аха, ето това звучеше точно като взискателния демон, когото тя толкова добре познаваше и обичаше.

— Не съм очаквала друго.

А вечност с него — ако историите бяха верни и не послъгваха — щеше да бъде много, много дълго време. Но дори ако имаше отредено по-малко, тя щеше да се наслади на всяка минута. Всеки ден. И всяка нощ. Да, нощите им заедно определено щяха да я радват повече.

Ключалката на вратата зад тях щракна. Топлите ръце на Найл се плъзнаха под блузата и покриха гърдите ѝ.

„Точно както го искам!“ — измърка Холи и се изви към любимия си демон.

Завинаги.

В светлина или мрак.

Детектив Колин Гит вървеше към ареста. Имаше още няколко въпроса, които искаше да зададе на Мишел Риджуей. И искаше да

получи отговорите им, преди да се върне вкъщи и да си легне в леглото при Емили.

До килиите не се виждаше нито един полицай и Колин се напрегна. Това не беше добър знак. Втурна се напред... и видя Мишел. Тя лежеше на пода, а около врата ѝ имаше омотан чаршаф.

Мамка му!

Той огледа килията, като отбеляза точното разположение на чаршафа. Единият му край беше увит около гърлото на жената, а другият — завързан за решетката.

Приличаше на самоубийство. Но само приличаше...

Гит изскърца със зъби.

Не, по дяволите, това със сигурност не беше самоубийство. Колин беше готов да се обзаложи на собствената си значка. Наоколо имаше прекалено много демони. Прекалено много от тях, които бяха способни да влязат в съзнанието на смъртен и да го манипулират.

Както беше сигурен и че никога няма да е в състояние да го докаже.

Проклятие!

Изглежда, че случаят на Ловеца на демони беше приключен.

Следващата вечер Найл седеше в клуба в очакване на своята журналистка. Тя беше обещала да дойде след последното излъчване на новините.

„И тя избра мен!“

Той все още се чувстваше разтърсен из основи, а да бъде доведен Найл до това състояние изобщо не беше лесно.

Нямаше да избързва събитията, а щеше да даде възможност на Холи постепенно да разбере какво означаваше да раздели живота си с него. И след това, когато тя беше готова, щеше да ѝ обясни, че като казва „вечност“ има предвид точно това. За нищо на света нямаше да преживее дори ден без нея. Съществуваха способности животът да бъде продължен... и той щеше да ѝ разкаже за тях. И да раздели с нея вечността.

В клуба влезе млада блондинка. Найл я следваше с поглед, изпълнен с любопитство. Не беше демон. А смъртна. Която не беше дошла тук заради забавлението.

Интересно.

Той погледна към часовника. Холи скоро щеше да е тук. След пет, максимум десет минути. А три минути след това, вече щеше да е гола в кабинета му.

— Търся вампир.

Той примигна и видя блондинката, която стоеше точно пред него. Ужасна прическа; къси, разрошени коси.

Найл махна с ръка към тълпата.

— Избери си.

Непознатата стисна ръце в юмруци.

— Казва се Лейн. Мимс Лейн. И копелето има навика да наранява жени.

Демонът я погледна в очите.

— Не съм го виждал.

Коя, по дяволите, беше тази жена?

Вратата на клуба се отвори и Холи влезе. Найл я забеляза над рамото на блондинката. Долови приятния ѝ лавандулов аромат и се изправи.

Смъртната опря ръка върху гърдите му. Между дланта ѝ и тениската му се притисна картонче.

— Не, виждал си го.

Тя махна ръката си и той хвана визитката. Жената беше ловец на глави.

Зад гърба на блондинката Холи си проправяше път към бара.

— И ако той е мъртъв, значи напразно си губя времето тук. — Нямаше никакво увъртане.

Когато Холи го забеляза, лицето ѝ се озари от усмивка, а върху страните ѝ се появиха любимите му трапчинки.

„Моят живот!“

Колко лесно се оказа всичко.

В дланта му визитката се превърна в купчинка пепел. Найл пристъпи встрани и протегна ръка към Холи.

— Мисля, че ще е по-добре да се върнете в... — какъв беше там адресът? — ... Луизиана. Защото този вамп вече не може да бъде намерен тук.

Е, някои части от него все още можеше да се намират наоколо. Лейн беше нападнал отново. И момичето едва беше оживяло.

Ченгетата не бяха успели да заловят извършителя, но демоните успяха.

Устните на жената се присвиха, но тя се обърна и се отдалечи.

Холи хвана ръката на Найл, погледна към непознатата и попита:

— Коя е тя?

Найл не смяташе да я лъже. Никога. Беше ѝ разказал всичките си тайни в часовете преди разсъмване; за всяка черна постъпка в живота си. И тя все пак беше останала до него.

— Ловец на глави. Търси вампир...

— Лейн.

Той не беше споменал име, но що се отнасяше до Холи знаеше, че тя има дяволски добри информатори.

— Видях момичето. Кенеди. Поговорих с нея, когато отидох в болницата да навестя Ким...

— Ким се е събудила?

Той не беше чул за това, но...

— Да, будна е. Не помни абсолютно нищо за нападението. Лекарите не могат да си обяснят как е оцеляла, но смятат, че ще се възстанови напълно.

Това беше добре.

— Кенеди... тя не се е оказала такава късметлийка.

Защото беше смъртна.

— Аз... аз се обадох на доктор Дрейк и я помолих да я посети и да поговори с нея.

Умно. Емили щеше да помогне на момичето. Другите щяха да я помислят за луда, когато Кенеди започнеше да им разказва за мъжа с остри зъби и нокти. Но Емили щеше да разбере.

Да, доктор Чудовище щеше да помогне.

Както и на сина на Кинг.

— Той... Лейн е бил спрян, нали?

Не толкова въпрос, защото в гласа ѝ прозираше прекалена увереност.

— Да.

— Това е добре. — В очите ѝ проблесна разбиране. — Затворът определено не е в състояние да удържи някои хора.

И със сигурност не можеше да удържи вампир. Макар в този случай това да не беше от значение. Лейн беше престанал да бъде проблем.

Трябваше да се поинтересува за момичето. Найл беше успял да спре вампа, но прекалено късно. И сега съдбата на Кенеди висеше като товар върху раменете му. Той беше зарязал кръвопиеца, когато се втурна да спасява Холи. Нямаше достатъчно време, за да...

Холи просто кимна...

— Направил си това, което е трябвало...

И щеше да го направи отново.

— Видях какво е направил... — продължи тя. — Видях.

Никакво осъждане на действията му. Никакъв гняв. Само разбиране.

Сърцето му беше в ръцете ѝ.

— Найл, ти не трябва да се сражаваш сам. Аз съм до теб.

Тя го гледаше без страх, отвращение или омерзение. Гледаше на него като на... обикновен човек. А тя знаеше; знаеше за всяка негова тъмна тайна и за всяко тъмно петно в душата му.

По дяволите... Заради нея той искаше да стане... по-добър.

Можеше и да се получи. Заради нея.

Усмивката бавно разцъфна върху лицето ѝ. Усмивка, от която мозъкът му отказваше да функционира и се предаваше в плен на желанието.

Неговата жена. Тази, която нямаше да се уплаши и да избяга. Или да се пречупи, без значение колко сериозна беше опасността.

Жената, която застреля бившия си годеник. За да спаси него. И се опита да го защити с тялото си.

Един умен мъж никога нямаше да обърне гръб на такава жена, ако тя му се предложеше.

— Обичам те — прошепна Холи.

Найл знаеше, че се взира в своята слабост и в своята сила.

Сърцето му беше в нейните ръце.

Майната им на всички тия мисли за „правилното“. Холи го желаше, той нея — също. Найл не можеше да си представи живота без нея. Беше готов да ѝ даде всичко, което тя пожелаеше. Той щеше да я люби всяка нощ. И да ѝ даде толкова любов и страст, колкото можеше да издържи; докато не започнеше да го моли да спре, а след това... да започне отначало. Той щеше да я защити. И да унищожи всеки, който се опита да я нарани.

Съдбата беше жестока кучка, но понякога... понякога дори и тя можеше да се смили над един демон.

Като му разреши да опита вкуса на истинския Рай.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.